DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1889.

LWÓW

Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.

Zarządca: W. J. WEBER.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1889.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1889 *)

B.

C.

Uwaga. Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

D.

E.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 1. Stycznia. **Część I.**

Nr. 1.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. Listopada 1888, L. 20.532, dotyczące cennika leków na rok 1889.

Z powodu wydania cennika leków na rok 1889, ułożonego nakładem c. k. drukarni nadwornej i państwowej pod tytułem „Arzneitaxe für das Jahr 1889 zur österreichischen Pharmakopöe vom J. 1869 und zum Anhange derselben vom J. 1878", ogłasza się następujące postanowienie:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, tudzież uprawnieni do utrzymywania domowej apteki lekarze i chirurgowie, mają, począwszy od 1. Stycznia 1889 r., zastosować się do tego nowego cennika lekarstw, którego też jeden drukowany egzemplarz posiadać mają.

§. 2.

Artykuły, o których wydawaniu istnieją osobne ograniczające przepisy i które zatem w tym cenniku oznaczone są krzyżykiem (†), mogą być wydawane tylko w skutek zwyczajnej ordynacyi uprawnionego w tej mierze lekarza, chirurga lub weterynarza.

§. 3.

Przy przyrządzaniu i wydawaniu lekarstw, wskazówki lekarskiej recepty powinny być we wszystkich szczegółach dokładnie przestrzegane.

Recepty jednak w których przepisane w dodatku (str. 31) dawki maksymalne pewnego środka leczniczego przekroczone zostały, mogą być ekspe-

dyowane w sposób ordynacyą wskazany tylko w takim razie, jeżeli do oznaczonej wagi dodany został przez lekarza wykrzyknik w nawiasie (!).

Jeżeli zachodzi obawa, że z lekarstwem stać się może jakie nadużycie, natenczas winien lekarz ordynujący w recepcie dopisać klauzulę „ne repetatur“ a aptekarzowi wzbronionem jest wydawać lekarstwo powtórnie na receptę taką klauzulą „ne repetatur“ zaopatrzoną.

§. 4.

Przy obliczeniu ceny materyałów leczniczych, nie zawartych w farmakopei, krajowe władze polityczne postępować mają według tych samych zasad, według których oznaczoną bywa cena dla materyałów leczniczych, zawartych w farmakopei.

§. 5.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Cena tychże dla aptekarzy ustanawia się na 10 ct. za sztukę.

Od ceny tej nie będzie potrącony procent tym rachunkozdawcom, którzy na koszt funduszów publicznych lekarstw dostarczają.

Wszyscy aptekarze są obowiązani mieć zapas pijawek.

§. 6.

Nie mogą być ekspedyowane recepty z przypiskiem „secundum meam praescriptionem“ lub z inną podobną uwagą, któraby wskazywała na tajemnicę lub porozumienie z lekarzem.

§. 7.

Jeżeli na recepcie znajduje się przypisek „fiat expeditio simplex“, aptekarzowi wolno policzyć tylko naczynia, które w cenniku jako najtańsze są oznaczone.

§. 8.

Przy wydawaniu artykułów o jednej cenie, takowa ma być do każdej ilości zastosowaną; co do artykułów zaś z dwojakiemi cenami, należy podług ceny niższej obliczać dopiero przy wydaniu większej ilości.

Jeżeli jednak w skutek kilkakrotnego policzenia ceny przepisanej za dawki mniejszej wagi przekroczoną zostaje zniżona cena dla większej ilości, to w takim razie ostatnia cena ma być zastosowana.

§. 9.

Na każdej recepcie, według której w publicznej lub domowej aptece lekarstwo zostało sporządzone lub wydane, ma być należytość dokładnie cyframi napisaną i osobno oznaczoną cena za materyały, za robotę i naczynia.

Jeżeli należytość w recepcie nie dosięga jednego centa, może być za cały cent policzona. Jeżeli zaś za pewien artykuł oprócz jednego lub więcej centów przypada jeszcze do wypłaty ułamkowa część centa, to w takim razie ułamkowa część poniżej 0·5 ma być całkiem opuszczona, a część ułamkowa wynosząca 0·5 lub więcej, może być za cały cent policzona.

Za aqua communis w jakiejkolwiek ilości, można policzyć jeden cent z wyjątkiem wypadków, jeżeli jest użytą do odwarów lub nalewów.

Aptekarz, który oznaczył cenę lekarstwa, powinien oznaczyć na recepcie oprócz daty i ceny także firmę apteki; a ten, który lekarstwo wydaje, powinien zawsze na sygnaturze umieścić datę ekspedycyi i nazwisko swoje.

§. 10.

Jeżeli recepty zapisane są według dawniejszej wagi lekarskiej, przemiana nastąpić ma według poniżej podanej tabeli:

Wagę		należy zmienić na	centigramy
1/3 grana		0·02	(2)
1/2 „		0·04	(4)
1 „		0·07	(7)
2 „		0·15	(15)
3 „		0·20	(20)
4 „		0·30	(30)
5 „		0·35	(35)
6 „		0·40	(40)
7 „		0·50	(50)
8 „		0·55	(55)
9 „		0·60	(60)
10 „		0·70	(70)
12 „		0·90	(90)
14 „		1·00	(1 gramm) —)
15 „		1·05	(1 „ (5)
16 „		1·10	(1 „ (10)
18 „		1·25	(1 „ (25)
20	(1skrupuła)	1·50	(1 „ (50)
30 granów	(1/2 drachmy)	2·20	(2 gramy (20)
40 „	(2 skrupułów)	3·00	(3 „) —)
60 „	(1 drachma)	4.50	(4 „) 50)
120 „	(2 drachm)	9·00	(9 „) —)
180 „	(3 drachm)	13·50	(13 „) 50)
240 „	(1/2 uncyi)	17·50	(17 „) 50)
480 „	(1 uncya)	35·00	(35 „) —)

§. 11.

Lekarstwa wolno wydawać za ceny niższe od taksy; jednak w takim razie należy na recepcie oznaczyć cyframi tak należytość według cennika przypadającą, jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa wydawane za cenę niższą od taksy, powinny posiadać takie przymioty i powinny być tak prawdziwe i czyste, jak farmakopea przepisuje; także co do wagi nie wolno czynić ujmy.

§. 12.

Lekarze i chirurgowie uprawnieni do utrzymywania aptek domowych i przyrządów na wypadki naglące, mają sprowadzać potrzebne przetwory chemiczne i złożone środki lecznicze tylko od aptekarzy i wykazać się w tej mierze osobnemi książeczkami odbioru. W książeczkach tych mają być nazwiska i waga lekarstwa, tudzież czas sprowadzenia dokładnie wyrażone i podpisem aptekarza stwierdzone.

Zniżenie ceny pozostawia się w takim wypadku obopólnej ugodzie.

§. 13.

Co do lekarstw dla zwierząt, ma być zastosowany cennik na końcu podany.

Za czynności receptowe i za naczynia wolno przy wydawaniu lekarstw dla zwierząt zastosować ten sam cennik, który obowiązuje co do lekarstw dla ludzi.

§. 14.

Każde przekroczenie powyższych przepisów, podpada o ile nie może być zastosowana ogólna ustawa karna, karze pieniężnej do 100 zł. lub karze aresztu do 14 dni (Rozp. minister. z 30. Września 1857, Dz. u. p. Nr. 198).

§. 15.

Istniejące oprócz tych postanowień przepisy o sprowadzaniu, utrzymywaniu i sprzedaży towarów leczniczych, mają nadal obowiązywać.

Taaffe w. r.

Cennik środków leczniczych farmakopei.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Absinthii herba sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Acetum	100·0	3	—	—
„ aromaticum	50·0	6	250·0	25
„ pyrolignosum crudem	100·0	4	—	—
„ „ rectificat	50·0	6	250·0	25
„ scillae	10·0	1	—	—
Acidum aceticum conc.	„	4	50·0	17
„ „ dilut.	50·0	5	250 0	22
† „ arsenicosum subt. pulv. aż do 0·10 każdy	0·01	1	—	—
Za każdą dalszą ilość	0·10	aż do	1 0	1
Acidum benzoicum	1·0	9	—	—
† „ carbolicum *)	10·0	5	50·0	20
„ chromicum.	1·0	3	—	—
„ citricum	10·0	10	—	—
„ „ subt. pulv.	„	12	—	—
„ hydrochlor. conc. pur.	„	3	—	—
„ „ „ crud.	100·0	8	—	—
„ „ dilut. pur.	50·0	9	—	—
„ nitricum conc. pur.	10·0	2	—	—
„ „ „ crudum	100·0	9	—	—
„ „ dilut. purum	50 0	8	—	—
„ phosphoricum	10·0	10	—	—
„ salicylicum	1·0	3	—	—
„ sulfuricum anglic.	100·0	6	—	—
„ „ conc. pur.	10·0	2	—	—
„ „ dilut. pur.	50·0	5	—	—
„ tannicum	5·0	16	50·0	140
„ tartaricum	10·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	„	6	50·0	25
† Aconitinum	0·01	3	—	—
† Aconiti tubera sciss.	10·0	2	—	—
Aether aceticus	„	17	—	—
„ crudus	100 0	12	500·0	52
„ depuratus	10·0	4	50 0	16
Agaricus chirurgorum	50·0	15	—	—
† Aloë	„	8	—	—
† „ subt. pulv.	10·0	3	—	—
Althaeae herba sciss.	50.0	5	250·0	20
„ radix sciss.	„	8	„	35
„ „ supt. pulv.	10·0	6	—	—

Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Alumen	50·0	4	—	—
„ subt. pulv.	10 0	2	50 0	8
„ ustum	50·0	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	3	—	—
Alumina hydrica	„	29	—	—
Ammonia	50 0	7	250·0	28
Ammoniacum	„	11	—	—
„ subt pulv.	10·0	5	—	—
Ammonium aceticum solut.	„	5	—	—
„ carbonicum	50·0	7	—	—
„ chloratum crudum	„	5	—	—
„ „ depur.	10·0	3	—	—
Amygdalae amarae	50·0	10	—	—
„ dulces	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	8	250·0	35
Angelicae rad. sciss.	50·0	6	—	—
„ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Anisi stellati fructus	50 0	18	—	—
„ „ „ rud. tus.	„	22	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	8	—	—
„ vulgaris fructus	50·0	8	—	—
„ „ „ supt. pulv.	10·0	5	—	—
† Apomorphinum hydrochloricum	0·01	3	—	—
† Aqua amygd. amar. conc.	5 0	2	—	—
„ „ „ diluta	10·0	1	50·0	4
„ aromat. spirit.	50 0	6	250 0	25
„ aurant flor.	„	21	—	—
„ calcis	100·0	2	500 0	6
„ carminativa	50·0	6	250·0	25
„ chamomillae	„	5	„	20
„ chlori	10 0	3	50·0	12
„ cinnamom simpl.	50 0	5	250 0	20
„ „ spirit.	„	11	„	50
„ destillata	100 0	3	500·0	10
„ foeniculi	50·0	4	—	—
„ kreosoti	„	5	250·0	20
† „ laurocerasi	10·0	5	50 0	22
„ melissae	50·0	6	250 0	25
„ menthae pip.	„	6	„	25
„ plumbica	„	5	„	15
„ rosarum	„	5	„	21
„ rubi idaei	„	5	„	20
„ vegeto-mineralis Goulardi . . .	100 0	6	500·0	15
† Argentum nitricum cryst.	1·0	13	—	—
„ „ cum kalio nitrico . . .	1·0	8	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Argentum nitricum fusum	1·0	17	10·0	145
Arnicae flores	50·0	6	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	8	—	—
Arrow-root	„	16	250·0	70
Asa foetida	„	11	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
† Atropinum sulfuricum	0·01	2	—	—
Aurantii fructus cort. sciss.	50·0	8	—	—
„ „ „ flaved. sciss.	„	36	—	—
„ „ „ „ subt. pulv.	10·0	11	—	—
„ folia sciss.	50·0	12	—	—
Axungia porci	„	10	250·0	45
Balsamum copaivae	10·0	8	—	—
„ peruvianum	„	13	—	—
„ vitae Hoffmanni	„	8	50·0	35
† Belladonnae folia sciss.	„	2	—	—
† „ „ gross. pulv.	„	3	50·0	10
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
† „ radix sciss.	„	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	5	—	—
Benzoë	50·0	30	—	—
Bismuthum subnitricum	1·0	7	—	—
Calami rhizoma sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Calcium carbonic. nativ.	50·0	2	250·0	8
„ „ „ pulv.	„	10	„	45
„ „ purum	10·0	22	—	—
„ chloratum fusum	50·0	29	—	—
„ hypochlorosum	„	4	250.0	18
„ oxydatum	100·0	4	—	—
„ „ pulv.	50·0	4	—	—
„ oxysulfuratum	„	23	—	—
„ „ solutum	„	10	250·0	40
„ phosphoricum	5·0	24	—	—
Calumbae radix sciss.	50·0	11	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Camphora	50·0	16	250·0	65
Cannabis indicae herba sciss.	10·0	2	—	—
† Cantharides	„	11	—	—
† „ subt. pulv.	„	15	—	—
Capilli Veneris herba sciss.	50·0	10	—	—
Caragaheen sciss.	„	10	—	—
Carbo ligni depurat. subt. pulv.	„	8	250·0	32
Cardamomi sem.	10·0	25	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Caricae sciss.	50 0	10	—	—
Carvi fructus	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10 0	5	—	—
Caryophylli	50 0	24	—	—
„ subt. pulv.	10·0	9	—	—
Cascarillae cort.	50·0	10	—	—
„ „ rud. tus.	„	13	—	—
„ „ subt. pulv.	10 0	5	—	—
Cassia fistula	50·0	6	—	—
Castoreum canadens	0·10	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
Centaurii herb. sciss.	50 0	13	—	—
Cera alba	50 0	27	—	—
„ flava	„	17	—	—
Ceratum cetacei	10·0	8	50 0	35
„ fuscum	„	5	—	—
Cetaceum	50 0	22	—	—
Chamomillae roman. flor.	„	11	—	—
„ vulgar flor.	„	14	250 0	60
„ „ „ gross pulv. . . .	„	22	„	100
„ „ „ subt. pulv. . . .	10 0	6	—	—
Chinae calisayae cortex	50 0	65	—	—
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	68	—	—
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	20	—	—
„ cortex fuscus	50 0	43	—	—
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	46	—	—
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	15	—	—
„ „ ruber.	50·0	132	—	—
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	137	—	—
k „ „ subt. pulv. . . .	10 0	38	—	—
Chinidinum sulfuricum	1 0	8	—	—
Chininum	0 10	3	—	—
„ bisulfuric.	„	2	1·0	15
„ hydrochloricum	„	3	1·0	25
„ sulfuricum	0·10	1	1·0	7
„ tannic.	0 10	1	1·0	8
† Chloralum hydrat.	10 0	17	—	—
† Chloroformium *)	„	8	50·0	32
Cinae flores	50·0	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10 0	6	—	—
Cinnamomi cortex	50·0	9	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Citri fructus cortex sciss.	50 0	7	—	—
„ „ corticis flaved. sciss. . . .	„	33	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1888 Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 3.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Citri fructus corticis flaved. subt pulv. . .	10 0	11	—	—
† Coffeinum	0·10	2	—	—
† Colchicinum	0·01	2	—	—
† Colchici sem.	10 0	2	—	—
Collodium	„	5	—	—
Collyrium adstring. luteum	50·0	18	250 0	75
† Colocynthidis fruct sciss.	10 0	16	50·0	66
† „ „ subt. pulv. . . .	„	25	—	—
† Conii mac. herb.	„	1	—	—
† „ „ „ gross. pulv. . . .	50·0	8	250.0	35
† „ „ „ subt. pulv. . . .	10 0	4	—	—
Coriandri sem.	50·0	4	—	—
Crocus	1·0	17	—	—
„ pulv.	„	20	—	—
Cubebae fruct.	50 0	90	—	—
„ subt. pulv.	10·0	25	—	—
Cuprum aluminatum	„	12	—	—
† „ sulfuricum *)	„	3	—	—
Cydoniae sem..	50·0	28	—	—
Decoctum Zittmanni fortius	250 0	51	500·0	59
„ „ mitius	„	42	„	47
† Digitalinum depurat.	0·01	10	—	—
† Digitalis fol. sciss.	10·0	2	—	—
† „ „ subt pulv.	„	4	—	—
Dulcamarae caules sciss.	50 0	3	—	—
Elaeosacchara	Patrz cennik robót aptek p. 22.			
Electuarium aromaticum	10·0	4	—	—
„ „ c. opio	„	6	—	—
„ lenitivum	50·0	28	250 0	120
Elemi	„	9	—	—
Emplastrum anglicanum	10□ cm.	4	—	—
„ cantharidum	10·0	12	50 0	50
„ „ perpetuum . . .	„	19	—	—
„ cerussae	„	4	50·0	16
„ conii maculati	„	4	—	18
„ de meliloto	„	4	—	18
„ diachylon comp.	50·0	20	250·0	90
„ „ „ linteo extens. .	100□cm	6	500□cm	25
„ „ simplex	50·0	14	250·0	60
„ hydrargyri	„	34	„	150
„ minii adustum	10·0	5	50 0	22
„ oxycroceum	„	20	„	90
„ saponatum	„	5	„	22

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884, Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Emulsio amygdalina	Patrz cennik robót aptek. p. 12.			
„ oleosa	„ „ „ „ „ 13.			
† Euphorbium	10·0	2	—	—
† „ subt. pulv.	„	5	—	—
† Extractum aconiti	1·0	7	—	—
† „ aloës	5 0	6	—	—
† „ belladonnae	1 0	8	—	—
„ calumbae	5·0	33	—	—
† „ cannabis indicae . . .	1·0	8	—	—
„ centaurii	5·0	12	—	—
„ chelidonii	„	33	—	—
„ chinae fusc.	„	42	—	—
† „ colocynthidum	1·0	16	—	—
† „ conii maculati	„	6	—	—
„ cubebarum	5·0	47	—	—
„ filicis maris	„	40	—	—
„ gentianae	„	6	—	—
„ graminis	10 0	9	50·0	40
† „ hellebori virid.	1·0	8	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	6	—	—
„ liquiritiae	5 0	9	—	—
„ malatis ferri	„	5	—	—
† „ nucis vomicae	1·0	13	—	—
† „ opii aquos	„	17	—	—
„ punicae granat.	5·0	21	—	—
„ quassiae	„	30	—	—
„ ratanhae	„	30	—	—
„ rhei	„	34	—	—
† „ scillae	„	11	—	—
† „ secalis cornuti	1·0	7	—	—
„ taraxaci	10·0	7	50·0	30
„ trifolii fibrini	5·0	6	—	—
Fel tauri depuratum	1·0	12	—	—
Ferrum carbonic. sacchar.	5·0	6	50 0	50
„ hydro oxydat dialysat. liquid. . .	10·0	3	„	10
„ jodatum saccharatum	5·0	11	—	—
„ lacticum	„	9	—	—
„ oxydato-oxydulatum	„	14	—	—
„ phosphoricum	5 0	15	—	—
„ pulveratum	10·0	3	—	—
„ sesquichlor. cryst.	„	5	50·0	20
„ „ „ solut.	„	4	„	15
„ sulfuric. cryst.	„	2	„	7
„ et natrium pyrophosphoric. . .	1·0	2	—	—
Filicis mar. rhiz. sciss.	50·0	8	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Filicis mar. rhiz. subt. pulv.	10·0	6	—	—
Foeniculi fruct.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Galbanum	50·0	24	—	—
„ pulv.	10·0	9	—	—
Galeopsidis herb. sciss.	50·0	10	250·0	45
Gallae	„	12	—	—
Gelatina caragaheen	10·0	24	50·0	30
„ lichen. island.	„	24	„	32
„ „ „ pulv.	„	10	—	—
„ liquiritiae pellucida	50·0	44	—	—
Gentianae rad. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
Glycerinum	50·0	12	250·0	53
Graminis rhiz. sciss.	„	4	—	—
Guajacum	„	25	—	—
„ subt. pulv.	10 0	8	—	—
Guarana pulv.	1·0	6	—	—
Gummi arabicum	50 0	56	—	—
„ subt. pulv.	10·0	15	50 0	64
† Hellebori viridis rad. sciss. . . .	50.0	14	—	—
Hirudo	1	sztuka	10 ct.	
Hydrargyrum	50·0	40	—	—
† „ bichlor. ammon.	1·0	3	—	—
† „ „ corros. pulv.	„	1	—	—
† „ bijodat. rubr.	„	4	—	—
† „ chlorat. mite pulv.	„	2	—	—
† „ „ „ via humida . . .	„	4	—	—
† „ jodatum flavum	„	5	—	—
† „ oxydatum flavum	„	4	—	—
Hydromel infantum	10·0	5	50·0	20
† Hyoscyami fol. sciss.	„	2	„	6
† „ „ gross. pulv.	50.0	10	250·0	45
Ichthyocolla	10·0	33	—	—
Infusum laxativum	„	4	50·0	14
† Ipecacuanhae rad. gross. pulv. . . .	1·0	4	—	—
† „ „ subt pulv.	„	5	—	—
Ireos florent. rhiz. subt. pulv.	10·0	5	—	—
Jaceae herb. sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Jalapae tub. subt. pulv.	„	8	50·0	30
† Jodoformium	1.0	6	10·0	51
† „ subt. pulv.	„	7	„	62
† Jodum	„	6	„	50

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Juniperi fruct.	50·0	2	—	—
„ „ rud. tus.	„	6	—	—
Kalium acetic. solutum	10·0	5	—	—
„ bromatum	„	9	50·0	39
„ „ pulv.	„	10	—	—
„ carbonicum crudum	100·0	15	—	—
„ „ depurat.	10·0	4	—	—
„ „ solut	„	2	—	—
„ chloricum	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ ferro-tartaricum	„	25	—	—
„ hydro-oxydatum	„	10	50·0	40
„ hydro-tartaricum pulv. . . .	„	6	„	25
„ hypermanganicum cryst. . . .	„	41	—	—
„ jodatum	„	30	50·0	118
„ manganicum crudum	„	8	—	—
„ natrio-tartaricum	„	4	50·0	15
„ „ „ pulv. . . .	„	5	„	20
„ nitricum	„	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
† „ stibio-tartaricum pulv. . . .	1·0	2	—	—
„ sulfuratum	10·0	12	—	—
„ „ pro balneo	50·0	9	250·0	40
„ sulfuricum	„	6	—	—
„ „ pulv.	10·0	3	—	—
„ tartaricum pulv.	„	10	—	—
Kamala	1·0	4	—	—
Kousso sciss.	50·0	19	—	—
„ subt. pulv.	10·0	7	—	—
† Kreosotum	5·0	10	—	—
Lauri fruct gross. pulv.	50·0	7	250·0	30
„ „ subt. „	10·0	3	—	—
Lavandulae flor.	50·0	24	250·0	100
Lichen islandicus sciss.	„	6	—	—
Lignum campechian. sciss.	10·0	1	—	—
Linimentum ammoniatum	50·0	16	—	—
„ saponato-camphoratum . .	„	14	—	—
Lini sem.	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	12	250·0	50
„ „ placent. pulv.	„	4	„	16
Liquiritiae rad. sciss.	„	6	—	—
„ „ decort. subt. pulv. . .	10·0	6	—	—
Liquor acidus Halleri	„	3	—	—
„ ammonii anisat.	„	4	—	—
Lobeliae inflatae herb. sciss. . . .	„	3	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Lupulinum	1·0	1	—	—
Lycopodium	50·0	25	250·0	105
Macis	5·0	5	—	—
Magnesium carbonic. hydro oxydatum subt. pulv.	10·0	4	50·0	16
„ citricum	5·0	14	—	—
„ hydro-oxydatum	50·0	13	—	—
„ lacticum	5·0	15	—	—
„ oxydatum	10·0	14	50·0	60
„ sulfuricum	50·0	5	250·0	20
Maltum	„	7	—	—
Malvae flores	„	11	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
Manganum hyperoxyd. nativ. subt. pulv. . .	„	11	—	—
Manna calabrina electa	10·0	3	50·0	11
„ „ canellata	„	8	—	—
Massa pilularum Ruffi	5·0	13	—	—
Mastiche	10·0	9	—	—
„ subt. pulv.	„	12	—	—
Mel depuratum	50·0	10	250·0	40
„ rosatum	„	17	—	—
Meliloti herb. sciss.	„	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Melissae folia sciss.	50·0	10	250·0	41
Menthae crisp. fol. sciss.	„	12	„	50
„ piper. „ „	„	12	„	50
„ „ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Millefolii herb. sciss.	50·0	5	—	—
Mixtura gummosa	Patrz cennik robót aptek. p. 7)			
† Morphinum	0·05	3	—	—
† „ hydrochlor.	„	2	—	—
Mucilago cydoniae semin.	10·0	3	50·0	12
„ gummi arabic.	„	7	„	30
Myrrha subt. pulv.	„	10	—	—
Natrium aceticum	5·0	4	—	—
„ boracicum pulv.	10·0	3	50·0	12
„ carbonic cryst.	100·0	10	—	—
„ „ dilaps.	10·0	4	—	—
„ hydro-carbonic. pulv.	50·0	5	250·0	22
„ phosphoricum	5·0	3	—	—
„ salicylicum	1·0	3	—	—
„ siliciсum	50·0	10	250·0	45
„ sulfuricum cryst.	„	8	„	35
„ „ dilapsum	10·0	4	—	—
Nux moschata	50·0	44	—	—
„ „ pulv.	10·0	12	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Nux vomica gross. pulv.	10 0	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	6	—	—
Oleum amygdal. dulc.	50 0	30	250·0	135
„ anisi	1·0	3	—	—
„ aurant cort.	„	6	—	—
„ „ flor.	„	84	—	—
„ bergamottae	„	3	—	—
„ cacao	10 0	5	50 0	22
„ cadinum	50·0	8	—	—
„ camphoratum	10·0	5	50 0	22
„ carvi	1·0	2	—	—
„ cariophyllor.	„	3	—	—
„ cinnamomi	„	4	—	—
„ citri	„	2	—	—
† „ croton. tiglii	„	4	—	—
„ foeniculi	„	2	—	—
„ hyoscyam fol. coctum	50·0	15	250·0	68
„ jecoris aselli	„	6	„	26
„ juniperi	1·0	2	10·0	10
„ lauri	50·0	10	250·0	42
„ lavandulae	1·0	3	—	—
„ lini	50·0	8	—	—
„ macidis	1·0	5	—	—
„ menthae crisp.	„	9	—	—
„ „ piper	„	15	—	—
„ nucis moschatae	„	2	—	—
„ olivarum	50·0	14	250·0	53
„ ricini	„	13	—	—
„ rosarum	1·0	103	1 kropla	4
„ rosmarini	1·0	1	—	—
„ sinapis aether.	„	12	—	—
„ terebinth.rectif.	50·0	7	250·0	31
„ valerianae	1·0	13	—	—
Olibanum subt. pulv.	10·0	5	—	—
Ononidis rad. sciss.	50·0	4	—	—
† Opium subt. pulv.	1·0	5	—	—
Origani herb. sciss.	50·0	5	—	—
Oxymel scillae.	10·0	3	50·0	12
„ simplex	„	3	„	12
Papaveris Rhoeados flor. sciss.	50·0	24	—	—
† „ somnifer. fruct. immaturi	„	5	—	—
Pasta dentifricia dura	„	50	—	—
„ „ mollis	„	50	—	—
„ gummos. albuminat.	„	60	—	—
„ liquiritiae flava	„	43	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Pastilli e natrio hydro carbon. . . .	30 plac	40	—	—
Petroleum rectific.	50·0	18	—	—
Pilulae laxantes	5·0	10	—	—
Pix liquida	50·0	5	—	—
† Plumbum aceticum	10·0	4	—	—
„ „ basic. sol.	„	4	50·0	16
„ „ solut	„	2	„	8
„ carbonic. pulv.	50·0	12	—	—
„ hyperoxydat. rubr. pulv. . . .	„	10	—	—
„ oxydatum pulv.	„	14	—	—
Potio magnes. citric. efferv.	1 dawka	54	—	—
Pulpa cassiae	50·0	48	—	—
„ tamarindi depurata.	„	25	—	—
Pulvis aërophorus	10 dawek	35	—	—
„ „ Seidlitzensis	„	85	—	—
„ dentifric. alb.	10·0	6	—	—
„ „ niger	10·0	13	—	—
„ Doveri	1·0	2	—	—
„ gummosus	10·0	7	50·0	30
Punicae granat. rad. cort. rud. tus. . .	50·0	26	—	—
„ „ „ „ subt. pulv. . .	10·0	8	—	—
Pyrethri rad. sciss.	50·0	13	—	—
Quassiae lign. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Quercus cort. sciss.	50·0	4	—	—
„ „ rud. tus.	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
„ sem. tost. pulv.	50·0	9	250·0	40
Ratanhae rad. sciss.	„	16	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	10	—	—
† Resina jalapae	1·0	12	10·0	105
„ pini	50·0	2	—	—
Rhei radix	10·0	18	50·0	75
„ „ sciss.	„	19	„	80
„ „ subt. pulv.	1·0	3	10·0	22
Roob juniperi	50·0	38	250·0	160
„ sambuci	„	20	„	90
Rosae centifol. flor.	„	23	—	—
Rosmarini fol. sciss.	50·0	3	—	—
Rothulae menthae piper.	10·0	5	50·0	20
Sabadillae semen.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pnlv.	10·0	5	50·0	20
† Sabinae summitat. sciss.	10·0	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	5	—	—
Saccharum subt. pulv.	„	3	50·0	11

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Sacharum lactis subt. pulv.	10·0	5	—	—
Salep. gross. pulv.	„	8	—	—
„ subt. pulv.	„	11	—	—
Salicis cort. sciss.	50·0	5	—	—
Salviae folia sciss.	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Sambuci flor.	50·0	9	—	—
„ „ gross. pulv.	„	15	250·0	65
† Santoninum	0·10	2	—	—
Sapo kalinus	50·0	6	250·0	25
„ medicinalis	10·0	3	—	—
„ „ subt. pulv.	„	6	—	—
„ picis	50.0	50	—	—
„ sulfuratus	„	50	—	—
„ venetus	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Sarsaparillae rad. sciss.	50·0	30	250·0	125
Scillae bulb. sicc. subt. pulv.	1·0	2	—	—
Sebum ovile	50·0	13	—	—
† Secale cornut.	10·0	4	—	—
† „ „ subt. pulv.	1·0	1	—	—
Senegae rad. sciss.	50·0	28	—	—
Sennae alexand. fol.	„	24	250·0	103
„ „ „ subt. pulv.	10·0	8	—	—
„ „ „ sine resina	50·0	58	—	—
„ Tinnevelly fol.	„	13	250·0	55
Serpylli herb. sciss.	50·0	4	—	—
Serum lactis	Patrz cennik robót aptek. p. 14.			
Sinapis sem.	50·0	5	—	—
„ „ pulv.	„	10	250·0	45
† Solutio arsenical. Fowleri	1·0	1	—	—
Species althaeae	50·0	7	250·0	30
„ amaricantes	„	9	„	40
„ aromaticae	„	18	„	80
„ „ pro catapl.	„	22	„	100
„ emollientes.	„	9	„	40
„ „ pro catapl.	„	13	„	60
„ laxantes St. Germain	„	50	—	—
„ pectorales	„	8	250·0	35
Spilanthi olerac. herb. sciss.	„	17	—	—
Spiritus aetheris	„	18	250·0	75
„ anisi	„	9	—	—
„ aromatic.	„	20	250·0	90
„ camphorat.	„	9	„	40
„ carvi	„	9	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus cochleariae	50·0	12	250·0	50
„ ferri sesquichlor. aeth.	10·0	8	—	—
„ lavandulae	50·0	20	—	—
„ menthae piper.	„	14	250·0	60
„ rosmarini	„	17	—	—
„ saponatus	„	12	250·0	50
„ sapon. kalin.	„	28	—	—
„ sinapis	5·0	3	50·0	20
„ vini conc. 90%	50·0	7	250·0	30
„ „ dilut. 70%	„	6	„	25
Spongia pressa	5·0	57	—	—
† Stibium chlorat.	10·0	18	—	—
„ sulfur. aurant.	1·0	4	—	—
„ „ nigr.	50·0	6	—	—
„ „ „ subt. pulv.	„	14	—	—
† Stramonii fol. sciss.	10·0	1	—	—
† Strychninum	0·01	1	—	—
† „ nitricum	„	1	—	—
Styrax liquid.	10·0	4	50·0	16
Succus liquiritiae pulv.	„	8	„	35
Sulfur praecipitat.	„	13	„	60
„ sublimatum	50·0	16	250·0	70
Syrupus acetos. citri	10·0	6	50·0	25
„ althaeae	„	3	„	10
„ amygdalinus	„	4	„	16
„ aurantior cort.	„	3	„	12
„ capillor ven.	„	4	—	—
„ cinnamomi	„	5	—	—
† „ diacodii	„	3	50·0	10
„ ferri jodati	„	13	„	55
† „ ipecacuanhae	„	5	—	—
„ mannatus	„	3	50·0	12
„ mororum	„	3	„	12
„ rhei	„	3	„	12
„ ribium	„	3	„	12
„ rubi idaei	„	3	„	12
„ simplex	„	2	„	8
Tabulae althaeae	50·0	22	—	—
Tamarindi pulpa	„	7	—	—
Taraxaci herba sciss.	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	5	—	—
Terebinthina comm.	„	5	—	—
Thea Pecco	„	70	—	—
Tiliae flores sciss.	„	9	—	—
Tinctura absinthii comp.	10·0	3	50·0	12

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Tinctura aconiti	5·0	3	50·0	25
„ amara	10 0	4	„	16
„ arnicae	„	3	„	12
„ aurantii cort.	„	4	„	16
† „ belladonnae	5 0	3	„	25
„ benzoës	10·0	4	„	16
† „ cantharidum	5·0	4	„	35
„ cascarillae	10 0	6	—	—
„ castorei canad.	„	62	—	—
„ chamomillae	„	3	50·0	12
„ chinae comp.	„	5	„	22
„ cinnamomi	„	3	„	12
† „ colchici	5·0	3	50·0	25
† „ digitalis	„	3	„	25
„ guajaci	10·0	4	„	16
† „ ipecacuanhae	5·0	8	„	70
† „ jodi	„	5	„	45
† „ lobeliae	„	3	„	25
„ malatis ferri	10·0	8	„	35
„ myrrhae	„	5	„	22
† „ nucis vomicae	5·0	4	„	35
† „ opii crocat.	„	18	„	165
† „ opii simpl.	„	5	50·0	45
„ ratanhae	10·0	5	„	22
„ rhei aquos.	„	4	„	16
„ rhei vinosa Darelli	„	13	„	60
„ spilanthi olerac. comp . . .	5·0	3	„	25
„ valerianae	10·0	4	„	16
† „ veratri albi	5·0	3	„	25
Trifolii fibrini herb.	50·0	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Trochisci ipecacuanhae	5·0	7	—	—
„ santonini	„	10	—	—
Unguentum aromaticum	10·0	5	50·0	20
„ Autenriethi	Patrz cennik robót aptek. p. 30.			
„ cerussae	10·0	4	50·0	16
„ diachylon Dr. Hebra	„	8	„	36
„ emolliens	„	9	„	40
„ glycerini	„	5	„	20
„ hydrargyri	„	8	„	36
„ juniperi	„	5	„	20
„ plumbi acetici	„	5	„	20
„ pomadinum	„	5	„	20
„ sabadillae	„	6	„	25
„ simplex	„	4	„	16

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Unguentum sulfuratum	10·0	5	50·0	20
Uvae ursi fol.	50·0	5	„	—
Valerianae radix sciss. . , . .	„	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Vanillae fructus	1,0	10	—	—
† Veratrinum	0·05	2	—	—
† Veratri alb. rhiz.	10·0	1	—	—
† „ „ „ subt. pulv. , ...	„	4	—	—
Verbasci flor.	50·0	27	—	—
† Vinum colchici	10·0	10	—	—
„ malagense	50·0	22	—	—
† „ stibiato-tartaricum	10·0	10	—	—
Zedoariae rhiz. sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Zincum aceticum	„	24	—	—
„ chloratum	„	20	—	—
„ oxydatum	„	40	—	—
† „ sulfuricum*)	„	5	50·0	20
Zingiberis rhiz. sciss.	50·0	12	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131 ust. 2.

Cennik robót receptowych.

		ct
1	Za sporządzenie odwaru wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie, jeżeli gotowanie trwa $^1/_4$ godziny . .	18
	$^1/_2$ „ . .	22
	1 „ . .	28
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
2	Za sporządzenie naparu (infusio calida) włączając półgodzinne wytrawienie (digestio) wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie	18
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
3	Za sporządzenie zimnego nalewu (infusio frigida) tudzież za namoczenie (maceratio) wraz z cedzeniem aż do 500·0 włącznie	5
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	2
4	Za wytrawienie bez względu na ilość i wraz z cedzeniem w miarę czasu do 3 godzin włącznie . . .	12
	6 „ „	20
	12 „ „	26
	24 „ „	34
5	Za sporządzenie odwaru-nalewu ma być policzona odpowiednia należytość za odwar a nadto połowa należytości za nalew.	

U w a g a.

a) Drzewka, kory, korzenie, zioła, kwiaty i nasiona, przepisane do sporządzenia odwarów i nalewów, jakoteż do ziółek (species) mają być uważane chociażby to w recepcie nie było wyraźnie wymienione, jako przepisane w stanie pokrajanym, roztłuczonym lub rozgniecionym; należy ich w tym stanie używać i należytość według cennika lekarstw obliczać.

b) Jeżeli lekarstwa za odwar lub nalew zapisane zostały w stanie sproszkowanym, natenczas należy rozumieć pod tem proszek na grubo tłuczony i policzyć cenę ustanowioną w cenniku lekarstw za „pulvis grossus“.

		ct.
6	Za sporządzenie gorącego rozczynu (solutio calida) do 500·0 środka rozczynowego wraz z przecedzeniem.	12
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
	Uwaga.	
	a) W razie rozpuszczenia soli, wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej.	
	b) Za rozpuszczenie lub zarobienie soli lub innych przetworów leczniczych w celu sporządzenia ciasta pigułkowego, powidełek i kołaczyków, nie wolno policzyć.	
7	Za sporządzenie zimnego rozczynu t. j. za pomocą tłuczka (solutio frigida cum pistillo peragenda) . . .	5
8	Za wypienienie (clarificatio) za pomocą białka, wraz z białkiem	20
9	Za przesączenie (filtrowanie) płynu do 500·0 włącznie .	5
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	3
10	Za jedno przecedzenie	3
11	Za nasycenie saturatio	15
12	Za sporządzesie mleczanki z nasion wraz z przecedzeniem do 500·0 włącznie	15
	Za nadwyżkę aż znowu do 500·0	5
13	Za sporządzenie mleczanki wrzekomej (emulsio spuria) z wszelkich rodzajów olejów, żywic, balsamów itd. jakoteż mięszanki olejnej (mixtura oleosa) do 500·0 włącznie	10
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
14	Za sporządzenie nieklarowanej serwatki, wraz z mlekiem i innemi przyprawami do 200·0 serwatki włącznie .	25
	Za nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki . . .	15
15	Za sporządzenie wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i innemi przyprawami aż do 200·0 włącznie	40
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki	20
16	Za mięszanie drobnego proszku bez względu na to, czy jest przy wydaniu podzielony lub nie . . .	10

		ct.
	U w a g a. Jeżeli do proszku zapisany jest cukier olejny, policzyć należy za sporządzenie takowego o 2 ct. więcej.	
17	Za rozdzielenie drobnych proszków na kilka dawek aż do pięciu włącznie wraz z torebkami, okładką i sygnaturą, za każdą dawkę	2
	Za każdą dawkę po nad pięć	1
18	Za mięszanie grubych proszków (pulverum per cribrum trajectorum vel grosse tusorum) bez względu na to, czy przy wydaniu są dawki podzielone lub nie .	5
	U w a g a. Za mięszanie samych ziółek (species) nie wolno policzyć żadnej opłaty.	
19	Za dzielenie grubych proszków lub ziółek (species) na kilka dawek wraz z torebkami, okładką i sygnaturą za każdą dawkę	2
20	Za papier i sygnaturę na wydanie ziółek (species) prostych środków leczniczych (simplicia) i t. p. bez podzielenia takowych na dawki do 200·0 włącznie .	3
	Za większą ilość w ogóle	5
21	Za utarcie lub przetarcie proszku do mięszanki (mixtura) albo do maści	5
22	Za sporządzenie cukru olejnego z wyjątkiem wypadku, jeżeli takowy ma być do proszku dodany . . .	5
23	Jeżeli w recepcie wymagane jest ciągłe przecieranie (trituratio continua) należy się za każdy kwadrans .	15
24	Za sporządzenie i uformowanie pigułek, kołaczyków (trochiscio) i pastylek aż do 50 sztuk włącznie . .	25
	Za dziesięć sztuk nad tę liczbę	2
	Należytość za proszek do sypania użyty, ma być policzona stosownie do spotrzebowanej ilości Jeżeli proszek do posypania nie został przez lekarza wskazany, ma być do tego użyty pulvis rad. liquiritiae.	
25	Za sporządzenie powidełka	15
26	Za sporządzenie plastra lub maści (ceratum) za pomocą mięszania i wałkowania do 150·0 włącznie . .	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2

		ct.
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie, natenczas za stopienie aż do 150·0 należy się	5
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2
27	Za sporządzenie jednego czopka stolcowego . . .	20
	Za każdy dalszy czopek stolcowy	5
28	Za papier ceratowy, okładkę i sygnaturę, potrzebne do wydania plastra lub maści (ceratum) do 150·0 włącznie	3
	Za ilość większą niż 150·0	5
29	Za rozsmarowanie plastra lub maści (ceratum) na płótnie wraz z robotą i płótnem na 50□ cm. . . .	20
	Za każdy dalszy przyrost rozmiaru do 50□ cm. . .	5
30	Za sporządzenie maści lub masy plastrowej (linimentum) tudzież za mięszanie kilku maści lub masy plastrowej do 150·0	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie, należy się za to aż do 500·0	5
	Za podzielenie maści na większą ilość dawek aż do 5 dawek włącznie wraz z papierem ceratowym, za każdą dawkę	3
	Za każdą dalszą dawkę	2
31	Jeżeli przy ekspedycyi recepty nie ma zastosowania żadna z dotąd wskazanych robót receptowych, należy się za jednorazowe odważenie lub liczenie kropel . .	2
	Za każde dalsze odważenie lub liczenie kropel . .	1
32	Za opakowanie, tj. korek, szpagat i sygnaturę . .	3
33	Za opieczętowanie naczynia przy wydaniu lekarstwa w wypadkach, w których tego zażądano . . .	3
34	Rozumie się, że osobno liczyć należy opłatę za zarządzone przez pewnych lekarzy niezwykłe manipulacye.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe białe flaszki na lekarstwa:	
Za sztukę do 50 gramów włącznie	5
„ nad 50 „ 200 gramów włącznie . . .	7
„ „ 200 „ 300 „ „	8
„ „ 300 „ 400 „ „	10
„ „ 400 „ 800 „ „	15
„ „ 800 „ 1500 „ „	22
Flaszki podwójne, białe flaszki na proszki, flaszki hyalitowe lub czernione, mogą być policzone o połowę ceny drożej, aniżeli zwykłe białe flaszki na lekarstwa.	
Zwykłe słoiki na lekarstwa:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	3
„ powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie . .	5
„ „ 100 „ „ 200 „	7
„ „ 200 „ „ 300 „	8
„ „ 300 „ „ 500 „	15
Słoje porcelanowe:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie . .	10
„ „ 50 „ „ 100 „	14
„ „ 100 „ „ 150 „	18
„ „ 150 „ „ 200 „	24
Jeżeli do słojów porcelanowych dodana zostanie nakrywka, to za taką nakrywkę z drzewa lub z kruszcu wraz z sygnaturą należy się przy słojach porcelanowych do 20 gramów . .	5
przy słojach powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie .	8
„ „ „ 100 „ i wyżej	12

	ct.
Pudełka tekturowe bez falcu wraz z sygnaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	4
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie . .	6
„ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	7
„ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	9
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z sygnaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie . .	8
„ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	10
„ „ 100 „ „ 150 „ „ . .	12
Pudełka zasuwane wraz z sygnaturą:	
Za sztukę obejmującą do 5 proszków	6
„ „ nad 5 do 10 proszków	10
„ „ „ 10 „ 20 „	15

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Absinthii herb. sciss.	50·0	4	500·0	36
Acetum	100·0	3	„	13
„ pyrolign. crud.	„	4	„	18
Acidum acet. conc. venale 1·028. . .	50·0	7	„	60
† „ arsenic. subt. pulv.	„	8	„	70
„ carbolicum	„	18	„	166
„ hydrochloric. conc. crud. . . .	100·0	7	„	32
„ nitric. conc. crud.	„	8	„	35
„ salicylic.	1·0	2	—	—
„ sulfuric. anglic.	100·0	6	500·0	27
„ tannicum	10·0	25	50·0	118
Aether crudus	100·0	12	500·0	55
Aloë	50·0	6	„	55
„ gross. pulv.	„	9	„	83
Althaeae herb. sciss.	„	4	„	36
„ rad. elect. (II[da]) sciss. . . .	„	5	„	45
„ „ „ gross. pulv.	„	11	„	100
Alumen	„	3	„	26
„ pulv.	„	6	„	55
„ ustum	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	9	„	83
Ammonia	„	6	„	55
Ammoniacum	„	10	„	90
Ammonium carbon.	„	5	„	45
„ chlorat. crud.	„	4	„	36
Amylum pulv.	„	7	„	60
Angelicae rad. sciss.	„	5	„	46
„ „ gross. pulv.	„	9	„	80
Anisi fulgar. fruct.	„	7	„	65
„ „ „ pulv.	„	12	„	106
Aqua calcis	500·0	6	—	—
„ chlori	50·0	7	500·0	65
„ destillata	500·0	10	—	—
„ kreosoti	„	18	—	—
„ laurocerasi	50·0	20	—	—
„ vegeto-miner. Goulardi	500·0	10	—	—
Argentum nitric. fus.	5·0	70	—	—
Arnicae flor.	50·0	5	500·0	45
„ rad. sciss.	„	7	„	60
Asa foetida	„	9	„	83

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Asa foetida pulv.	50·0	13	500·0	120
† Atropinum sulfuric.	0·01	2	—	—
Axungia porci	50·0	7	500·0	64
† Belladonnae fol. sciss.	„	7	„	63
Calami rhizom. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	80
Calcium carb. nativ.	100·0	3	„	13
„ „ „ pulv.	50·0	5	„	40
„ hypochloros.	„	3	„	27
„ oxydat.	„	2	„	18
„ „ pulv.	„	4	„	35
Camphora	„	13	„	120
† Cantharides	„	45	—	—
† „ pulv.	„	53	—	—
Carbo lign. depur. pulv.	„	5	500·0	46
Carvi fructus	„	5	„	46
Carvi fructus pulv.	„	11	„	96
Cera flava	„	14	„	130
Chamomillae rom. flor.	„	9	„	85
„ vulg. flor. gross. pulv. . .	„	13	„	121
Chinae cortex fusc.	„	35	„	330
„ „ „ gross. pulv . . .	„	41	„	385
Chininum hydrochloric.	1·0	24	—	—
† Chloralum hydrat.	10·0	15	50·0	70
Chloroformium	50·0	27	—	—
Cinae flores	„	7	500·0	58
„ „ pulv.	„	12	„	110
Cinnamomi cortex	„	7	„	65
„ „ gross. pulv.	„	10	„	90
Collodium	„	20	—	—
Colocynthidis fruct. sciss.	„	64	—	—
Conii macul. herb. sciss.	„	4	500·0	34
Cuprum sulfuric.	„	9	„	86
† Digitalis fol. sciss.	„	5	—	—
Emplastrum diachyl. simpl.	„	11	500·0	100
Euphorbium	„	6	—	—
„ pulv.	„	14	500·0	132
† Extractum belladonnae	5·0	31	—	—
„ filic. maris	„	34	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	23	—	—
† „ nucis vomicae	„	52	—	—
„ punicae granat.	„	18	—	—
„ scillae	„	10	—	—
Ferrum sesquichl. sol.	50·0	12	—	—
Ferrum sulfuric. cryst. pur.	„	4	500·0	34

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Ferrum sulfuric. venale	500 0	10	—	—
Filicis mar. rhiz. sciss.	50·0	5	500·0	42
„ „ „ gross. pulv.	„	9	„	83
Foeniculi fructus	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	11	„	102
Gallae gross. pulv.	„	13	„	122
Gentianae rad. sciss.	„	5	„	45
„ „ gross. pulv.	„	8	„	72
Glycerinum	„	10	„	90
Guajacum	„	20	„	190
Gummi arab. elect. (II^{da})	„	31	„	298
† Hydrargyrum bichl. corros. pulv. . .	10·0	8	50·0	36
† „ bijodat. rubr. . . .	5·0	17	—	—
† „ chlorat. mite pulv. . . .	„	7	50·0	62
† „ oxydat. flavum . . .	„	16	—	—
† Hyoscyami fol. sciss.	50 0	5	500·0	46
Ipecacuanhae rad. gross. pulv. . . .	„	130	—	—
Jalapae tub. gross. pulv.	„	16	—	—
† Jodoformium	10·0	48	—	—
Jodum	5·0	23	—	—
Juniperi fructus	50·0	2	500·0	18
„ „ gross. pulv.	„	5	„	46
Kalium carbon. crud.	„	6	„	55
„ chloricum	„	12	„	115
„ hydro-oxyd. pur. ven.	„	39	—	—
„ hydro-tartar. pulv.	„	18	500·0	168
„ hypermangan. cryst.	5·0	19	—	—
„ jodatum	50·0	113	—	—
„ nitricum	„	6	500·0	56
„ „ pulv.	„	9	„	82
† „ stibiat.-tart.pulv.(ven.)	„	25	—	—
„ sulfuratum.	„	51	—	—
„ „ pro balneo	„	8	500 0	70
„ sulfuricum	„	6	„	52
„ „ pulv.	„	8	„	76
„ tartaric.	„	39	—	—
Kamala	10·0	28	—	—
Kreosotum crudum venale	„	5	—	—
Lini sem.	50·0	3	500 0	27
„ „ plac. gr. p.	„	4	„	30
Liquiritiae rad. sciss.	„	5	„	48
„ „ decort. gross. pulv. . . .	„	13	„	116
Magnesium carb. hydr.-oxyd. pulv. . .	„	16	„	148
„ sulfuricum	„	3	„	26
Malvae fol. sciss.	„	5	„	45

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Manganum hyperoxyd. nat. pulv.	50·0	7	500·0	46
Mel depuratum	„	8	„	72
† Morphinum hydrochrolic.	0·05	2	—	—
Myrrha	50·0	28	500·0	265
„ pulv.	„	33	„	304
Natrium boracic. pulv.	„	9	„	84
„ carbon. cryst. venal.	„	2	„	17
„ salicylic.	1·0	3	—	—
„ sulfuric. cryst. venal.	50·0	2	500·0	15
† Nux vomica gross. pulv.	„	8	„	76
Oleum amygdal. dulc.	„	25	—	—
„ cadinum	„	7	500·0	63
† „ croton. tiglii	1·0	4	—	—
„ hyosciami fol. coct.	50·0	13	—	—
„ jecoris aselli	„	5	500·0	40
„ lauri	„	8	„	75
„ lini	„	7	„	61
„ olivarum (II[da])	„	8	„	72
„ sinapis aether.	1·0	10	—	—
„ terebinth. rectif.	50·0	6	500·0	54
† Opium subt. pulv.	5·0	21	—	—
Petroleum crud. (Polonic.)	50·0	7	500·0	66
Pix liquida	„	4	„	34
Plumbum acet. venale	„	8	„	70
„ acet. basic. solut.	„	12	„	110
„ carbonic. pulv.	„	8	„	73
„ oxydat. pulv.	„	8	„	76
Pulvis Doveri	5·0	8	—	—
Quercus cort. sciss.	50·0	4	500·0	34
„ „ gross. pulv.	„	7	„	62
Sabadillae semen.	„	4	„	36
„ „ pulv.	„	10	„	90
Saccharum pulv.	„	7	„	66
Salicis cort. sciss.	„	4	„	37
Salviae folia sciss.	„	7	„	60
Sapo kalinus	„	4	„	36
„ medicinal.	„	12	—	—
Scillae bulbus	„	2	500·0	18
„ „ sicc. pulv.	„	9	„	84
Sebum ovile	„	12	„	106
† Secale cornut.	„	16	„	150
† „ „ pulv.	„	24	„	215
Sinapis semen.	„	5	„	45
† Solutio arsenic. Fowleri	5·0	2	50·0	16
Species aromatic.	50·0	11	500·0	104

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus camphorat.	50·0	8	500·0	70
„ saponatus	„	10	„	90
„ vini dilut. 70%	„	5	„	44
Spongia press. venal.	5·0	29	—	—
Stibium sulfur. aur. p. ven.	50·0	33	—	—
„ „ nigr. ven.	„	4	500·0	32
„ „ „ „ pulv. . . .	„	8	„	70
† Strychninum	0·05	2	—	—
Styrax liquid.	50·0	13	—	—
Sulfur. sublim. lot. venal.	„	3	500·0	26
Terebinthina commun.	„	4	„	36
† Tinctura aconiti	„	16	—	—
„ arnicae	„	11	500·0	100
† „ belladonnae	„	16	—	—
† „ cantharid.	„	26	—	—
† „ digitalis	„	16	—	—
„ jodi	„	36	—	—
„ myrrhae	„	20	—	—
† „ nucis vomic.	„	16	—	—
† „ opii simpl.	„	41	—	—
† „ veratri albi	„	16	—	—
Unguentum cerussae	„	12	500·0	108
„ glycerin	„	16	—	—
„ hydrargyri	„	33	500·0	308
„ plumb. acetic.	„	17	„	158
„ simplex	„	15	„	138
„ sulfurat.	„	12	„	110
Valerianae rad. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	83
† Veratri alb. rhiz. sciss.	„	5	„	40
† „ „ „ gross. pulv. . . .	„	8	„	70
Zincum chlorat.	10·0	16	—	—
„ oxydat. pur. venale	50·0	28	—	—
„ sulfuric „ „	„	5	—	—
Zingiberis rhiz. sciss.	„	10	500·0	90
„ „ gross. pulv.	„	13	„	120

Dodatek do §. 3. str. 1.

T a b u l a

exhibens doses medicamentorum toxicae indolis maximas pro adulto, ultra quas medicus ne praescribat pro usu interno nisi addito signo exclamationis:

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Acidum arsenicosum	0·006	0·012	0·08	0·16
„ carbolicum crystallisatum . .	0·05	0·15	0·65	2·00
„ hydro-cyanic. (Pharmac. austr. 1855)	0·05	0·20	0·68	2·7
Aconiti tubera	0·12	0·60	1·6	8·2
Aconitinum	0·007	0·04	0·09	0·55
Apomorphinum hydrochloricum qua emeticum (injectione subcutanea adhibendum) .	0·01	—	—	—
Aqua amygdalar. amarar. concentrata . .	1·50	5·00	20·5	68·5
„ laurocerasi	1·50	5·00	20·5	68·5
Argentum nitricum	0·03	0·20	0·4	2·7
Atropinum	0·002	0·006	0·02	0·08
„ sulfuricum	0·002	0·006	0·02	0·08
Belladonnae folia	0·15	0·60	2·0	8·2
„ radix	0·07	0·30	1·0	4·0
Cantharides	0·07	0·20	1·0	2·7
Chloralum hydratum	3·00	6·00	40·0	82·2
Coffeinum	0·20	0·60	2·70	8·2
Colchicinum	0·003	0·009	0·04	0·12
Colocynthid. fruct.	0·30	1·00	4·0	13·7
Conii macul. herb.	0 30	2·00	4·0	27·4
Cuprum sulfuricum qua emeticum . . .	0·40	—	5·5	—
Digitalinum	0·002	0·01	0·02	0·14
Digitalis folia	0·20	0·60	2·7	8·2
Extractum aconiti tuberum	0·03	0·12	0·4	1·6
„ belladonnae foliorum . . .	0·10	0·40	1·4	5·5
„ „ radicis	0·05	0·20	0·7	2·7
„ cannabis indicae	0·10	0·30	1·4	4·0
„ colocynthidis	0·10	0·40	1·4	5·5
„ conii	0·18	0·60	2·5	8·2
„ hellebori viridis	0·10	0·30	1·4	4·0
„ hyoscyami foliorum	0·15	0·80	2·0	11·0
„ nucis vomicae	0·04	0·20	0·55	2·7
„ opii	0·10	0·40	1·4	5·5
„ scillae	0·20	1·00	2·7	13·7
Hellebori virid rad.	0·30	1·20	4·0	16·4

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . .	0·01	0·04	0·13	0·5
„ bijodatum rubrum . . .	0·01	0·04	0·13	0·5
„ jodatum flavum . . .	0·06	0·40	0·8	5·5
„ oxydatum flavum . . .	0·03	0·10	0·4	1·4
Hyoscyami folia	0·30	1·00	4·0	13·7
Jodoformium	0·20	1·00	2·7	13·7
Jodum	0·03	0·12	0·4	1·6
Kalium stibio-tartaricum	0·30	1·00	4·0	13·7
Kreosotum	0·04	0·16	0·55	2·2
Lactucarium	0·30	1·20	4·00	16·4
Morphinum	0·02	0·10	0·28	1·4
„ aceticum	0·03	0·12	0·4	1·6
„ hydro-chloricum	0·03	0·12	0·4	1·6
Nux vomic. pulv.	0·12	0·50	1·6	6·8
Oleum crotonis	0·06	0·30	0·8	4·0
Opium pulveratum	0·15	0·50	2·0	6·8
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003	0·01	0·04
Phosphorus	0·001	0·005	0·01	0·06
Pilocarpinum hydrochloricum . . .	0·03	0·06	0·4	0·8
Plumbum aceticum	0·07	0·50	1·0	6·8
Santoninum	0·10	0·50	1·4	6·8
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	1·20	6·8	16·4
Stramonii fol.	0·25	1·00	3·3	13·7
Strychninum	0·007	0·02	0·09	0·27
„ nitricum	0·007	0·02	0·09	0·27
Tinctura aconiti . . . , . .	0·50	1·50	6·8	20·5
„ belladonnae	1·00	4·00	13·7	55·0
„ cantharidum	0·50	1·00	6·8	13·7
„ colchici seminum	1·00	3·00	13·7	41·1
„ digitalis . . . , . .	1·00	4·00	13·7	55·0
„ jodi	0·30	1·00	4·0	13·7
„ lobeliae	0·50	3·00	6·8	41·1
„ nucis vomicae . , . .	0·50	1·50	6·8	20·5
„ opii crocata	0·50	2·00	6·8	27·4
„ „ simplex	0·50	2·00	6·8	27·4
„ veratri albi	0·50	1·50	6·8	20·5
Veratri albi rhizoma	0·30	1·20	4·0	16·4
Veratrinum	0·01	0·03	0·13	0·4
Vinum colchici	1·00	3·00	13·7	41·1
Zincum aceticum	0·05	0·30	0·68	4·0
„ cyanatum	0·005	0·012	0·06	0·16
„ sulfuricum	0·05	0·30	0·68	4·0
„ „ qua emeticum . . .	0·80		11·0	

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 10. Stycznia. Część II.

Nr. 2.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 8. Grudnia 1888, L. 72.770, o przeniesieniu siedziby rewizora II. okręgu rewizyjnego w powiecie granicznym Sokalskim, z Pieczygór do Wojsławic.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 16. Października 1882, L. 46.813, (Dz. u. kr. Nr. 83) ogłasza się z powodu przeniesienia siedziby rewizora bydła w II. okręgu rewizyjnym powiatu Sokalskiego, nowy wykaz miejscowości, stanowiących rzeczony okręg rewizyjny.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 8. Grudnia 1888.

Wykaz

miejscowości II. okręgu rewizyjnego w powiecie granicznym Sokalskim,

Nr. bieżący	Powiat	Okręg rewizyjny	Miejscowości
21	Sokal	2	Wojsławice, Pieczy góry, Starogród, Hnatowice, Chorobrów, Mianowice, Nuśmice, Uhrynów, Tudorkowice z Szychtorami, Horodłowice, Ulwówek.

Lwów, dnia 8. Grudnia 1888.

Nr. 3.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Grudnia 1888, L. 73.122.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 20. Listopada 1888 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Pilźnie, na drodze powiatowej Pilzno-Radomyśl;

2. radzie powiatowej w Nisku od mostu powiatowego na rzece Tanwi pod Ulanowem;

3. radzie powiatowej w Dolinie, od mostów powiatowych na rzece Czeczwie w Spasie i na rzece Dubie w Cieniawy;

4. radzie powiatowej w Borszczowie, na drogach powiatowych Iwanków-Germakówka i Uście biskupie-Jezierzany;

5. radzie powiatowej w Wieliczce, od mostu powiatowego na rzece Wildze przy drodze Świątniki-Swoszowice;

6. radzie powiatowej w Stryju, od mostu powiatowego na rzece Opór w Hrebenowie;

7. radzie powiatowej w Limanowy, od mostu powiatowego na rzece Łososinie.

Art. I.

Radom powiatowym w Pilźnie, Nisku, Dolinie, w Borszczowie, Wieliczce, Stryju i w Limanowy, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Pilźnie prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Pilzno-Radomyśl, przy trzech rogatkach, jako to:

1. drogowego w Pilznionku;

2. mostowego w Czarny;

3. drogowego w Zasowie, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

2. Radzie powiatowej w Nisku prawo do pobierania myta mostowego od mostu na rzece Tanwi pod Ulanowem, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby czy to idącej, czy to jadącej na wozie, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu $^1/_2$ (pół) ct.

3. Radzie powiatowej w Dolinie prawo do pobierania myta drogowego od dwóch mostów powiatowych, a mianowicie od mostu na rzece Czeczwie w Spasie i od mostu na rzece Dubie w Cieniawy, przy dwóch rogatkach, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

4. Radzie powiatowej w Borszczowie prawo do pobierania myta drogowego na dwóch drogach powiatowych, a mianowicie na drodze Iwanków-Germakówka i na drodze Uście biskupie-Jezierzany, przy dwóch rogatkach, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

5. Radzie powiatowej w Wieliczce prawo do pobierania myta mostowego od mostu powiatowego na rzece Wildze przy drodze Swoszowice-Świątniki, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

6. Radzie powiatowej w Stryju prawo do pobierania myta mostowego od mostu powiatowego na rzece Opór w Hrebenowie, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny i t. p. 1 (jeden) ct.

7. Radzie powiatowej w Limanowy prawo do pobierania myta mostowego od mostu powiatowego Nr. 92 na rzece Łososinie przy drodze Sowlińsko-Laskowskiej, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt, oraz od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Spasie, wolni są od opłaty myta przy moście na rzece Czeczwie w Spasie.

Art. IV.

Mieszkańcy gmin Cieniawy i Olchowy, wolni są od opłaty myta przy moście na rzece Dubie w Cieniawy.

Art. V.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do wiadomości.

We Lwowie, dnia 7. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 4.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Grudnia 1888, L. 73.122.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 20. Listopada 1888 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór myta na drodze gminnej Jarosław-Kańczuga.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Jarosław-Kańczuga Wydziałowi powiatowemu w Jarosławiu, jako władzy nadzorującej, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do wiadomości.

We Lwowie, dnia 7. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 5.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Grudnia 1888, L. 73.122.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 20. Listopada 1888 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Obszarom dworskim w Bobrownikach i Gumniskach od przewozu przez rzekę Dunajec.

2. Obszarowi dworskiemu w Rozhurczu od przewozu przez rzekę Stryj.

3. Obszarowi dworskiemu w Iskani od przewozu przez rzekę San.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Bobrownikach powiatu Tarnowskiego, od przewozu przez rzekę Dunajec przy drodze z Tarnowa do Radłowa.

2. Obszarowi dworskiemu w Gumniskach powiatu Tarnowskiego, od przewozu przez rzekę Dunajec pomiędzy Swierzchowem a Ostrowem.

3. Obszarowi dworskiemu w Rozhurczu powiatu Stryjskiego, od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu.

Od każdego z tych trzech myt pod poz. 1., 2., 3. poszczególnionych, pobierać należy opłaty podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.

4. Obszarowi dworskiemu w Iskani powiatu Dobromilskiego, od przewozu przez rzekę San w Iskań podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1^1/_2$ (półtora) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły i osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Mieszkańcy gminy Rozhurcza wolni są zupełnie od opłaty myta od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu, pod warunkiem udzielania obszarowi dworskiemu pomocy do ochrony promu w czasie wylewu rzeki.

Art. IV.

Przy pobrze opłat mytniczych zachowane być mają ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 7. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Grudnia 1888, l. 74,039.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 24. Listopada 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. obszarowi dworskiemu w Rogach od mostu na rzece Lubatówce;
2. probostwu w Leżajsku od przewozu przez rzekę San.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Rogach powiatu Krośnieńskiego, od mostu na rzece Lubatówce, pod warunkiem utrzymywania tego mostu, oraz 13 innych mostów i kanałów w obrębie gminy w Rogach istniejących, podług następującej taryfy:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoteż od koni, wołów, bujaków, krów i jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, oraz od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tegoż rodzaju $1/2$ (pół) ct.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty mytniczej.

2. Probostwu w Leżajsku, powiatu Łańcuckiego, od przewozu przez rzekę San w Rzuchowie, podług następującej taryfy:

a) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 12. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 7.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Grudnia 1888, L. 74.039.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 24. Listopada 1888 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Zarwanicy, od mostu na rzece Strypie;

2. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Głuchowie, od mostów na rzece Sołokiji;

3. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie, od mostu na rzece Strypie;

4. gminie w Horychladach od przewozu przez rzekę Dniestr.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Zarwanicy powiatu Podhajeckiego, od mostu na rzece Strypie w Zarwanicy.

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Głuchowie powiatu Sokalskiego, od mostów na dwóch ramionach rzeki Sołokiji w Głuchowie.

Od każdego z tych dwóch myt (pod poz. 1 i 2 poszczególnionych), pobierać należy opłaty przy jednej rogatce podług następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.

3. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie powiatu Podhajeckiego, od mostu na rzece Strypie w Sokołowie, podług następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydl t przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń lub cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

4. Gminie w Horyhladach powiatu Tłumackiego od przewozu przez rzekę Dniestr w Horyhladach, podług następującej taryfy:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Wszyscy mieszkańcy gminy Głuchowa wolni są zupełnie od opłaty myta mostowego, tamt. gminie wspólnie z obszarem dworskim przysługującego.

Art. III.

Gminy Sokolniki i Chatki, tudzież obszar dworski w Sokołowie, opłaty myta od mostu na rzece Strypie w Sokołowie ponosić nie będą.

Art. IV.

Przy poborze myta mają być zachowane przepisy względem uwolnienia od opłaty mytniczej i względem zniżenia tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 12. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 8.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Grudnia 1888 r., L. 74.039.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 24. Listopada 1888 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Przemyślanach, na drodze powiatowej Przemyślańsko-Świrskiej.

2. Radzie powiatowej w Wieliczce, na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej.

3. Radzie powiatowej w Limanowej, na drodze powiatowej Dobrsko-Szczyrzyckiej.

4. Radzie powiatowej w Kołomyi, na drodze powiatowej Kołomyja Peczeniżyn.

Art. I.

Radom powiatowym w Przemyślanach, Wieliczce, Limanowy i Kołomyi nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały. prawo do

pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Przemyślanach prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Przemyślańsko-Świrskiej, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Radzie powiatowej w Wieliczce prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Dobrzycko-Szczyrzyckiej, przy jednej rogatce, podług następującej taryfy:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

3. Radzie powiatowej w Limanowej prawo do pobierania opłat myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej przy jednej rogatce, podług następującej taryfy:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ ct.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.

c) od każdej sztuki była pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

4. Radzie powiatowej w Kołomyi prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Od opłaty myta ustanowionego na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn, wolni są mieszkańcy gminy Sopowa w obrębie tylko swojej miejscowości.

Art. IV.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 12. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 9.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 25. Grudnia 1888, L. 14.035/pr., względem wyłączenia miejscowości Iskań z okręgu c. k. Starostwa w Dobromilu i przyłączenia do okręgu c. k. Starostwa w Przemyślu.

Na mocy rozporządzenia Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. Grudnia 1888, L. 5545/M. J., zostają gmina i obszar

dworski Iskań z okręgu c. k. Starostwa w Dobromilu wyłączone i do okręgu c. k. Starostwa w Przemyślu wcielone.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1889.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:

Badeni w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 25. Grudnia 1888, L. 14.035/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem przydzielenia miejscowości Iskań do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Dubiecku i c. k. Sądu obwodowego w Przemyślu.

C. k. Namiestnik:

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 13. Grudnia 1888, L. 20.263, dotyczące przydzielenia gminy Iskań do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Dubiecku w Galicyi.

Na podstawie ustaw z 11. Czerwca 1868, Nr. 59 Dz. p. p. i z 26. Kwietnia 1873, Nr. 62 Dz. p. p., zostaje gmina Iskań wraz z obszarem dworskim z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Birczy i c. k. Sądu obwodowego w Sanoku wyłączoną i do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Dubiecku i c. k. Sądu obwodowego w Przemyślu przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1889.

Schönborn w. r.

Nr. 11.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 24. Grudnia 1888, L. 13.799/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Jureczkowa do okręgu c. k. Sądu pow. w Dobromilu i c. k. Sądu obwodowego w Przemyślu.

C. k. Namiestnik:

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 13. Grudnia 1888 L. 19.598, dotyczące przydzielenia gminy Jureczkowa do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Dobromilu w Galicyi.

Na podstawie ustaw z 11. Czerwca 1868, Nr. 59 D. p. p. i 26. Kwietnia 1873, Nr. 62 D. p. p, zostaje gmina Jureczkowa wraz z obszarem dworskim z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Birczy i c. k. Sądu obwodowego w Sanoku wyłączoną i do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Przemyślu przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1889.

Schönborn w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. Grudnia 1888, L. 78.844, względem pokrycia niedoboru funduszu krajowego w roku 1889 przez pobór dodatku krajowego.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 13. Grudnia 1888 zatwierdzić najłaskawiej uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. Października 1888, następującej treści:

1. Dla pokrycia niedoboru w budżecie krajowym na rok 1889 ma być pobierany dodatek do wszystkich podatków bezpośrednich po 35 ct. do każdege złotego całej należytości podatków bezpośrednich.

2. Sejm upoważnia Wydział krajowy do przenoszenia oszczędności w jednej rubryce wydatków zwyczajnych dla pokrycia wydatków zwyczajnych w innych rubrykach, jednak z tem zastrzeżeniem, że Wydział krajowy usprawiedliwi każde zboczenie od uchwalonego budżetu.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewn. z dnia 16. Grudnia 1888, L. 22.182.

We Lwowie, dnia 31. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 13.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. Grudnia 1888 r., L. 78.844, o dodatku do podatku dla funduszu indemnizacyjnego na rok 1889.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 13. Grudnia 1888 najłaskawiej zatwierdzić uchwalony przez Sejm krajowy rozkład dodatków dla galicyjskich funduszów indemnizacyjnych na rok 1889, a mianowicie: dla funduszu indemnizacyjnego Galicyi wschodniej i zachodniej po 27 centów, a dla funduszu indemnizacyjnego Wielkiego Księstwa Krakowskiego po 16 centów od jednego złotego reńskiego wal. austr. całej należytości podatków bezpośrednich.

Co w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrzych z dnia 16. Grudnia 1888, L. 22.182 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości z oznajmieniem, że równocześnie zarządza się pobór tych dodatków na rzecz funduszu indemnizacyjnego.

We Lwowie, dnia 31. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Grudnia 1888 L. 77.140.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Grudnia 1888 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu Radzie powiatowej w Chrzanowie prawa do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Chrzanowsko-Oświęcimskiej, Trzebińsko-Łgockiej, z Chrzanowa do Alwerni i z Jaworznia do Wysokiego brzegu.

Art. I.

Radzie powiatowej w Chrzanowie, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych własnym kosztem i w dobrym stanie, a to:

1. Na drodze powiatowej Chrzanowsko-Oświęcimskiej przy dwóch stacyach myta drogowego:

a) w Libiążu małym około Leśniczówki;

b) w Bóbrku na Budzowach.

2. Na drodze powiatowej Trzebińsko-Łgockiej przy jednej stacyi myta drogowego w Myślachowicach.

3. Na drodze powiatowej z Chrzanowa do Alwerni, przy dwóch stacyach myta drogowego:

a) w Kościelcu;

b) w Oblaszkach.

4. Na drodze powiatowej z Jaworznia do Wysokiego brzegu, będącej przedłużeniem drogi powiatowej Wrocławskiej, przy dwóch stacyach:

a) myta drogowego w Pechinku.

b) myta mostowego w **Łączkach** na Wysokim brzegu.

Art. II.

Od każdego z sześciu myt drogowych i jednego myta mostowego, w art. I. poszczególnionych pod 1, 2, 3 i 4, pobierać należy opłatę według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 22. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Nr. 15.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Grudnia 1888 L. 77.140.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Grudnia 1888 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach od dwóch mostów, położonych przy drodze gminnej w Nadolanach.

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach, powiatu Sanockiego, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach, w kierunku gościńca Rymanowskiego położonych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem.

Art. II.

Pobór myta odbywać się ma przy moście krótszym od strony Nowotańca, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, oraz od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju (1 jeden) ct;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są, wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Członkowie gminy i obszaru dworskiego w Nadolanach wolni są od opłaty myta.

Art. IV.

Przy poborze myta, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 22. Grudnia 1888.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 17. Stycznia 1889. **Część III.**

Nr. 16.

Ustawa

z dnia 1. Stycznia 1889, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Tytuł I.

O mianowaniu nauczycieli.

Art. 1.

Posady nauczycielskie w publicznych szkołach ludowych nadaje stale Rada szkolna krajowa, a to:

a) bezpośrednio, jeżeli posadę utrzymuje wyłącznie fundusz szkolny krajowy;

b) na podstawie prezenty udzielonej przez uprawnionych do jej udzielania (art. 2);

c) we wszystkich innych przypadkach na podstawie terna, przedstawionego przez Radę szkolną okręgową, która je ułoży po wysłuchaniu Rady szkolnej miejscowej.

Art. 2.

Jeżeli gmina, obszar dworski, powiat, korporacya, instytucya lub inna osoba prywatna utrzymuje szkołę wyłącznie własnym nakładem, służy prawo prezentowania nauczycieli w tejże szkole temu, kto ją utrzymuje.

Jeżeli gmina z obszarem dworskim, lub kilka gmin z jednym lub kilkoma obszarami dworskimi albo powiat wspólnie z gminami lub obszarami dworskimi, utrzymują szkołę wyłącznie własnym nakładem, natenczas prawo prezentowania nauczycieli służy im wspólnie. Gdyby jednozgodna prezenta nie została przedłożoną w terminie przepisanym, natenczas Rada szkolna okręgowa przestawia Radzie szkolnej krajowej wszystkie odnośne propozycye wraz ze swoim wnioskiem.

Prawo prezentowania nauczyciela ma także gmina lub obszar dworski w tej szkole w której uiszcza na płacę nauczycieli prestacyę w wysokości pokrywającej przynajmniej 75% wydatku na płacę nauczycieli, a prestacya ta jest przynajmniej dwa razy wyższą od tej prestacyi, którąby z mocy ustawy płacić miała.

Dawniejsze prawa prezentowania nauczycieli, pochodzące z czasów przed wejściem w życie ustawy z dnia 2. Maja 1873 (Nr. 251 Dz. u. kr.), a przyznane na podstawie aktów fundacyjnych osobom, które przyczyniły się do zakładowego majątku szkoły, albo też przynajmniej w $^1/_{10}$ części przyczyniają się stale do ogólnych rocznych wydatków na szkołę, pozostają nienaruszone.

Art. 3.

Skoro posada nauczycielska w publicznej szkole ludowej się opróżni, winna Rada szkolna miejscowa bezzwłocznie zawiadomić o tem Radę szkolną okręgową, która ogłosi konkurs najdalej do dni 14.

Obwieszczenie konkursu powinno być zamieszczone w dzienniku urzędowym.

W konkursie należy:

a) wymienić miejsce i kategoryę posady, połączone z nią korzyści, nakoniec stopień wymaganego uzdolnienia, którego dowody wraz z podaniem mają być wniesione do Rady szkolnej okręgowej;

b) oznaczyć do wniesienia podań termin 6-tygodniowy, licząc od pierwszego umieszczenia konkursu w dzienniku urzędowym. Kandydaci będący już w służbie, mają wnosić podania swoje za pośrednictwem swych przełożonych i tych Rad szkolnych okręgowych, pod których są zwierzchnictwem.

Podania spóźnione lub nieopatrzone w potrzebne dowody, nie będą uwzględniane.

Art. 4.

Rada szkolna okręgowa odrzuca podania tych kandydatów, którzy skutkiem wyroku karnego są wykluczeni od wybieralności do reprezentacyi gminnej, oraz takich, na którychby ciążyły postępki niemoralne lub zdrożności, narażające mianowanego nauczyciela na usunięcie z posady.

Z reszty podań układa Rada szkolna okręgowa najdalej w 3 tygodnie po upływie terminu konkursowego listę kompetentów według formularza przepisanego przez Radę szkolną krajową i przesyła ją miejscowej Radzie szkolnej do zaopiniowania, zaś w wypadkach art. 2 mającym prawo prezentowania do prezenty; poczem przedkłada terno (względnie prezentę) wraz z wnioskiem swoim, jakoteż z podaniami wszystkich kompetentów i dokumentami Radzie szkolnej krajowej.

Art. 5.

Rada szkolna miejscowa przedłożyć ma opinię, a uprawnieni do prezentowania prezentę najdalej do sześciu tygodni od dnia doręczenia im listy kompetentów okręgowej Radzie szkolnej.

W razie spóźnienia nieusprawiedliwionego ważnymi powodami, przedłoży krajowej Radzie szkolnej propozycyę terna okręgowa Rada szkolna, z pominięciem Rady szkolnej miejscowej, a względnie uprawnionych do prezentowania.

Art. 6.

Rada szkolna krajowa mianuje nauczyciela (art. 1. i 2), wydaje mu patent nominacyjny, poleca, aby nowomianowany nauczyciel wykonał przysięgę przed delegatem Rady szkolnej okręgowej według przepisanej roty, i zarządza wprowadzenie go do szkoły, tudzież w używanie należącego mu się uposażenia.

Jeżeli Rada szkolna krajowa uzna, że kandydat prezentowany, a w razie terna przez Radę szkolną okręgową przedstawionego, żaden z przedstawionych nie jest odpowiedni, zwróci akta okręgowej Radzie szkolnej z przytoczeniem powodów, dla których patentu nominacyjnego odmawia i wezwie ją, aby zażądała innej prezenty, względnie ułożyła inne terno z pośród ubiegających się kandydatów.

Jeżeli powtórnie czy to ci sami, czy też inni na tę posadę nieodpowiedni zostaną przedstawieni do prezentowania, Rada szkolna krajowa zamianuje jednego z kompetentów podług swojego wyboru.

Art. 7.

Jeżeli się na konkurs nie zgłosi trzech kandydatów odpowiadających jego warunkom, Rada szkolna okręgowa może nowy konkurs ogłosić, a obowiązaną jest uczynić to na żądanie uprawnionych do prezentowania. Dalszych obwieszczeń konkursu nie dopuszcza się.

Brak odpowiedniej liczby kandydatów na ułożenie terna nie przeszkadza propozycyi do nominacyi, względnie aktowi prezenty.

Art. 8.

W szkołach o dwóch lub więcej klasach postanawia Rada szkolna krajowa na wniosek Rady szkolnej okręgowej, który z nowomianowanych nauczycieli ma pełnić stale obowiązki kierownika szkoły.

Do zakresu działania Rady szkolnej krajowej należy także posuwanie nauczycieli na wyższe stopnie płacy w szkołach tej samej kategoryi.

Art. 9.

Każde mianowanie nauczyciela jakiejkolwiek kategoryi, dokonane w powyższy sposób, jest stałem. Stała nominacya nie wyklucza przecież

możności przeniesienia ze względów służbowych na inną posadę, i to tak nauczyciela mianowanego z terna, jak mianowanego na podstawie prezenty, byleby przy tem, w razie, jeżeli to przeniesienie nie jest skutkiem jego winy (art. 23), nie ponosił uszczerbku w pobieranej przez niego płacy.

Nauczyciela przeniesionego z urzędu lub za karę nie można umieszczać na posadzie, której nadanie zależy od prezenty, chyba za zgodą tego, komu prawo prezentowania służy.

Nauczycielowi przeniesionemu ze względów służbowych należy się z funduszu szkolnego krajowego zwrot kosztów przeniesienia, których wysokość oznaczy Rada szkolna krajowa.

Rekurs lub przedstawienie przeciw przeniesieniu ze względów służbowych nie mają mocy odraczającej.

Art. 10.

Tymczasowe nadanie posad nauczycielskich, jako też wyznaczanie tymczasowych kierowników, należy do Rady szkolnej okręgowej.

Nauczycieli przedmiotów nadobowiązkowych i nauczycielki robót ręcznych mianuje także Rada szkolna okręgowa zarówno stale jako też prowizorycznie, a to bądź wprost bądź na podstawie przedstawienia zastrzeżonego tym, którzy posady te z funduszów swych całkowicie utrzymują.

Tytuł II.

O płacach i innych służbowych korzyściach nauczycieli.

Art. 11.

a) Roczne płace nauczycieli publicznych szkół ludowych dzielą się na następujące klasy:

A) W szkołach pospolitych:

I. klasa we Lwowie i w Krakowie, w połowie posad 900 zł.; w drugiej połowie 800 zł.

II. klasa w gminach z ludnością po nad 10.000 — 600 zł.

III. klasa z ludnością do 6.000 do 10.000 — 500 zł.

IV. klasa z ludnością do 2.000 do 6.000

a) w gminach miejskich 450 zł.

b) w gminach wiejskich 400 zł.

V. klasa z ludnością niżej 2.000 — 300 zł.

B) W szkołach wydziałowych osobnych i w klasach szkół wydziałowych połączonych z pospolitemi:

I. klasa we Lwowie i Krakowie 900 zł.

II. klasa w gminach z ludnością po nad 10.000 — 800 zł.

III. klasa w gminach z ludnością od 6.000 do 10.000 — 700 zł.

IV. klasa w gminach z ludnością niżej 6.000 — 600 zł.

Podział ten uskutecznia Rada szkolna krajowa na podstawie urzę-

downnie ogłoszonych rezultatów ostatniego spisu ludności i rewiduje go bezpośrednio po każdym ponownym spisie.

W miastach i miasteczkach pobiera nauczyciel w klasach drugiej, trzeciej, czwartej i piątej szkół pospolitych, dodatek na mieszkanie, wynoszący 10% stałej płacy, o ile nie jest uprawniony do żądania mieszkania, a względnie spłaty za mieszkanie.

b) Płaca młodszego nauczyciela wynosi 60% płacy starszego nauczyciela szkoły, przy której młodszy nauczyciel pełni służbę. W żadnym razie jednak nie może być niższą od 200 zł. rocznie.

Płacę młodszego nauczyciela, zawiadującego stale szkołą filialną, ustanawia się na 250 zł. rocznie.

Za podstawę do obliczenia płacy młodszego nauczyciela w szkołach pospolitych klasy pierwszej, przyjmuje się płacę starszego nauczyciela w kwocie 800 zł.

c) Nauczyciel tymczasowo ustanowiony pobiera płacę nauczyciela stałego, którego miejsce zastępuje, jeżeli zaś ustanowiony jest na posadzie nadetatowej, w każdym razie płacę młodszego nauczyciela.

Art. 12.

Jeżeli w skutek niniejszej ustawy, albo w skutek rewizyi klas po spisie ludności, nauczyciel w swoich poborach miałby ponosić uszczerbek, zatrzymuje dotychczasowe pobory jako dodatek osobisty dopóty, póki na wyższą posadę przeniesiony nie zostanie.

Uwzględniając szczególne stosunki pojedyńczych miejscowości, może Sejm krajowy uchwałą powziętą na propozycyę Wydziału krajowego, którą tenże przedłoży po porozumieniu się z Radą szkolną krajową, dla nauczycieli tychże miejscowości ustanowić dodatek miejscowy, do emerytury nie wliczalny.

Art. 13.

Oprócz płacy przyznaje Rada szkolna krajowa nauczycielom na przedstawienie Rady szkolnej okręgowej z funduszu szkolnego krajowego dodatek pięcioletni za każde pięć lat nienagannej i skutecznej służby, licząc od dnia stałej nominacyi przy publicznych szkołach ludowych.

Każdy dodatek pięcioletni, zarówno przyznany przed wejściem w życie niniejszej ustawy, jako też na przyszłość przyznać się mający, wynosi od wejścia w życie tej ustawy dla wszystkich nauczycieli szkół wydziałowych i pospolitych, stale zamianowanych, bez różnicy 50 zł. rocznie.

Przyznawanie dodatku pięcioletniego powtarza się tylko do lat trzydziestu służby na posadzie stałego nauczyciela.

Dodatek pięcioletni przyznany być może najwięcej razy pięć.

Jeżeli nauczyciel, przenosząc się do innej miejscowości, otrzyma posadę, do której przywiązaną jest płaca wyższa od jego płacy dotychcza-

sowej, wówczas z uzyskanych poprzednio dodatków pięcioletnich potrąca mu się ta kwota, o którą płaca jego się podwyższyła. Zresztą uzyskanie wyższej posady nie wpływa na liczenie mu dalszych pięcioletnich dodatków.

Nauczycielom młodszym, mianowanym stale przed wejściem w życie niniejszej ustawy, pięciolecie liczyć należy od chwili, kiedy ustawa ta wejdzie w życie. Tylko u tych nauczycieli młodszych, którzy stale zawiadują szkołą filialną i którym prawo do pięciolecia przyznanem już było na mocy ustawy z dnia 2. Lutego 1885 (Dz. u. kr. Nr. 27), pierwsze pięciolecie liczy się od tego czasu, od którego owe prawo na mocy powyższej ustawy nabyli.

Nauczycielom mianowanym stale przed wejściem w życie ustawy z dnia 2. Maja 1873, Dz. u. kraj. Nr. 251, którzy otrzymali następnie stałe posady z płacą wymierzoną podług co tylko przytoczonej lub według niniejszej ustawy, należy się pierwszy dodatek pięcioletni dopiero z upływem piętnastego roku całej dotychczasowej służby, lub z upływem piątego roku stałej służby na nowym etacie.

Art. 14.

Za kierownictwo pobiera dyrektor szkoły wydziałowej, połączonej ze szkołą pospolitą, dodatek do płacy w kwocie 200 zł., dyrektor każdej osobnej szkoły wydziałowej, jako też nauczyciel kierujący szkołą ludową pospolitą, należący do I. lub II. klasy płacy, takiż dodatek w kwocie 100 zł., zaś nauczyciel kierujący z płacą III. lub następnych klas, 50 zł. rocznie, jeżeli w szkole takiej oprócz niego ustanowiony jest przynajmniej jeszcze jeden nauczyciel etatowy.

Dodatek ten ma być uważany przy wymiarze emerytury tylko stałych dyrektorów, a względnie stałych nauczycieli kierujących, za część ich płacy.

Zastępcy dyrektora lub nauczyciela kierującego należy się remuneracya w wysokości dodatku za kierownictwo przywiązanego do tej posady, jeżeli zastępstwo trwa dłużej jak trzy miesiące.

Art. 15.

Udzielanie nauki religii w szkołach wydziałowych i wyższych klasach szkół ludowych pospolitych o czteru lub więcej klasach i wynagrodzenie za tę naukę, unormowane zostanie osobną ustawą krajową.

Art. 16.

Każdemu dyrektorowi, kierownikowi szkoły, tudzież nauczycielowi (także młodszemu nauczycielowi), który sam jeden w szkole naucza, należy się stosowne bezpłatne pomieszkanie ile możności w budynku szkolnym. W braku pomieszkania należy im się z funduszu szkolnego miejscowego wynagrodzenie, którego wysokość oznaczy Rada szkolna okręgowa w ka-

żdym szczególnym wypadku, porozumiawszy się z stronami, obowiązanemi do dostarczenia pomieszkania nauczycielowi.

W gminach wiejskich należy wyznaczyć nauczycielowi kierującemu lub samoistnemu przynajmniej jeden morg ziemi ornej dla użytku własnego. O ile tego gruntu gmina lub obszar dworski nie dostarczy dobrowolnie, pokryje fundusz szkolny miejscowy koszta wydzierżawienia gruntu dla nauczyciela.

Gdyby w pojedyńczych wypadkach dostarczanie lub wynajęcie ziemi ornej dla nauczyciela było niemożebnem, co przez Radę szkolną okręgową ma być stwierdzone, nie służy nauczycielowi prawo do żądania z tego tytułu żadnego odszkodowania lub wynagrodzenia.

Art. 17.

Nauczyciel pobiera ½% płacy miesięcznej za każdą godzinę nauki, udzielanej po nad obowiązkowe 30 godzin tygodniowo z polecenia Rady szkolnej okręgowej, jeżeli nauka udzielana po nad obowiązek trwa najmniej przez jeden miesiąc.

Art. 18.

Nauczyciele przedmiotów nadobowiązkowych i nauczycielki robót ręcznych pobierają wynagrodzenie, którego wysokość oznaczy Rada szkolna krajowa na wniosek Rady szkolnej okręgowej w każdym poszczególnym wypadku, jeżeli nie ma na ten cel specyalnych funduszów.

Art. 19.

Do objęcia ubocznych zatrudnień potrzeba przyzwolenia Rady szkolnej krajowej, która w każdym wypadku zbada, czyli zajęcia te nie uwłaczają stanowisku nauczyciela i nie czynią uszczerbku jego obowiązkom szkolnym.

Pisarstwo pokątne, a niemniej udzielanie korepetycyj szkolnych, jest nauczycielom szkół ludowych bezwarunkowo wzbronione.

Art. 20.

Czysty dochód z pól ornych, łąk, pastwisk i innych gruntów, przydanych do użytku nauczycielowi, wykazany według zasad katastralnych, wlicza się po strąceniu podatku gruntowego wraz z dodatkami do płacy nauczyciela.

Art. 21.

Płace i dodatki dyrektorów i nauczycieli stale zamianowanych, tudzież emerytury, mają być wypłacane miesięcznie z góry.

Art. 22.

Powyższe postanowienia o płacach nauczycieli tyczą się także nauczycielek.

Tytuł. III.

O karach dyscyplinarnych i wydaleniu ze służby.

Art. 23.

Za drobne przewinienia upomni nauczyciela sam kierownik szkoły, a w razie potrzeby Rada szkolna okręgowa, przyczem należy mu wskazać następstwa, na jakieby się naraził powtórnem przewinieniem.

Zachowanie się zaś nauczyciela w szkole sprzeczne z jego obowiązkiem, tudzież zachowanie się jego po za szkołą, uwłaczające powadze stanu i udaremniające jego działanie jako wychowawcy i nauczyciela, pociągnie za sobą zastosowanie środków dyscyplinarnych, które należy zarządzić bez względu na możliwe dochodzenie sądowo-karne.

Art. 24.

Kary dyscyplinarne są następujące:

a) nagana;

b) chwilowe lub stałe odjęcie przyznanego już dodatku pięcioletniego;

c) odjęcie kierownictwa szkoły, przeniesienie na inną posadę z tą samą lub niższą płacą, lub przeniesienie starszego nauczyciela na posadę młodszego nauczyciela;

d) utrata posady z pozostawieniem prawa do ubiegania się o inną posadę;

e) wydalenie z publicznego zawodu nauczycielskiego.

Art. 25.

Naganę należy udzielać na piśmie z zagrożeniem użycia surowszych środków w razie ponownego przewinienia.

Każda udzielona nagana odracza przyznanie pięcioletniego dodatku o trzy lata; pod innymi względami zaś po upływie trzech lat dobrego zachowania się nauczyciela, traci dana mu nagana swoje znaczenie.

Art. 26.

W razie odjęcia kierownictwa lub przeniesienia za karę na inną posadę, należy oznaczyć w orzeczeniu stopień, jaki ma zająć skazany w etacie szkoły, do której go przeniesiono.

Kara tego rodzaju odracza przyznanie dodatku pięcioletniego o lat pięć.

Art. 27.

W każdej sprawie dyscyplinarnej, Rada szkolna okręgowa zbada istotę czynu bądź z własnej inicyatywy, bądź na żądanie Rady szkolnej miejscowej, bądź z polecenia Rady szkolnej krajowej. Tego samego dopełnić może komisya śledcza, przez Radę szkolną krajową wydelegowana. Sprawdzoną istotę czynu należy przedstawić obżałowanemu i usprawiedliwienie

się jego zapisać do protokołu, lub gdyby je wniósł na piśmie, załączyć do aktów.

Jeśli usprawiedliwienie to będzie uznane dostatecznem, należy uwiadomić go na piśmie, że jest niewinnym zarzuconego mu przestępstwa.

Art. 28.

W sprawach dyscyplinarnych dyrektorów stałych lub tymczasowych, jakoteż stałych nauczycieli, tudzież o wydaleniu z publicznego zawodu nauczycielskiego w każdym razie orzeka Rada szkolna krajowa.

Sprawy dyscyplinarne nauczycieli tymczasowych należą do Rad szkolnych okręgowych, które mogą zastosowywać kary powyżej wymienione pod lit. *a*, *c*, *d*.

Art. 29.

Rada szkolna krajowa po przeprowadzonem śledztwie orzec może karę dyscyplinarną wyższą, choć pierwej nauczyciel karą niższą karany nie był.

Nauczyciel dopuszczający się czynów, wywołujących publiczne zgorszenie, może być wydalony ze służby, chociaż poprzednio dyscyplinarnie nie był karany.

Na wydalenie ze służby w innych wypadkach skazać można tylko nauczyciela, który mimo poprzedniego w drodze dyscyplinarnej ukarania, zachowaniem się swojem na nową karę dyscyplinarną zasłużył.

Art. 30.

Nauczyciela, skazanego sądownie na karę, połączoną z utratą prawa obieralności do Reprezentacyi gminnej, wydali Rada szkolna krajowa ze służby bez śledztwa dyscyplinarnego.

Art. 31.

Jeżeli przeciw nauczycielowi wytoczone zostało śledztwo o zbrodnię lub przestępstwo hańbiące, odejmie mu Rada szkolna okręgowa na czas śledztwa urzędowanie i płacę.

To samo może Rada szkolna okręgowa zarządzić w razie śledztwa dyscyplinarnego, jeśliby wymagała tego powaga stanu nauczycielskiego lub dobro szkoły.

O odjęciu nauczycielowi stałemu urzędowania i płacy zawiadamia Rada szkolna okręgowa natychmiast Radę szkolną krajową, która może odjęcie urzędowania i płacy zatwierdzić lub znieść.

Rekurs przeciw uchwale Rady szkolnej okręgowej lub krajowej, którą na czas śledztwa sądowego lub dyscyplinarnego odjęto nauczycielowi urzędowanie i płacę, nie ma mocy odraczającej.

Art. 32.

W ciągu takiego odjęcia urzędowania, wyznacza się nauczycielowi na utrzymanie $\frac{1}{3}$ do $\frac{2}{3}$ płacy przedtem pobieranej, przyczem należy uwzględnić stosunki jego rodzinne i lata służby.

Uniewinnionemu należy zwrócić całą niewypłaconą należytość.

Art. 33.

O każdem wydaleniu ze służby (art. 24. lit. *e*) należy donieść Ministrowi wyznań i oświecenia, celem uwiadomienia o tem władz innych krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Tytuł IV.

O przenoszeniu w stan spoczynku i zaopatrywaniu wdów i sierót po nauczycielach.

Art. 34.

Nauczyciela, który dla podeszłego wieku, ciężkich ułomności fizycznych lub umysłowych, stwierdzonej niezdatności lub też z innych powodów ważnych okaże się niezdolnym do dalszego pełnienia swych obowiązków, przenosi Rada szkolna w stan spoczynku.

Art. 35.

Po czterdziestoletniej służbie nie można żadnemu nauczycielowi odmówić stałego przeniesienia w stan spoczynku.

Dobrowolne zrzeczenie się posady lub samowolne jej opuszczenie, utrata posady lub wydalenie ze służby (Art. 24. lit. *d*, *e*) pozbawia prawa do emerytury, jako też do odprawy. Dopóki trwa śledztwo dyscyplinarne przeciw nauczycielowi, nie może tenże zrzekać się posady.

Art. 36.

Do zawarcia ślubów małżeńskich przez nauczycielkę w ogóle i przez nauczyciela nie mającego stałej posady, potrzeba przyzwolenia Rady szkolnej okręgowej. Śluby zawarte bez takiego przyzwolenia, uważane będą za dobrowolne zrzeczenie się posady.

Art. 37.

Tylko z końcem kursu lub roku szkolnego można dobrowolnie zrzec się posady, albo przejść w stan spoczynku.

Rada szkolna krajowa w poszczególnych wypadkach może pozwolić na wyjątek od tego postanowienia.

Równocześnie ma się odbyć oddanie budynków i gruntów, należących do uposażenia szkoły.

Co do pożytków niezebranych z pól i ogrodów, należy postąpić jak w razie śmierci nauczyciela (Art 48.).

Art. 38.

Stale zamianowani nauczyciele i nauczycielki wszelkich kategoryj mają prawo do emerytury, a wdowy i sieroty po takich nauczycielach, prawo do zaopatrzenia.

Art. 39.

Wymiar emerytury zależy od wysokości płacy i od lat służby.

Co się tyczy pierwszej, będzie podstawą wymiaru płaca ze wszystkimi dodatkami pięcioletnimi, jakoteż z dodatkami za kierownictwo (Art. 14.), które nauczyciel pobiera w chwili przeniesienia w stan spoczynku. Co się tyczy drugich, policzy mu się wszystkie lata spędzone przy szkołach etatowych, począwszy od pierwszego choćby tymczasowego mianowania, po uzyskaniu przepisanej kwalifikacyi nauczycielskiej.

Przerwa w służbie, która zaszła bez winy nauczyciela, nie pozbawia go prawa policzenia wszystkich lat wysłużonych.

Art. 40.

Stały nauczyciel, który nie wysłużył jeszcze lat dziesięciu, nie ma prawa do emerytury. Przy uwolnieniu od służby otrzyma on stosowną odprawę, którą Rada szkolna krajowa wyznaczy, a która nie może przekraczać półtorarocznej należytości, obliczonej według artykułu poprzedniego.

Po wysłużonych dziesięciu latach dostaje emeryt „$^{10}/_{40}$“ części, a za każdy rok dalszy jeszcze „$^{1}/_{40}$“ część należytości obliczonej jak wyżej.

Nauczyciel stały, który w czasie służby stracił wzrok lub zmysły, tudzież nauczyciel, który z powodu wykonywania obowiązków nauczycielskich stał się zupełnie nieudolnym do pełnienia służby, otrzyma „$^{10}/_{40}$“ pobieranej płacy jako emeryturę, chociaż dziesięciu lat nie wysłużył.

Art. 41.

Przeniesienie w stan spoczynku jest albo stałe, albo czasowe. W ostatnim razie, jeżeli przyczyna, dla której to przeniesienie nastąpiło, została uchylona, powinien ten, którego to dotyczy, na wezwanie Rady szkolnej krajowej albo wstąpić na nowo do służby szkolnej, albo też zrzec się emerytury.

Art. 42.

Nauczyciel, któryby po otrzymanej odprawie powrócił do służby przed upływem półtora roku, winien będzie zwrócić taką część odprawy, jakaby na resztę tego czasu przypadała.

Art. 43.

Wdowy i sieroty po stałych nauczycielach wszelkich kategoryj mają tylko wtedy prawo do zaopatrzenia, jeżeli ich mężowie i ojcowie mieli prawo do emerytury.

Art. 44.

Wdowy po nauczycielach, którzy nie wysłużyli jeszcze lat dziesięciu, otrzymają stosowną odprawę, którą Rada szkolna krajowa wyznaczy, a która nie może przekraczać jednej czwartej części półtorarocznej należytości męża, obliczonej według art. 39.

Taka sama odprawa należy się sierotom niżej lat dwudziestu życia po nauczycielach, którzy nie wysłużyli lat dziesięciu.

Jeżeli oprócz wdowy pozostało potomstwo niżej lat dwudziestu życia, otrzyma wdowa dla tego potomstwa jako odprawę połowę należytości, którą sama tytułem odprawy otrzymała.

Art. 45.

Wdowie po nauczycielu, który służył lat dziesięć albo więcej, należy się stała roczna pensya wdowia, wynosząca jednę trzecią część ostatniej płacy rocznej zmarłego nauczyciela, o ile się ona miała liczyć przy wymiarze emerytury.

W tej samej wysokości otrzyma pensyę wdowa po nauczycielu, zmarłym w stanie spoczynku, jeżeli jego emerytura przynajmniej tyle wynosiła, w przeciwnym razie, otrzyma wdowa pensyę równającą się emeryturze zmarłego męża.

Jeżeli jednak małżeństwo było zawarte już po przeniesieniu nauczyciela w stan spoczynku, lub jeżeli z winy żony nastąpiła separacya sądowa od stołu i łoża, lub nastąpił rozwód, w takim razie wdowa, a względnie rozwiedziona żona po zmarłym nauczycielu nie ma prawa do pensyi wdowiej, ani do odprawy.

Z chwilą zawarcia ponownego małżeństwa, wypłata pensyi wdowiej ustaje. Wdowa jednak ma prawo albo żądać tytułem odprawy wypłacenia dwuletniej pensyi wdowiej, którą przed powtórnem zamęściem pobierała, albo zastrzedz sobie tę samą pensyę wdowią na wypadek powtórnego owdowienia.

Art. 46.

Wdowa po nauczycielu zmarłym w czynnej służbie, mająca prawo do pensyi wdowiej (Art. 45), otrzyma na każde po zmarłym mężu pozostałe dziecko dodatek na wychowanie, który tak należy wymierzyć, aby zaopatrzenie wdowy wraz z wszystkimi dodatkami nie przewyższało połowy ostatniej płacy męża.

Pensya wdowy po nauczycielu emerytowanym wraz z dodatkami na wychowanie nie może być w żadnym razie wyższą od kwoty emerytalnej, jaką pobierał zmarły w stanie spoczynku nauczyciel.

Wysokość dodatku na wychowanie każdego dziecka oznacza Rada szkolna krajowa.

Dodatek na wychowanie ustaje, gdy dziecko ukończy lat dwadzieścia, lub uzyska inne utrzymanie.

Art. 47.

Jeżeli żona zmarłego nauczyciela także już nie żyje lub nie ma prawa do pensyi wdowiej, (Art. 45), wówczas należy się dzieciom zmarłego, które nie skończyły jeszcze lat dwudziestu i nie mają innego utrzymania, pensya sierocińska, wynosząca dla wszystkich dzieci razem corocznie jednę szóstą część ostatniej płacy ojca.

Wypłata tej pensyi ustaje wtedy dopiero, gdy już nie ma ani jednego dziecka, które nie skończyło lat dwudziestu.

Powyższe postanowienia stosują się i do sierót po nauczycielce, mającej prawo do emerytury.

Art. 48.

Wdowy i sieroty po nauczycielu zmarłym w czynnej służbie, zatrzymują przez kwartał jeszcze pomieszkanie jego lub dostają kwartalną ratę pobieranego przezeń wynagrodzenia za pomieszkanie.

Jeżeli do uposażenia szkoły należą grunta, dostają się pożytki z nich spadkobiercom zmarłego w czynnej służbie nauczyciela wtedy jedynie, gdy śmierć zaszła między 1. Czerwca a 31. Października.

W każdym innym razie należy im się tylko zwrot wydatków, poniesionych dla osiągnięcia owych pożytków.

Art. 49.

Jeżeli spadek nie wystarcza na opędzenie kosztów choroby i pogrzebu, należy się wdowie, a w braku tejże dzieciom ¼ część onej płacy jako kwartał pozgonny.

Art. 50.

Nauczyciele, którzy po przeistoczeniu szkół dawniejszych w etatowe przeszli lub przejdą na nowy etat, uważani będą pod względem prawa emerytury i zaopatrzenia ich wdów i sierót z funduszu emerytalnego tak zupełnie, jak gdyby byli od razu na tym etacie służbę swoją rozpoczęli. Zapłacić jednakże mają funduszowi owemu jednorazową kwotę, równającą się dwom procentom od każdorazowej płacy przez wszystkie te lata poprzednie służby nauczycielskiej, które do emerytury policzone zostały. Spłata tej kwoty uiszczoną być może ratami za przyzwoleniem Rady szkolnej krajowej.

Art. 51.

Nauczyciele, którzy z powodu przeistoczenia dawniejszych szkół w etatowe utracą swe posady, a w nowym etacie stałej posady nie otrzymają, mają prawo do emerytury z funduszu szkolnego krajowego pod tymi samymi warunkami, jak nauczyciele na etat przeniesieni, z tą jednak różnicą, że za podstawę wymiaru służyć ma płaca, którą pobierali w ostatnim roku jako stale umieszczeni nauczyciele.

Wdowy i sieroty pobierać będą takie jedynie zapomogi, jakie im się należą według ustaw lub przepisów dawniej obowiązujących.

Art. 52.

Na pokrycie wydatków wypływających z tytułu IV. niniejszej ustawy, służy osobny krajowy fundusz szkolny emerytalny, do którego wpływają:

a) dochody majątku zakładowego;

b) stały corocznie udzielany datek z funduszu szkolnego krajowego;

c) zapisy i darowizny na ten cel przeznaczone;

d) interkalarya od opróżnionych posad, o ile nie przypadną spadkobiercom zmarłego dyrektora, starszego nauczyciela lub nauczyciela w ogóle, albo też nie zostaną użyte na wynagrodzenie dla zastępcy nauczyciela, jednak nie dłużej, jak przez trzy miesiące od dnia opróżnienia posady nauczyciela;

e) spłaty kwot dwuprocentowych, powyżej oznaczonych w artykule 50;

f) stałe wkładki samych nauczycieli, które w pierwszym roku po zamianowaniu wynoszą 10% pobieranej przez nich płacy, a przy każdem podwyższeniu tejże 10% od nadwyżki, oprócz tego corocznie 2% od rocznej płacy;

g) dodatek z funduszu krajowego, o ile wpływy z powyższych źródeł nie starczą na pokrycie rocznych wydatków.

Po 40-letniej służbie ustaje obowiązek uiszczania opłat pod lit. *f*) wymienionych.

Art. 53.

Jeżeli nauczyciel przed skończeniem lat 10 służby, dającej prawo do emerytury umrze, lub otrzyma odprawę, należy jemu lub spadkobiercom jego zwrócić wkładki, jakie do funduszu emerytalnego uiścił.

Art. 54.

Zarząd funduszu emerytalnego należy do Rady szkolnej krajowej, która wyda szczegółowe instrukcye o poborze należytości funduszu tego i o ich obrocie.

Rada szkolna krajowa winna zbierającym się co sześć lat krajowym konferencyom nauczycielskim, przedkładać wykaz stanu majątkowego i obrotu funduszu emerytalnego i ogłaszać co rok zamknięcie rachunków.

Rada szkolna krajowa prześle co roku szczegółowe zamknięcie rachunków funduszu emerytalnego wraz z objaśnieniami Wydziałowi krajowemu, który je sprawdzi i wraz ze swemi uwagami Sejmowi krajowemu przedłoży.

Udzielenie absolutoryum z rachunków funduszu emerytalnego należy do Sejmu krajowego.

Art. 55.

Miasta rządzące się własnym statutem, mogą zaprowadzić u siebie swój własny fundusz szkolny emerytalny; mają jednak przy wymierzaniu odpraw i emerytur nauczycieli, jako też zaopatrzeń pozostałych po nich wdów i sierót, postępować w myśl artykułów powyższych.

W takim razie, wpływy w art. 52 od *c*) do *f*) wymienione, mają wpływać do ich własnej kasy, zarząd należy do magistratu, a udzielenie absolutoryum do Rady miejskiej.

Art. 56.

Dochody funduszu emerytalnego należy przedewszystkiem obracać na wydatki bieżące, do których fundusz ten w myśl niniejszej ustawy jest obowiązany; resztę kapitalizować i wcielać do majątku zakładowego.

Art. 57.

Z wejściem w wykonanie niniejszej ustawy, tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe ustawy i rozporządzenia, odnoszące się do przedmiotów, objętych tą ustawą.

Art. 58.

Wykonanie tej ustawy polecam Ministrowi Wyznań i oświecenia.

Wiedeń, 1. Stycznia 1889.

Franciszek Józef w. r.

Gautsch w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 18. Stycznia 1889. **Część IV.**

Nr. 17.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 21. Grudnia 1888, L. 1795/pr., o poborze bezpośrednich i pośrednich podatków i opłat z dodatkami w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1889.

Według §. 1. ustawy z dnia 19. Grudnia 1888 (Dz. u. p. Nr. 191), mają być istniejące bezpośrednie i pośrednie podatki i opłaty z dodatkami pobierane w czasie od 1. Styczuia do końca Marca 1889 nadal według obowiązujących obecnie ustaw podatkowych, a mianowicie dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości oznaczonej ustawą finansową z dnia 30. Maja 1888 (Dz. u. p. Nr. 73.).

Na podstawie tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty od razu na cały rok 1889.

Zmiany, jakieby w tem w skutek ustawy skarbowej, na ten rok uchwalić się mającej zajść miały, uwzględnione będą przez dodatkowe sprostowanie.

Wymiar i nałożenie podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi gruntowej, mają być uskutecznione w miarę osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883 (Dz. u. p. Nr. 83.) rezultatów ewidencyi, zaś pod względem przypisania i ściągnięcia takowego na rok 1889 postępować się ma w myśl postanowień ustawy z dnia 7. Czerwca 1881 (Dz. u. p. Nr. 49) i obwieszczenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. Czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 119).

Przy wymiarze i przypisaniu podatku od budynków, czyli podatku domowego, ma być zastosowaną ustawa z dnia 9. Lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17.).

Przy podatku zarobkowym i dochodowym pobrany być winien prócz ordynaryum, nadzwyczajny dodatek w wysokości ordynaryum. Ci jednak

kontrybuenci, których całkowita na rok 1889 przypadająca należytość podatkowa w podatku zarobkowym i dochodowym w I. klasie, lub w podatku dochodowym w II. klasie w ordynaryum kwoty 30 zł. nie przewyższa, mają płacić dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedmiu dziesiątych ($^7/_{10}$) ordynaryum.

Roczna należytość w podatku gruntowym, domowo-czynszowym i klasowym tudzież dochodowym, spłacaną być winna z dołu w ratach kwartalnych z końcem każdego kwartału, natomiast należytości w podatku zarobkowym z góry w półrocznych, dnia 1. Stycznia i 1. Lipca b. r. płatnych ratach.

Należy zatem przy pierw wymienionych rodzajach podatków przypadającą za czas od 1. Stycznia do końca Marca 1889 należytość kwartalną pobrać z końcem Marca 1889, zaś należytość w podatku zarobkowym dnia 1. Stycznia 1889 w pełnej za I. półrocze 1889 już należnej kwocie.

Co do sporządzenia i przedłożenia fasyi dochodu i wykazania poborów stałych, jakoteż względem wymiaru i uiszczenia podatku dochodowego na rok 1889, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia:

1. Fasye i wykazy celem wymiaru podatku dochodowego na rok 1889, winne być w dotychczasowej, instrukcyą z dnia 11. Stycznia 1850 przepisanej formie ułożone, i do końca Stycznia 1889 do właściwych władz wniesione.

2. Przy zeznaniu dochodu w I. klasie, tudzież dochodu w II. klasie, nie pochodzącego ze stałych poborów, służyć mają za podstawę do obliczenia przeciętnego czystego dochodu, opodatkowaniu na rok 1889 podlegającego, dochody i wydatki z lat 1886, 1887 i 1888.

3. Postanowienia §. §. 21. i 22. ces. pat. z dnia 29. Października 1849 zastosowane być mają do kwot, pochodzących ze stałych poborów II. klasy w roku 1889 przypadających. Osoby lub instytucye obowiązane do wypłaty stałych poborów, winne pod własną odpowiedzialnością i obowiązkiem ewentualnego zwrotu, przy wypłacie takowych potrącać oznajmiony im podatek dochodowy i odsełać takowy do c. k. kas podatkowych.

4, Odsetki i renty III. klasy, podlegające fasyonowaniu przez strony uprawnione do pobierania tychże, mają być zeznanego podług stanu majątku i dochodu z dniem 31. Grudnia 1888.

5. Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, przypadającego od procentów z kapitałów u nich lokowanych, przy wypłacie takowych, jest ważne także na rok 1889. Posiadaczom budynków uwolnionych czasowo, całkiem lub częściowo od podatku domowo-czynszowego, wymierzyć należy pięć od sta tytułem podatku na rok 1889 od czystego dochodu rocznego z tychże budynków uzyskanego, t. j. od kwoty pozostałej z całorocznego czynszu brutto, po potrąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków, a przy

budynkach uwolnionych całkowicie od podatku domowo-czynszowego, także po potrąceniu przypadających w roku 1889 i należycie udowodnionych procentów od kapitałów, ubezpieczonych na budynku wolnym od podatku domowo-czynszowego.

W mowie będący 5% podatek, ma być pod każdym względem, z wyjątkiem sposobu wypośrodkowania czystego dochodu opodatkowaniu podlegającego, podatkowi domowo-czynszowemu na równi postawiony i winien być uważany jako podatek realny, któremu ustawnicze prawo zastawne na nieruchomości przysłuża, i równie jak podatek domowo-czynszowy, spłacany z dołu w ratach z końcem każdego kwartału już należnych.

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu.

Lwów, dnia 28. Grudnia 1888.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 25. Lutego 1889. **Część V.**

Nr. 18.

Ogłoszenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 4. Grudnia 1888, do L. 2064/1888.

Ponieważ terapeutyczne znaczenie zdrojowiska leczniczego w Swoszowicach, powiatu Wieliczka, według opinii c. k. krajowej Rady zdrowia we Lwowie, jest tego rodzaju, iż zasługuje na ochronę ze względów dobra publicznego przed możliwem jego uszkodzeniem, przeto na podstawie przepisów §. 18 o. u. g. i stosownie do opinii znawców-geologów, danej przy dochodzeniu miejscowem w dniu 4. Września 1888 r., c. k. Urząd górn. okręg. w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Wieliczce orzeczeniem prawomocnem z dnia 1. Października 1888 l. 819, ustanowił dla wyżej wspomnianego zdrojowiska, okręg ochronny w następujących granicach:

Wschodnią granicę tego okręgu ochronnego tworzy część drogi z Gołkowic do Kurdwanowa, koło karczmy „Niebyłej“ prowadzącej, od punktu z którego wychodzi droga gminna w kierunku południowo-wschodnim do Kurdwanowa dolnego na północy, aż do skrzyżowania się tej drogi z potokiem „Pokrzywnica“ na południu.

Południową granicę tworzy potok „Pokrzywnica“ od południowego punktu końcowego wschodniej granicy, względnie od punktu krzyżowania się drogi Gołkowicko-Kurdwanowskiej z potokiem „Pokrzywnica“ aż do ujścia tegoż do rzeczki „Wilgi“, dalej rzeczka „Wilga“, a następnie mały potoczek płynący od zachodu między Opatkowicami a Libertowem i krzyżujący się z gościńcem krakowsko-mogilańskim, od ujścia do rzeczki „Wilgi“ aż do krzyżowania się tegoż z granicą gmin Sidzina i Libertów.

Zachodnią granicę tworzy granica gmin Sidzina i Libertów od wyżej wspomnianego punktu skrzyżowania się, następnie granica gmin Si-

dzina i Opatkowice aż do zetknięcia się z torem c. k. kolei państwowej, dalej sam tor kolejowy, aż do skrzyżowania się tegoż z drogą prowadzącą od gościńca rządowego ku gminie Swoszowice.

Północną granicę tworzy część powyżej wspomnianej drogi od jej skrzyżowania się z torem kolejowym, aż do rzeczki Wilgi a ztąd prosta linia aż do północnego końcowego punktu wschodniej granicy.

W granicach powyżej opisanego okręgu ochronnego wykluczone są wszelkiego rodzaju roboty na minerały zastrzeżone w §. 3 o. u. g. z 23. Maja 1854 (Nr. 146 Dz. p. p.) jako też odbudowa w sposób górniczy minerałów niezastrzeżonych. Wydobywanie tych ostatnich minerałów za pomocą „odkrywki" wykluczone jest tylko na przestrzeni objętej kołem zakreślonem promieniem 1000 metrowym, biorąc „główne źródło" jako centrum, o ile przestrzeń tego koła wpada w ogóle w teren ochronny powyżej ograniczony.

Po za obrębem tego koła wydobywanie tychże za pomocą „odkrywek" jest dozwolone.

Celem zabezpieczenia źródeł siarczanych należy też wszelki wypływ wody siarczanej, napotykany w obrębie okręgu ochronnego, przy pogłębianiu studzien na wodę słodką, iłem zabić a dalsze pogłębianie takiej studni wstrzymać.

Z c. k. Starostwa górniczego

W Krakowie, dnia 4. Grudnia 1888.

C. k. Starosta górniczy

Stengel w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 13. Lutego 1889, L. 6620, względem zmian w okręgach rewizyjnych 3. i 7. pogranicznego powiatu Sokalskiego.

Z powodu przydzielenia gminy Konotopy do 3. okręgu rewizyjnego i przeniesienia siedziby rewizora bydła w 7. okręgu rewizyjnym powiatu Sokalskiego z Moszkowa do Leszczkowa, odnośnie do obwieszczenia z 16.

Października 1882, L. 46813 (Dz. u. kr. Nr. 83) ogłasza się nowy wykaz miejscowości, stanowiących rzeczone okręgi rewizyjne.

Z c. k. Namiestnictwa

Lwów, dnia 13. Lutego 1889.

Badeni w. r.

Do l. Nam. 6620/1889.

W y k a z

miejscowości w zmienionych okręgach rewizyjnych 3. i 7. powiatu pogranicznego Sokalskiego.

Liczba bieżąca	Powiat	Okręg rewizyjny	Miejscowość
21	Sokal	3	Sokal, Cieląż, Zawisznia, Poturzyca z Wulką, Świtarzów z Polikówką, Steniatyn z Rojatynem i Józefówką, Ilkowice z Walawką, Skomorochy, Baranie peretoki, Konotopy.
		7	Leszczków, Moszków, Wierzbiąż, Szmitków, Siebieczów, Piwowszczyzna, Opulsko, Bojanice, Sawczyn, Żabcze, Bezejów, Ostrów.

Lwów, dnia 13. Lutego 1889.

Nr. 20.

U s t a w a

z dnia 11. Lutego 1889, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Od każdego psa w obrębie miasta Buczacza i przedmieścia utrzymywanego, wolno pobierać gminie miasta Buczacza przez przeciąg lat dziesięciu, licząc od dnia wejścia w życie tej ustawy, opłatę w kwocie dwóch złr. (2 złr.), w dwóch półrocznych ratach, na dniu 1. Stycznia i 1. Lipca każdego roku uiszczać się mającą.

§. 2.

Wolne od opłaty są:

a) szczenięta nie mające więcej nad dni dziesięć;

b) psy, które służą do strzeżenia o ile przez dzień są trzymane na uwięzi; z tych psów jeden u każdego właściciela wolny jest od opłaty.

c) psy należne do osób niemiejscowych t. j. osób, które mają stałe zamieszkanie po za obrębem Buczacza, a przytem dłużej nad jeden miesiąc w Buczaczu się nie zatrzymują.

§. 3.

Spis psów odbywa się corocznie; tak posiadacze domów jak i posiadacze psów, obowiązani są do zgłoszenia psów.

W tym celu zgłosi się w urzędzie gminnym każdy posiadacz domu lub jego zarządca o dwie karty zgłoszenia, jednę na psy podlegające opłacie, drugą na psy od niej uwolnione.

Karty te po wypełnieniu przez posiadaczy psów winny być w terminie dni ośmiu przez posiadacza lub zarządcę domu podpisane i urzędowi gminnemu zwrócone, a to pod karą 2 do 5 złr. w. a. Jeżeli posiadacz psa nie wypełni karty, uskutecznia to za niego posiadacz lub zarządca domu i zrobi stosowną wzmiankę w rubryce uwagi.

Posiadacz psa wzbraniający się wypełnić kartę, ulegnie karze 2 do 5 zł. w. a.

§. 4.

W karcie zgłoszenia dla psów uwolnionych od opłaty wyrazić należy przyczynę uwolnienia.

§. 5.

W ciągu dni 14 po rozpoczęciu półrocza t. j. po 1. Stycznia i po 1. Lipca, każdy posiadacz psa obowiązanym jest uiścić półroczną opłatę, na którą odbiera pokwitowanie wraz ze znakiem wyrażającym rok i liczbę porządkową spisu psów.

§. 6.

Szczenięta, które mają więcej jak dni dziesięć, winne być po upływie tego terminu najdalej w dni ośm ustnie lub pisemnie do opłaty zgłoszone. Również i psy, które po upływie peryodycznego terminu na własność nowego posiadacza przechodzą, winny być najdalej w ciągu dni ośmiu ustnie lub pisemnie na nowo zgłoszone, i opłata od nich za bieżące półrocze złożoną, o ile już przedtem uiszczoną nie była. Jeżeli posiadacz psa zgłoszonego, który w ciągu półrocza padł, zaginął, sprzedanym został lub w inny sposób wyszedł z jego posiadania chce uwolnić się od obowiązku poniesienia opłaty za następujące półrocze, winien w terminie dni 14 od rozpoczęcia nowego półrocza rachując, donieść o ubytku psa dla uwidocznienia w spisie. Zaniechanie tego doniesienia pociąga za sobą obowiązek uiszczenia półrocznej opłaty.

§. 7.

Uiszczane opłaty nie będą zwracane.

§. 8.

Kto psa przed opłatą ukrywa lub cudzej marki używa, ulegnie karze w wysokości potrójnej opłaty.

§. 9.

Marka winna być przymocowana na obróży psa. Psy niezaopatrzone marką będą przez oprawcę chwytane a po upływie trzech dni zgładzone, jeżeli się posiadacz nie zgłosi.

Schwytane psy wydawać będzie oprawca zgłaszającemu się posiadaczowi tylko po udowodnieniu uiszczenia opłaty lub kary w §. 8. przepisanej i zapłaceniu oprawcy kwoty 1 *zł.* w. a.

Psy które służą do strzeżenia, a nietrzymane są na uwięzi, będą jako wałęsające się schwytane; posiadacze żądający w powyższym terminie ich zwrotu, winni będą wykazać się kartą uwolnienia, a nadto ulegną karze 1 *zł.* w. a.

§. 10.

W razie zgubienia marki, można za opłatą 20 ct. otrzymać nową markę, przedtem atoli udowodnić należy, że opłata uiszczoną została.

§. 11.

Kary z mocy postanowień §§. 3., 8. i 9. orzeka Zwierzchność gminna. Od takich orzeczeń odwoływać się można w terminie dni 14 do politycznej władzy powiatowej. Kary te wpływają do funduszu miejscowych ubogich.

§. 12.

Bliższe instrukcye co do sposobu pobierania tej opłaty, kontrolowania i środków zaradzenia nadużyciom, określi bliżej regulamin wydać się mający przez właściwe organa Reprezentacyi miasta Buczacza.

§. 13.

Ustawa niniejsza ma moc obowiązującą z początkiem najbliższego półrocza po jej ogłoszeniu.

§. 14.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 11. Lutego 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

§ 13.

Ustawa niniejsza nie moc obowiązującą z początkiem roku ... poczem ...

§ 14.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi ...

Budapeszt, dnia 11 lutego 1902.

Ferencz József s. k.

Tisza s. k.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 25. Marca 1889. **Część VI.**

Nr. 21.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Lutego 1889, L. 3574, o wydzieleniu gminy Sokole (z przysiółkami Pająki, Maziarnia gogolowa i Turki), z 30. kilometrowego pasu granicznego, względnie z V. rewizoryatu w powiecie granicznym Kamioneckim.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 16. Października 1882, L. 46813, (D. u. kr. Nr. 83) ogłasza się wskutek wydzielenia gminy Sokole (z przysiółkami Pająki, Maziarnia gogolowa i Turki) z 30. kilometrowego pasu granicznego, względnie z V. rewizoryatu w powiecie granicznym Kamioneckim nowy wykaz miejscowości, stanowiących obecnie rzeczony okręg rewizyjny.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 28. Lutego 1889.

Badeni w. r.

Do L. Nam. 3574/1889.

Wykaz

miejscowości V. okręgu rewizyjnego w powiecie granicznym Kamioneckim.

Nr. bieżący	Powiat	Okręg rewizyjny	Miejscowości
22	Kamionka str.	5	Grabowa, Połoniczna, Czanysz, Huta połonicka, Dmytrów, Manasterek, Berbeki, Nieznanów.

Lwów, dnia 28. Lutego 1889.

Nr. 22.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Marca 1889, L. 18877, względem zgłoszenia przez pracodawców osób podlegających obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby, w myśl ustawy z 30. Marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

W myśl §. 31. ustawy z dnia 30. Marca 1888, L. 33 Dz. u. p., ustanawia c. k. Namiestnictwo dla przedsiębiorstw przemysłowych, względnie dla pracodawców termin prekluzywny po dzień 30. Kwietnia 1889, do zgłoszenia osób zatrudnionych w odnośnych przedsiębiorstwach przemysłowych, o ile zatrudnienie tych osób uzasadnia w myśl powyżej powołanej ustawy, obowiązkowe ubezpieczenie na wypadek choroby i należenie do powiatowej kasy chorych.

Zgłoszenia te winni pracodawcy wnieść do tego c. k. Starostwa, w obrębie którego położony jest odnośny zakład przemysłowy, zatrudniający osoby obowiązkowi ubezpieczenia podlegające, a to bezpośrednio do odnośnego c. k. Starostwa lub za pośrednictwem tego urzędu (urzędu gminnego lub przełożeństwa obszaru dworskiego), który ewentualnie w dalszem ogłoszeniu przez odnośne c. k. Starostwo wydać się mające, w tym celu wskazany zostanie.

Zgłoszenia mają obejmywać imię i nazwisko osób podlegających obowiązkowi ubezpieczenia, ich płeć, wiek, miejsce urodzenia, oznaczenie kategoryi robotników, do której należą (§. 5. statutu wzorowego dla powiatowych kas chorych) i dziennego zarobku, jaki umówiony został między osobą zgłoszoną a pracodawcą, względnie jaki przeciętnie odpowiada wykonywanemu zatrudnieniu.

Co się podaje do powszechnej wiadomości z przypomnieniem, że pracodawcy, którzy w należytym czasie nie uczynią zadość powyższemu obowiązkowi, ulegną następstwom prawnym, zagrożonym w §. 32. i 67. ustawy z 30. Marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

Lwów, dnia 19. Marca 1889.

Badeni w. r.

Nr. 23.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Marca 1889, L. 10991, względem zaliczenia miasta Drohobycza do tych miast, w których prestacye drogowe zamienione być mają obowiązkowo na ekwiwalent pieniężny.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym, zostaje miasto Drohobycz zaliczone do tych miast, w których stosownie do postanowień §. 31. ustawy z 7. Lipca 1885, Dz. u kr. Nr. 39, zmieniającej niektóre postanowienia ustawy drogowej z dnia 18. Sierpnia 1866 r. i stosownie do §. 4. wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. Września 1886, Dz. u. i r. k. Nr. 80, prestacye drogowe oznaczone w §§. 11. i 12. powołanej ustawy, zmienione być mają obowiązkowo na ekwiwalent pieniężny.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 19. Marca 1889.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 10. Kwietnia 1889. **Część VII.**

Nr. 24.

U s t a w a

z dnia 13. Marca 1889, zaprowadzająca ustawę gminną dla miast: Biała, Bochnia, Brody, Brzeżany, Buczacz, Drohobycz, Gorlice, Gródek pod Lwowem, Jarosław, Jasło, Jaworów, Kołomyja, Krosno, Nowy Sącz, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Sanok, Śniatyn, Sokal, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Tarnów, Trembowla, Wadowice, Wieliczka, Złoczów, Żółkiew.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Załączona ·/. ustawa gminna obowiązywać będzie miasta: Biała, Bochnia, Brody, Brzeżany, Buczacz, Drohobycz, Gorlice, Gródek pod Lwowem, Jarosław, Jasło, Jaworów, Kołomyja, Krosno, Nowy Sącz, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Sanok, Śniatyn, Sokal, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Tarnów, Trembowla, Wadowice, Wieliczka, Złoczów, Żółkiew, a to tak długo, dopókiby dla pojedyńczych gmin miejskich tu wymienionych nie zostały nadane i w życie wprowadzone osobne statuta miejskie.

Art. II.

Ustawa gminna tu załączona wejdzie w wykonanie po upływie sześciu miesięcy od dnia jej ogłoszenia, a w tym samym czasie traci ustawa gminna z 12. Sierpnia 1866 w miastach w art. I. wymienionych moc obowiązującą z wyjątkiem w art. V. przewidzianym.

Art. III.

Ordynacya wyborcza dla gmin z dnia 12. Sierpnia 1866, Nr. 19. Dz. u. kr. wraz z ustawą z dnia 19. Listopada 1868, L. 30. Dz. u. kr. obowiązywać będzie i nadal miasta w art. I. wymienione, jednak z następującemi zmianami:

a) każde koło wyborcze bez względu na liczbę wyborców w nim głosujących, wybiera 12 radnych i 6 zastępców (§. 15. ord. wyb. dla gmin);

b) §. 40. ordynacyi wyborczej dla gmin przestaje obowiązywać miasta w art. I. wymienione;

c) wszędzie gdzie w ordynacyi wyborczej dla gmin mowa o naczelniku gminy lub zwierzchności gminnej, rozumieć przez to należy burmistrza, względnie Magistrat.

Art. IV.

Zaraz po wejściu w wykonanie załączonej ustawy, we wszystkich miastach w artykule I. wymienionych, nowe wybory do Rady miejskiej i Magistratu przeprowadzone być mają.

Art. V.

Aż do ukonstytuowania się nowych Rad miejskich, w myśl załączonej ustawy wybranych, urzędować będą dotychczasowe reprezentacye gminne na podstawie obecnie obowiązującej ustawy gminnej.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 13. Marca 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dział I.

O gminie w ogólności.

§. 1.

Każde miasto niniejszej ustawie podlegające, stanowi w dotychczasowych granicach swoich osobną gminę miejską.

Zmiana granic.

§. 2.

Zmiana granic miasta nastąpić może tylko za uchwałą Rady miejskiej. Uchwała taka do swej ważności wymaga potwierdzenia Rady powiatowej, które udzielone być może tylko za poprzedniem oświadczeniem politycznej władzy krajowej, że przeciw temu ze względów publicznych nie ma nic do zarzucenia.

Dział II.

O członkach gminy.

Członkowie gminy i obcy.

§. 3.

Członkami gminy są:

a) Przynależni do gminy, tj. osoby mające w gminie prawo przynależności;

b) uczestnicy, tj. osoby nie mające w gminie prawa przynależności, jeżeli w granicach gminy majątek nieruchomy posiadają, lub jeżeli od przedsiębiorstwa zarobkowego samoistnie wykonywanego, albo od dochodu bezpośredni podatek w gminie opłacają.

Pod tymi warunkami należą do uczestników gminy także korporacye, stowarzyszenia, zakłady i fundacye.

Wszystkie inne osoby w gminie są obcemi.

Przynależność do gminy.

§. 4.

Stosunki przynależności do gminy określone są ustawą z dnia 3go Grudnia 1863, L. 105 Dz. p. p.

Za nadanie prawa przynależności do gminy, może gmina pobierać opłatę nie przewyższającą sumy 50 zł.

Obywatele miejscy i honorowi.

§. 5.

Obywatelami miejskimi są ci, którym gmina miejska prawo obywatelstwa nadała.

Obywatelstwo miejskie tylko przynależnym do gminy nadawanem być może.

Za nadanie obywatelstwa może gmina pobierać opłatę.

Gminy miejskie mogą w uznaniu zasług publicznych nadawać obywatelstwo honorowe osobom, będącym obywatelami Państwa austryackiego.

Prawa i obowiązki członków gminy.

§. 6.

Członkom gminy służy prawo swobodnego pobytu w gminie. Mają oni udział podług postanowień niniejszej ustawy w prawach i korzyściach, jako też w obowiązkach i ciężarach gminy.

Przynależni do gminy mają nadto w razie zubożenia i niezdolności do pracy prawo do wsparcia, stósownie do ustawy z dnia 3. Grudnia 1863, L. 105 Dz. p. p.

Obywatelom miejskim zastrzega się prawo do udziału w fundacyach i zakładach osobno dla nich utworzonych.

Obywatelstwo honorowe nadaje prawa uczestników gminy, ale nie nakłada udziału w ich obowiązkach.

Prawo pobytu w gminie.

§. 7.

Obcym, którzy przynależność swoją do pewnej gminy wykażą, lub przynajmniej dowiodą, iż poczynili potrzebne kroki ku wykazaniu przynależności, nie może gmina wzbronić pobytu w swym obrębie, dopóki tak oni jak i mieszkający z nimi członkowie ich rodzin nieskazitelny żywot prowadzą i nie stają się ciężarem dobroczynności publicznej.

Jeżeli obcy rozporządzeniem gminy w tym względzie czuje się pokrzywdzonym, służy mu prawo odwołania się do politycznej władzy powiatowej.

Utrzymanie prywatnych stosunków prawnych.

§. 8.

Niniejsza ustawa nie narusza prywatnych stosunków prawnych w ogóle, a w szczególności praw własności i użytkowania, służących bądź członkowi gminy, bądź też częściom gminy, lub całym klasom mieszkańców.

Dział III.

O reprezentacyi gminnej.

§. 9.

Gminę reprezentuje we wszystkich jej sprawach Rada miejska.

Rada zawiaduje sprawami gminy przez Magistrat.

Na czele Rady i Magistratu stoi burmistrz.

A. Rada miejska.

Skład Rady miejskiej.

§. 10.

Rada miejska składa się z 36 radnych, wybranych przez członków gminy, czynne prawo wyboru mających.

Do zastępowania radnych ubyłych lub nie mogących brać udziału w czynnościach Rady, wybrani będą równocześnie zastępcy w liczbie 18.

Bliższe postanowienia o uprawnieniu do wyboru, obieralności i postępowaniu przy wyborach, zawiera ordynacya wyborcza.

§. 11.

Radni i zastępcy pełnią swoje obowiązki bezpłatnie. Wstępując do Rady, składają do rąk burmistrza przyrzeczenie sumiennego pełnienia przyjętych obowiązków.

Peryod wyborczy.

§. 12.

Radni i zastępcy wybierani będą na lat 6. Co trzy lata jednak ustępuje połowa radnych i zastępców z każdego koła wyborczego, a w miejsce ustępujących wybrani będą nowi radni i zastępcy.

Po upływie trzech lat od pierwszego wyboru, po wejściu w życie niniejszej ustawy dokonanego, tudzież po upływie trzech lat od wyboru Rady miejskiej, dokonanego skutkiem rozwiązania rady (§. 112), losowanie oznaczy tych radnych i zastępców, którzy mają ustąpić. Burmistrz losowaniu nie podlega.

Na przyszłość zaś ustępować będą ci radni i zastępcy, którzy już przez lat 6 ten urząd sprawowali.

Ustępujący radni i zastępcy urzędować będą aż do przeprowadzenia nowego wyboru.

Ustępujący radni i zastępcy mogą być ponownie wybrani.

Wybór uzupełniający.

§. 13.

W miejsce radnego, ubywającego przed końcem peryodu wyborczego, powoła rada miejska do grona swego na wniosek burmistrza zastępcę z tego samego koła wyborczego, z którego radny ubył. Z pomiędzy zastępców ten będzie powołany, który przy wyborze największą ilość głosów otrzymał.

W razie równości głosów rozstrzyga los. Jeżeli radny dłużej niż przez trzy miesiące nie może brać udziału w czynnościach Rady, powoła Rada miejska w sposób wyż oznaczony zastępcę na czas, przez który ów radny w czynnościach Rady miejskiej udziału brać nie może.

Gdyby jednak tylu radnych ubyło, iżby liczby radnych z jednego koła wyborczego nawet przez powołanie wszystkich z tego koła zastępców uzupełnić nie można, będzie bezzwłocznie na podstawie ostatniej listy wyborczej rozpisany wybór uzupełniający z tegoż koła wyborczego.

Radni i zastępcy w wyborze uzupełniającym wybrani, urzędować będą tylko do końca okresu wyborczego tych radnych i zastępców, w których miejsce zostali wybrani.

B. Magistrat.

Skład Magistratu.

§. 14.

Magistrat składa się z burmistrza, jego zastępcy i trzech asesorów.

Płaca członków Magistratu.

§. 15.

Burmistrz, jego zastępca i jeden asesor otrzymują stałe wynagrodzenie z funduszów miejskich.

Minimum tego wynagrodzenia oznaczy Wydział krajowy dla każdego z miast tej ustawie podlegających, po wysłuchaniu rad miejskich. Burmistrzowi, jego zastępcy i płatnemu asesorowi nie wolno zrzec się swojego wynagrodzenia ani w całości ani częściowo.

Wybór Magistratu.

§. 16.

Burmistrza, jego zastępcę i asesorów wybiera Rada miejska na lat sześć.

Warunki obieralności na te urzędy i sposób dokonania wyboru oznacza ordynacya wyborcza.

Wybór uzupełniający.

§. 17.

W razie opróżnienia posady burmistrza, jego zastępcy lub asesora w ciągu okresu wyborczego, Rada miejska dokona w jego miejsce nowego wyboru najdalej do dni 14. Wybrany przy wyborze uzupełniającym burmistrz, zastępca burmistrza lub asesor, urzędować będzie do końca sześciolecia swego poprzednika.

Przyrzeczenie.

§. 18.

Burmistrz, jego zastępca i asesorowie winni przy objęciu urzędu w obecności delegata Wydziału Rady powiatowej i w obec Rady miejskiej, złożyć w ręce naczelnika politycznej władzy powiatowej lub jego delegata w miejsce przysięgi przyrzeczenie, iż zachowają Cesarzowi wierność i posłuszeństwo, przestrzegać będą ustaw i wypełniać sumiennie obowiązki swoje.

§. 19.

Rada miejska może uchwalić większą liczbę niepłatnych asesorów, aniżeli w §. 14. ustanowiono, jednak nie więcej jak 5.

C. Postanowienia ogólne.

Ustąpienie z posady.

§. 20.

Za przyzwoleniem Rady miejskiej może burmistrz, zastępca burmistrza, asesor, radny lub zastępca radnego urząd swój złożyć.

Burmistrz, zastępca burmistrza, asesor, radny lub zastępca radnego traci swój urząd, jeżeli zajdzie lub wiadomą się stanie okoliczność, któraby pierwotnie jego obieralność na członka Rady miejskiej lub Magistratu była wykluczyła, lub jeżeli się do innej gminy przesiedlą.

Jeżeli burmistrz, zastępca burmistrza, asesor, radny lub zastępca radnego, popadnie w śledztwo sądowe z powodu zbrodni, przekroczenia lub przestępstwa z chciwości popełnionego, lub jednego z przekroczeń w §. 501, 504, 511, 512, 515 i 516 ustawy karnej wskazanych, lub jeżeli do jego majątku konkurs ogłoszony zostanie, wtedy nie będzie on mógł sprawować swego urzędu, dopóki trwa to postępowanie karne lub krydalne.

Jeżeli radny lub zastępca wchodzi w stosunki prawne z gminą, jako przedsiębiorca, dostawca, lub dzierżawca, nie będzie on mógł sprawować swego urzędu, dopóki ten stosunek trwa i rachunki ztąd wynikłe ostatecznie załatwione nie będą.

Obowiązek przyjęcia wyboru.

§. 21.

Każdy podług przepisów wybrany członek gminy winien przyjąć wybór, bądź na członka Rady miejskiej lub też zastępcę, bądź na niepłatnego asesora. Prawo wymówienia się od przyjęcia wyboru, lub też od dalszego sprawowania urzędu służy tylko:

a) duchownym wszelkiego wyznania i nauczycielom publicznym;
b) urzędnikom i sługom c. k. Dworu, państwa, kraju, zakładów i funduszów publicznych, dopóki w czynnej służbie zostają;
c) wojskowym, chociażby w czynnej służbie nie zostającym;
d) osobom liczącym przeszło 60 lat życia;

e) tym, którzy przez cały jeden okres wyborczy piastowali posadę w Magistracie, jednak tylko na okres bezpośrednio następujący;

f) tym, którym ułomności fizyczne lub znacznie i trwale nadwątlone zdrowie nie dozwalają obowiązków urzędowych wykonywać;

g) tym, którzy z powodu zwykłego zatrudnienia corocznie, często lub przez dłuższy czas nie bywają w gminie obecni;

h) zostającym w służbie prywatnej, jeżeliby przez przyjęcie wyboru w stosunku swoim służbowym uszczerbku doznać mogli.

Kto bez takiego uwalniającego powodu wzbrania się przyjąć wyboru, lub przyjęty urząd dalej sprawować, podpada karze pieniężnej, którą Rada miejska aż do wysokości 50 zł. w. a. wymierzyć może.

Przeciw takiemu orzeczeniu Rady służy odwołanie się do Wydziału powiatowego.

Kara pieniężna wpływa do kasy gminnej na fundusz ubogich.

Dział IV.

O zakresie działania gminy.

Rozdział I.

O zakresie działania gminy w ogóle.

§. 22.

Zakres działania gminy jest:

a) własny i

b) poruczony.

Własny zakres działania.

§. 23.

Własny zakres działania, t. j. zakres, w którym gmina z zachowaniem ustaw samodzielnie zarządzać i rozporządzać może, obejmuje w ogóle wszystko, co bezpośrednio dotyczy interesu gminy i w jej granicach własnemi jej siłami załatwionem i przeprowadzonem być może.

W myśl tego należą do własnego zakresu działania gminy w szczególności:

a) wolny zarząd majątkiem gminnym i załatwianie spraw, odnoszących się do związku gminy;

b) czuwanie nad bezpieczeństwem osób i ich mienia;

c) staranie o zakładanie i utrzymanie gminnych dróg, mostów, ulic i placów, niemniej o bezpieczeństwo i łatwość komunikacyi po drogach i wodach;
d) policya polowa;
e) dozór policyjny nad przedmiotami żywności, nad targami, nad miarą i wagą;
f) policya zdrowia;
g) policya nad czeladzią i wyrobnikami, niemniej wykonywanie przepisów o czeladzi służebnej;
h) policyjny dozór nad obyczajnością publiczną;
i) sprawy ubogich, opieka nad zakładami dobroczynnymi gminy, zapobieganie żebractwu;
k) policya ogniowa, policya budownictwa, wykonywanie przepisów porządku budowniczego i udzielanie policyjnego pozwolenia na budowy;
l) ustawą oznaczyć się mający wpływ na szkoły średnie, przez gminy utrzymywane i na szkoły ludowe; staranie o zakładanie, uposażenie i utrzymywanie szkół ludowych, z uwzględnieniem istniejących jeszcze patronatów szkolnych i przepisów konkurencyi do szkół;
m) jednanie stron w sporze będących przez mężów zaufania z gminy wybranych;
n) przedsiębranie dobrowolnej sprzedaży ruchomości drogą licytacyi.

Z wyższych względów Państwa mogą pewne czynności policyi miejscowej w pojedynczych miastach w drodze ustawy krajowej przekazane być osobnym organom rządowym.

Poruczony zakres działania.

§. 24.

Ustawy określają poruczony zakres działania gminy, t. j. jej obowiązek do współdziałania w sprawach publicznej administracyi.

Rozdział II.

O zakresie działania Rady miejskiej.

§. 25.

Rada miejska jest w sprawach gminnych władzą uchwalającą i nadzorującą.

Władza wykonawcza jej nie służy.

Rada miejska zastępuje gminę w wykonywaniu jej praw i obowiązków, wydaje w granicach ustawami oznaczonych imieniem gminy postanowienia obowiązujące i uchwala sposób ich wykonania. Ona jest władzą zwierzchnią miasta we wszystkich sprawach gminy, obowiązana strzedz dobra gminy i starać się o zaspokojenie jej potrzeb.

§. 26.

Rada miejska obraduje i uchwala o wszystkich sprawach gminy, jej majątku, dobra lub zakładów w granicach ustaw obowiązujących.

W szczególności należy do zakresu działania Rady miejskiej:

a) zmiana granic miasta (§. 2);

b) ustanawianie zasad zarządu, tudzież sposobu użytkowania majątku i dobra gminy i zakładów gminnych;

c) sprawy należące do zwyczajnego zarządu majątkiem, które Rada miejska osobną uchwałą sobie zastrzegła (§. 27);

d) nabywanie lub pozbywanie nieruchomości lub praw, według ustaw za nieruchomości uważanych, obciążanie majątku gminy, zaciąganie pożyczek i lokowanie kapitałów;

e) stawianie kosztem gminy nowych budowli, przekształcanie lub znoszenie istniejących, tudzież inne przedsiębiorstwa nakładem gminy wykonać się mające;

f) zaprowadzenie nowych zakładów gminnych lub zwinięcie istniejących;

g) zawieranie, rozwiązywanie, zmiany kontraktów najmu i dzierżaw;

h) uchwalanie budżetu rocznego, wydatków budżetem nieprzewidzianych i kredytów dodatkowych, przyzwalanie na przenoszenie uchwalonych kredytów z jednej rubryki do drugiej, uchwalanie wszelkich zmian w budżecie, staranie się o pokrycie niedoboru, uchwalanie dodatków do podatków, opłat prestacyj i usług i oznaczenie dziennych cen takich prestacyj i robót;

i) sprawdzanie i załatwianie rachunków rocznych;

k) przyzwalanie na rozpoczęcie spraw prawnych i na odstąpienie od nich, zatwierdzanie ugód spór umarzających, ustanawianie zastępców prawnych;

l) zatwierdzanie wyników wszelkich licytacyj;

m) wybór burmistrza, jego zastępcy i asesorów;

n) uchwalanie etatu i płac urzędników i sług gminnych, jakoteż instrukcyj służbowych i statutu emerytalnego dla tychże;

o) wyznaczanie wynagrodzenia dla burmistrza, jego zastępcy i płatnego asesora;

p) mianowanie i oddalanie urzędników i wymiar emerytury dla nich na wniosek burmistrza;
q) nadzór i kontrola nad czynnościami burmistrza i magistratu;
r) nadawanie prawa przynależności do gminy i obywatelstwa miejskiego i honorowego; ustanawianie opłat za nadawanie prawa przynależności i obywatelstwa miejskiego;
s) wykonywanie służącego gminie prawa patronatu lub prezentowania, rozdawanie miejsc fundacyjnych nie uwłaczając prawom na różnicy wyznań opartym;
t) wybór mężów zaufania do jednania stron;
u) uchwalanie regulaminu dla własnych czynności;
v) udzielanie zdania swego władzom wyższym na ich żądanie;
w) rozstrzyganie zażaleń przeciw zarządzeniom burmistrza i Magistratu.

Zwyczajny zarząd majątkiem.

§. 27.

Zwyczajny zarząd majątkiem nie należy do zakresu działania Rady miejskiej, lecz Rada może poszczególne sprawy tego zarządu na wniosek lub po wysłuchaniu Magistratu swojej uchwale zastrzedz.

Etat urzędników i sług.

§. 28.

Etat urzędników i sług, ich płace, instrukcyę służbową i statut emerytalny uchwala Rada miejska na wniosek lub po wysłuchaniu burmistrza.

W każdem mieście co najmniej następujące posady mają być ustanowione: sekretarza, rachmistrza, kasyera, lekarza, budowniczego i inspektora policyi. Rachmistrz jest zarazem kontrolorem, jeżeli Rada miejska osobnej posady kontrolora nie ustanowi.

Nadzorowanie Magistratu.

§. 29.

Rada miejska ma prawo i obowiązek urzędowanie burmistrza i Magistratu ciągle nadzorować.

Nadzór ten wykonywa Rada miejska za pomocą jednej lub kilku komisyi z grona swego wybieranych, które obowiązane będą o każdej dostrzeżonej nieprawidłowości lub wadliwości w urzędowaniu burmistrza lub Magistratu bezzwłocznie Radę miejską zawiadomić i poczynić wnioski o usunięcie złego, zaś po upływie każdego roku administracyjnego przedło-

żyć Radzie miejskiej sprawozdanie o swoich czynnościach z wnioskami jakie uznają za stosowne. Skoro Rada miejska przekona się o nieprawidłowościach lub wadliwościach, winna się postarać o bezzwłoczne ich usunięcie, a gdyby to nie odniosło skutku, donieść o tem Wydziałowi krajowemu za pośrednictwem Wydziału powiatowego.

Dla komisyj kontrolujących uchwali Rada miejska osobne instrukcye i przedłoży je Wydziałowi krajowemu za pośrednictwem Wydziału powiatowego do wiadomości.

Burmistrz winien najdalej do dni 30 po upływie każdego roku administracyjnego przedłożyć Wydziałowi krajowemu za pośrednictwem Wydziału powiatowego odpisy sprawozdań komisyj kontrolujących o ubiegłym roku, jako też odpis uchwał Rady miejskiej na podstawie tych sprawozdań zapadłych, lub donieść w tym terminie o zachodzących przeszkodach.

Rada miejska może także ustanawiać osobne komisye do nadzorowania przedsiębiorstw gminnych, tudzież do udzielania zdań i przedstawiania wniosków w sprawach gminnych.

Do takich komisyj Rada miejska powołać może mężów zaufania z po za grona swego.

Ani komisye kontrolujące, ani specyalne komisye w myśl niniejszego paragrafu ustanowione, władzy wykonawczej nie mają, a zatem ani same nic zarządzić ani Magistratowi poleceń wydawać nie mogą.

Rewizya kasy.

§. 30.

Rada miejska winna wybrać osobną komisyę, której obowiązkiem będzie przynajmniej cztery razy do roku przedsięwziąć rewizyę kasy miejskiej i kas zakładów i funduszów pod zarządem gminy zostających i o każdej rewizyi Radzie miejskiej zdać sprawę.

Sprawy policyi miejscowej.

§. 31.

O ile sprawowanie policyi miejscowej nie jest mocą ustawy przekazane organom rządowym, może Rada w granicach ustaw wydawać obowiązujące w obrębie gminy przepisy co do policyi miejscowej i za przekroczenie tychże zagrażać karą pieniężną aż do wysokości 50 zł., lub w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej, karą aresztu do 10 dni.

Uchwały takie Rada miejska powziąć może tylko na wniosek lub po wysłuchaniu Magistratu.

§. 32.

Rada winna uchwalać środki pieniężne na utrzymanie zakładów i urządzeń policyi miejscowej i jest odpowiedzialną za wszelkie zaniedbanie w tej mierze, pochodzące z jej winy.

Odpowiedzialność gminy.

§. 33.

Gdyby kto poniósł szkodę, z powodu zaniedbania przez gminę obowiązków względem policyi miejscowej na niej ciążących, winna gmina poniesioną szkodę wynagrodzić. W szczególności obowiązaną jest gmina wynagrodzić szkodę wyrządzoną w jej obrębie przez gwałt publiczny, przy zbiegowisku dokonany, jeżeliby ani jeden ze sprawców nie był schwytanym, a na gminie ciężyła wina niedbałości w zapobieżeniu temu gwałtowi.

Orzeczenie względem obowiązku wynagrodzenia szkody wyda polityczna władza powiatowa za poprzedniem wysłuchaniem Wydziału powiatowego.

Jeżeli co do wysokości wynagrodzenia porozumienie się między gminą a poszkodowanym nie nastąpi, wynagrodzenie to ma być poszukiwanem zwykłą drogą prawa.

Zaopatrywanie ubogich.

§. 34.

Rada miejska winna czuwać nad tem, aby ubodzy według ustaw zaopatrzeni byli. Gdyby zakłady i fundusze na ten cel przeznaczone nie wystarczały, Rada postara się o potrzebne środki i oznaczy sposób ich użycia.

Udzielanie zdania.

§. 35.

Na żądanie władz rządowych lub autonomicznych, winna Rada miejska udzielać im swojego zdania.

Rozstrzyganie zażaleń.

§. 36.

Rada miejska rozstrzyga zażalenia przeciw rozporządzeniom burmistrza i Magistratu w sprawach tyczących się majątku i dobra gminnego lub

zakładów gminnych, niemniej w tych sprawach, w których burmistrz lub Magistrat tylko uchwały Rady miejskiej wykonywa.

We wszystkich innych sprawach własnego zakresu działania, rozstrzyganie rekursów przeciw postanowieniom burmistrza lub Magistratu należy do Wydziału powiatowego, zaś w sprawach poruczonego zakresu działania do politycznej władzy powiatowej.

Regulamin.

§ 37.

Rada miejska winna uchwalić regulamin dla własnych czynności i przedłożyć go za pośrednictwem Wydziału powiatowego Wydziałowi krajowemu do wiadomości.

Zwoływanie Rady.

§. 38.

Rada miejska zbiera się na posiedzenie, ile razy zajdzie tego potrzeba, najmniej zaś raz na miesiąc. Burmistrz lub jego zastępca zwołuje Radę na posiedzenie. Każde posiedzenie, które nie jest tym sposobem zwołane, jest nieprawne, a powzięte na niem uchwały są nieważne.

Burmistrz musi zwołać Radę, jeżeli tego zażąda przynajmniej trzecia część radnych, polityczna władza powiatowa, albo też Wydział krajowy lub Wydział powiatowy.

O nastąpić mającem posiedzeniu burmistrz w każdym razie winien zawiadomić wszystkich w gminie obecnych radnych.

Komplet do uchwał.

§. 39.

Rada miejska nie może powziąć uchwały, jeżeli więcej niż połowa radnych nie jest na posiedzeniu obecną.

Do uchwały ustanawiającej budżet, jakoteż do uchwały podlegającej wyższemu zatwierdzeniu, potrzebną jest obecność dwóch trzecich części radnych.

Jeżeli na posiedzeniu nie zbierze się ilość radnych, potrzebna do powzięcia uchwał, winien burmistrz najdalej do 3 dni zwołać Radę powtórnie i zarazem zawezwać zastępców.

Na każdego radnego i zastępcę, który nie stawi się na to drugie posiedzenie i nie usprawiedliwi swojej nieobecności, winien burmistrz nałożyć karę pieniężną aż do wysokości 10 zł.

Przeciw takiemu orzeczeniu służy odwołanie się do Wydziału powiatowego. Grzywnę tę ściągnie Magistrat.

Radnego lub zastępcę, który bez usprawiedliwienia się na trzech po sobie następujących posiedzeniach się nie jawi, może Rada miejska na czas oznaczony, lub też na cały w toku będący peryod wyborczy od udziału w obradach i uchwałach Rady wykluczyć. Przeciw tej uchwale służy wykluczonemu rekurs do Wydziału powiatowego.

Przeszkody uczestnictwa w obradach.

§. 40.

Członek Magistratu lub Rady miejskiej nie może być obecnym na posiedzeniu, jeżeli przedmiot obrady lub uchwały dotyczy jego urzędowania, jego własnych interesów prywatnych, lub też interesów jego żony, albo osób z nim w pierwszym lub drugim stopniu spokrewnionych lub spowinowaconych; winien jednak na żądanie Rady stawić się dla udzielenia żądanych wyjaśnień.

§. 41.

Członkowie Magistratu są obowiązani być obecnymi na każdem posiedzeniu Rady i mogą w każdym czasie głos zabrać. W głosowaniu przy sprawdzeniu rachunków i udzielaniu Magistratowi absolutoryum, nigdy udziału brać nie mogą.

Przewodniczenie na posiedzeniach.

§. 42.

Na posiedzeniach Rady miejskiej przewodniczy burmistrz, a w razie przeszkody jego zastępca. Każde posiedzenie odbyte z pominięciem tego przepisu jest nieważne. Burmistrz, a w razie przeszkody jego zastępca, zwołuje Radę, zagaja i zamyka posiedzenie, układa porządek dzienny, kieruje rozprawami i przestrzega porządku w zgromadzeniu.

Sekretarz Rady.

§. 43.

Rada miejska wybiera sekretarza swojego bądź z grona swego, bądź z pomiędzy urzędników gminy.

Warunki ważności uchwał.

§. 44.

Do ważności uchwały potrzebną jest bezwzględna większość głosów obecnych radnych. W razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący. W innych wypadkach przewodniczący nie głosuje z wyjątkiem wyborów.

Głosowanie odbywa się jawnie; wolno jest jednak Radzie uchwalić głosowanie tajne.

Jawność posiedzeń.

§. 45.

Posiedzenia Rady odbywają się publicznie; wyjątkowo jednak może Rada uchwalić posiedzenie tajne. Posiedzenia, na których przedmiotem obrad jest budżet lub zamknięcie rachunków, w każdym razie będą publiczne.

Gdyby publiczność mięszała się do obrad, lub w inny sposób przeszkadzała obradom, przewodniczący ma prawo i obowiązek po uprzedniem bezskutecznem napomnieniu, nakazać wydalenie publiczności z miejsca posiedzeń.

Protokół posiedzenia i księga uchwał.

§. 46.

Z każdego posiedzenia spisany będzie protokół, obejmujący nazwiska radnych obecnych, wnioski na posiedzeniu czynione i zapadłe uchwały. Protokół ma być stwierdzony podpisem przewodniczącego, dwóch obecnych na posiedzeniu radnych i sekretarza. Prócz tego prowadzoną będzie księga uchwał. Każdemu członkowi gminy wolno przeglądać protokoły i księgę uchwał.

Rozdział III.

O zakresie działania burmistrza.

§. 47.

Burmistrz jest w sprawach gminy organem zarządzającym i wykonawczym.

W razie przeszkody zastępuje burmistrza jego zastępca, tego zaś jeden z asesorów.

Rada miejska na początku każdego roku oznaczy, który asesor w razie przeszkody zastępcy ma zastępować burmistrza.

§. 48.

Do zakresu działań burmistrza należy:

a) przewodniczenie w Radzie miejskiej i na posiedzeniach Magistratu;

b) wykonywanie wszelkich uchwał i zarządzeń Rady miejskiej i Magistratu;

c) kierownictwo urzędem miejskim, nadzór nad urzędnikami i sługami;

d) wykonywanie policyi miejscowej;

e) zarządzanie w razach nagłych za następnem usprawiedliwieniem w obec Rady miejskiej;

f) przedstawianie do mianowania i oddalania urzędników gminnych i wykonywanie władzy dyscyplinarnej nad urzędnikami i sługami z zastrzeżeniem przepisów zawartych w §. 64.

g) wykonywanie wszelkich spraw poruczonego zakresu działania.

§. 49.

Burmistrz reprezentuje gminę na zewnątrz.

Dokumenta, mocą których gmina przyjmuje zobowiązania względem osób trzecich, muszą być podpisane przez burmistrza i jednego asesora. Dokument dotyczący interesu, do którego zawarcia potrzebne jest przyzwolenie Rady lub wyższe zatwierdzenie, musi nadto być podpisanym przez dwóch radnych i powołać się na to przyzwolenie lub zatwierdzenie.

W każdym razie dokument wydany imieniem gminy, musi być zaopatrzony pieczęcią gminną.

Sprawowanie policyi miejscowej.

§. 50.

Do burmistrza należy odpowiedne ustawom sprawowanie policyi miejscowej, o ile pojedyńcze jej czynności nie są przekazane w drodze ustawy krajowej organom rządowym.

W nagłych wypadkach nieszczęścia, np. przy pożarach lub powodziach itp., burmistrz ma prawo zarządzić wykonanie robót wszelkiego rodzaju,

o ile są niezbędne do usunięcia niebezpieczeństwa chwilowego i zmusić do tych robót każdego zdolnego do nich członka gminy, a nawet i obcych.

Gdyby środki policyi miejscowej w gminie nie były dostateczne do zabezpieczenia dobra publicznego, (jak np. w razie epidemii), lub gdyby własne siły gminy nie wystarczały do odwrócenia grożącego niebezpieczeństwa, burmistrz winien zawiadomić o tem natychmiast polityczną władzę powiatową.

Przedstawienie urzędników do mianowania i przeniesienia w stan spoczynku.

§. 51.

Na podstawie etatu przez Radę miejską uchwalonego, burmistrz po wysłuchaniu Magistratu przedstawia Radzie miejskiej urzędników miejskich do mianowania.

Mianowani urzędnicy posiadać muszą przepisaną kwalifikacyę.

Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem oznaczy, jakie kwalifikacye dla każdej kategoryi posad są potrzebne z uwzględnieniem różnicy potrzeb i stosunków miast większych a mniejszych i z pozostawieniem odpowiedniego czasu przejściowego.

Burmistrz przedstawia Radzie miejskiej wnioski o przeniesienie urzędników w stan spoczynku i wymierzenie emerytury dla nich.

Burmistrz po wysłuchaniu Magistratu mianuje i oddala sługi miejskie i wyznacza im zaopatrzenie.

Poruczony zakres działania.

§. 52.

Burmistrz załatwia wszystkie sprawy należące do poruczonego zakresu działania gminy w sposób ustawami przepisany, lub przez władzę wskazany. Jeżeli oznaczenie sposobu wykonania pozostawione jest w całości lub częściowo gminie, burmistrz winien zastósować się w tym względzie do uchwały Rady miejskiej.

Wszakże w razach nadzwyczaj nagłych, gdyby uchwała Rady bez szkody lub niebezpieczeństwa poprzednio nie mogła być zasięgniętą, może burmistrz działać według własnego zdania, winien jednak następnie w jak najkrótszym czasie wyjednać sobie zatwierdzenie Rady.

Rząd może polecić załatwianie spraw, należących do poruczonego zakresu działania w całości lub części na swój koszt organom własnym.

Wykonywanie władzy karnej.

§. 53.

O ile w ustawach i przepisach, które dotyczą policyi miejscowej, należącej do zakresu działania gminy, wyrzeczoną jest sankcya karna i o ile przekroczenia tych ustaw i przepisów nie podlegają ustawie karnej, służy prawo orzekania kar za takie przekroczenia burmistrzowi, a względnie jego zastępcy.

W ten sposób mają być także orzekane kary wyznaczone przez Radę miejską (§. 31.) lub przez Magistrat (§. 63.). Tylko kary pieniężne lub w razie niemożności ich uiszczenia kary aresztu mogą być orzekane

Wszelkie orzeczenia kar mają być w osobną księgę wpisywane.

Tok instancyi.

§. 54.

Od orzeczeń wydanych według §. 53. odwołać się można do politycznej władzy powiatowej.

Jeżeli orzeczenia tyczą się duchownych, uznanych wyznań religijnych, nauczycieli publicznych, urzędników rządowych lub krajowych, zostających w czynnej służbie, albo członków Sejmu krajowego, natenczas winien burmistrz przedłożyć to orzeczenie politycznej władzy powiatowej do poprzedniego zbadania i zatwierdzenia.

Przeznaczenie kar.

§. 55.

Kary pieniężne, orzeczone podług §. 53., wpływają do kasy miejskiej na fundusz ubogich gminy.

Wstrzymanie wykonania uchwał.

§. 56.

Jeżeli burmistrz sądzi, że uchwała przez Radę miejską powzięta, narusza ustawę, przekracza zakres działania Rady lub jest szkodliwą inte-

resom gminy, winien po wysłuchaniu Magistratu, wstrzymać wykonanie takiej uchwały i najdalej do trzech dni po jej powzięciu odnieść się do wyższej władzy o rozstrzygnięcie, czy uchwała wykonaną być ma lub nie.

Orzeczenie to należy do politycznej władzy powiatowej, jeżeli burmistrz sądzi, że uchwała narusza ustawę, lub przekracza zakres działania gminy, zaś do Wydziału powiatowego, jeżeli sądzi, że uchwała jest szkodliwą interesom gminy.

Władza wyższa winna wydać swoje orzeczenie w ciągu dni 8, a jeżeli sprawa należy do własnego zakresu działania gminy, polityczna władza powiatowa zawiadomi o swojem orzeczeniu Wydział powiatowy.

Orzeczenie tych władz jest dla burmistrza stanowczem i nie służy mu prawo wyższego odwołania się.

Rada miejska jednak ma prawo wnieść rekurs od takiego orzeczenia do Namiestnictwa, a względnie do Wydziału krajowego w terminie 14-dniowym.

O wstrzymaniu wykonania uchwały burmistrz ma Radę miejską na najbliższem posiedzeniu zawiadomić.

Jeżeli burmistrz nie przedłoży władzy wyższej w terminie 3-dniowym uchwały wstrzymanej do rozstrzygnięcia, uchwała ta staje się prawomocną i bezzwłocznie wykonaną być musi, o ile nie zachodzi wypadek w §. 108. przewidziany.

Władza dyscyplinarna.

§. 57.

Burmistrz wdraża postępowanie dyscyplinarne przeciw urzędnikom i sługom miejskim, a w razach nagłych może ich suspendować.

Odpowiedzialność burmistrza.

§. 58.

Burmistrz jest za swoje czynności urzędowe odpowiedzialnym gminie. Co do poruczonego zakresu jest on odpowiedzialnym także Rządowi. Pretensye gminy do wynagradzania szkód, pochodzące z odpowiedzialności orzeczonej w tym paragrafie, mają być poszukiwane zwykłą drogą prawa.

Rozdział IV.

O zakresie działania Magistratu.

§. 59.

Magistrat jest organem doradczym i wykonawczym burmistrza. Pod kierownictwem i odpowiedzialnością burmistrza zawiaduje on sprawami gminy i zostających pod jej zarządem zakładów i funduszów i załatwia czynności bieżące sobie przekazane.

W szczególności należy do zakresu działania Magistratu:

a) wykonywanie ustaw i rozporządzeń we własny zakres działania gminy wchodzących;

b) przygotowanie wniosków do uchwał Rady miejskiej;

c) zarząd majątkiem, dobrem, dochodami i wydatkami gminy, zakładów i funduszów gminnych lub pod zarządem gminy zostających;

d) prowadzenie kasowości i rachunkowości gminy.

§. 60.

W sprawach niniejszą ustawą Magistratowi przekazanych obraduje on kolegialnie.

Burmistrz zwołuje Magistrat na posiedzenia, ile razy zajdzie potrzeba, przynajmniej zaś raz na tydzień, wzywając wszystkich jego członków.

Do ważności uchwał Magistratu potrzebną jest obecność najmniej trzech członków Magistratu. Uchwały zapadają większością głosów.

W razie równości głosów, rozstrzyga burmistrz.

Przeszkody w urzędowaniu.

§. 61.

Członek Magistratu nie może być obecnym przy obradach i uchwałach nad przedmiotem, tyczącym się jego własnych interesów prywatnych lub też interesów jego żony, albo z nim w pierwszym lub drugim stopniu spokrewnionych lub spowinowaconych.

Zarząd majątkiem.

§. 62.

Magistrat zarządza majątkiem gminy, nadzoruje użytkowanie i zarząd dobra gminnego, kieruje przedsiębiorstwami gminy, czuwa nad ich wykonaniem i załatwia sprawy ubogich według ustaw.

Magistrat zawiaduje zakładami gminnymi i nadzoruje zakłady własny zarząd mające, o ile akt fundacyi lub umowy innych nie zawiera postanowień.

Zagrażanie karami.

§. 63.

Magistrat ma wyjątkowo prawo zagrażania karą pieniężną do 10 zł., lub w razie niemożności jej uiszczenia karą aresztu do dwóch dni, jeżeli tego wymaga wykonanie przepisu tymczasowego policyi miejscowej, niedopuszczającego zwłoki.

Śledztwa dyscyplinarne.

§. 64.

Na żądanie burmistrza przeprowadza Magistrat śledztwa dyscyplinarne przeciw urzędnikom i sługom miejskim i orzeka o karach dyscyplinarnych.

Magistrat może w drodze dyscyplinarnej urzędnika suspendować.

Oddalenie urzędnika ze służby w drodze dyscyplinarnej nastąpić może tylko za uchwałą Rady miejskiej.

Orzeczenia dyscyplinarne przeciw rachmistrzowi tylko Rada miejska po wysłuchaniu Magistratu wydawać może.

Kasowość i rachunkowość.

§. 65.

Magistrat jest odpowiedzialny za należyte prowadzenie kasowości i rachunkowości, jest przeto obowiązany kasę przynajmniej raz na miesiąc szkontrować.

Kolaudacye.

§ 66.

Magistrat zarządza wszelkie roboty i dostawy dla gminy, rozpisuje i przeprowadza licytacye, odbiera i kolauduje wykonane roboty lub dostawy.

O każdej kolaudacyi zawiadomić ma Magistrat komisyę kontrolującą Rady miejskiej, a to w takim czasie, aby komisya czynność tę z swej strony nadzorować mogła.

Komisye.

§. 67.

Rada miejska może na wniosek lub po wysłuchaniu Magistratu uchwalić, aby sprawowanie poszczególnych czynności ogólnego zarządu gminnego lub policyi miejskiej, powierzone zostało osobnym komisyom.

Każda taka komisya składa się z jednego członka Magistratu, jako przewodniczącego i kilku członków przez Radę miejską ze swego grona lub z poza swego grona wybranych.

Dla takich komisyj winna Rada miejska na wniosek Magistratu uchwalić osobne instrukcye.

Komisye te podlegają burmistrzowi i polecenia jego wykonywać ściśle są obowiązane.

Dobrowolne licytacye.

§. 68.

Magistrat zezwala na przedsiębranie dobrowolnej sprzedaży ruchomości drogą licytacyi i czuwa nad zachowaniem i ścisłem wypełnieniem istniejących w tej mierze przepisów.

Odpowiedzialność członków Magistratu.

§. 69.

Członkowie Magistratu obowiązani są wykonywać pilnie i sumiennie wszystkie zlecenia burmistrza. Każdy członek Magistratu odpowiedzialny

jest gminie za zaniedbanie lub nienależyte wykonanie czynności przez ustawę niniejszą w ogóle lub przez burmistrza albo Radę miejską w szczególności mu poruczonych.

Pretensye gminy do wynagradzania szkód z odpowiedzialności tym paragrafem orzeczonej, mają być dochodzone zwykłą drogą prawa.

Wstrzymanie wykonania uchwał Magistratu.

§. 70.

Jeżeli burmistrz nie zgadza się z uchwałą Magistratu, może on wykonanie takiej uchwały wstrzymać, winien jednak bezzwłocznie zasięgać decyzyi Rady miejskiej.

W razach nagłych może burmistrz bez względu na zapadłą uchwałę Magistratu zarządzić, co uważa za potrzebne i zwłoki niecierpiące, lecz winien zarządzenie swoje na najbliższem posiedzeniu Rady miejskiej usprawiedliwić i jej uchwały zasięgnąć.

Dział V.

O gospodarstwie gminnem i nakładaniu ciężarów na gminę.

Inwentarz majątku.

§. 71.

Wszelka ruchoma i nieruchoma własność, niemniej wszelkie prawa i przywileje gminy i jej zakładów, winny być utrzymywane w ciągłej widoczności za pomocą dokładnego inwentarza.

Inwentarz ten ma być spisanym w ciągu pierwszego roku po zaprowadzeniu niniejszej ustawy; każda następna zmiana ma być w nim uwidoczniona.

Każdemu członkowi gminy wolno jest przejrzeć inwentarz.

Zakładanie i utrzymywanie inwentarza należy do Magistratu.

Pierwszy inwentarz przedłożony będzie Radzie miejskiej do zatwierdzenia, a dwa odpisy zatwierdzonego inwentarza przedłoży Magistrat Wydziałowi powiatowemu, który jeden z tych odpisów prześle Wydziałowi krajowemu.

O zmianach w inwentarzu zawiadomi Magistrat najdalej w dwa miesiące po upływie każdego roku Radę miejską bezpośrednio, a Wydział krajowy za pośrednictwem Wydziału powiatowego.

Utrzymywanie majątku zakładowego.

§. 72.

Zakładowy majątek i dobro gminy i jej zakładów mają być utrzymywane w całości i w dobrym stanie.

Do podziału zakładowego majątku lub dobra między członków gminy, potrzebna jest uchwała Sejmu krajowego.

Użytkowanie z majątku gminnego.

§. 73.

Majątek gminy i jej zakładów ma być w ten sposób administrowanym, aby przyniósł ile możności największy stały dochód. Nadwyżki roczne mają być użyte do pokrycia potrzeb w roku następnym, o ileby zaś na ten cel nie były potrzebne, należy je ulokować pożytecznie i do majątku zakładowego przyłączyć.

§. 74.

Dotychczasowy niezaprzeczony zwyczaj rozstrzyga, którzy członkowie gminy i w jakim wymiarze w użytkach dobra gminnego udział mają. Jeżeli i o ile nie istnieje taki zwyczaj, Rada miejska, z uwzględnieniem istniejących specyalnych tytułów prawnych, uchwali postanowienia regulujące to uczestnictwo, przyczem ustanowić może opłatę za użytkowanie z dobra gminnego.

Nadwyżka dochodu z dobra gminnego, pozostająca po zaspokojeniu osób uprawnionych, wpływa do kasy gminnej.

Rok administracyjny.

§. 75.

Rok administracyjny gminy zaczyna i kończy się równocześnie z rokiem administracyjnym państwa.

Budżet i rachunki roczne.

§. 76.

Magistrat winien corocznie ułożyć budżet gminy i zakładów gminnych na następny rok administracyjny i przedłożyć go Radzie miejskiej na trzy miesiące przed rozpoczęciem roku administracyjnego.

Rada miejska ma budżet uchwalić na miesiąc przed rozpoczęciem roku administracyjnego.

Rachunki z przychodów i wydatków gminy i zakładów gminnych winien Magistrat najpóźniej we dwa miesiące po upływie roku administracyjnego przedłożyć Radzie miejskiej do rozpoznania i załatwienia.

Tak budżet jako i rachunki roczne, zanim Radzie do rozpoznania przedstawione zostaną, winny być poprzednio najmniej przez dwa tygodnie złożone do przejrzenia przez członków gminy, których spostrzeżenia przy rozpoznaniu budżetu i rachunków wzięte będą pod rozwagę.

Gdyby Rada miejska nie wstawiła w swój budżet należytości, którą gmina uiścić jest obowiązaną bądź na mocy ustawy, bądź na mocy wyroku lub dokumentu, mającego wedle ustaw moc egzekucyjną, ma Rada powiatowa prawo i obowiązek wstawić te należytości w budżet gminy i nałożyć na ich pokrycie dodatki do podatków.

§. 77.

O dniu, w którym projekt budżetu i rachunki roczne Radzie miejskiej przedłożone zostały, zawiadomi Magistrat Wydział powiatowy.

Uchwalony przez Radę budżet i sprawdzone przez nią rachunki, przedłożyć należy w odpisach Wydziałowi krajowemu za pośrednictwem Wydziału Rady powiatowej.

§ 78.

W zarządzie gminy i przy zawiadywaniu jej majątkiem, należy trzymać się ściśle uchwalonego budżetu. Na wydatki, które odłożyć się nie dadzą, a we właściwej rubryce budżetu nie znajdują całkowicie lub w części pokrycia, potrzebne jest przyzwolenie Rady miejskiej.

W razach nagłych, w których poprzednie przyzwolenie bez szkody i bez niebezpieczeństwa nie może być uzyskane, może Magistrat opędzić potrzebny wydatek, winien jednak pod własną odpowiedzialnością wyjednać sobie w przeciągu ośmiu dni zatwierdzenie Rady.

Pokrycie wydatków.

1. Z dochodów.

§. 79.

Wydatki na cele gminne mają być przedewszystkiem pokrywane z dochodów gminy.

Z majątku osobnego.

§. 80.

Jeżeli na pokrycie pewnych wydatków przeznaczony jest osobny majątek, należy przedewszystkiem dochody z tego majątku na ten cel obracać. Przeznaczenie tych dochodów nie może być zmienionem.

Wydatki połączone z posiadaniem dobra gminnego.

§. 81.

Podatki i inne opłaty, tudzież koszta dozoru, uprawy z posiadaniem i używaniem dobra gminnego połączone, o ile do ich pokrycia dochody, z dobra gminnego do kasy gminnej wpływające (§. 74.) nie wystarczają, mają być ponoszone przez uczestniczących w pożytkach z dobra gminnego, a to w miarę tego uczestnictwa.

Wydatki odrębne.

§. 82.

Wydatki dotyczące tylko interesu pewnych klas mieszkańcow lub posiadaczy gruntów lub domów, mają być ponoszone przez same tylko strony interesowane, o ile nie istnieją inne urządzenia obowiązujące.

2. Prestacye.

§. 83.

O ile dochody w §. 79. oznaczone, nie wystarczają do pokrycia wydatków na cele gminne, może Rada nakładać:

a) dodatki do podatków bezpośrednich lub do podatku konsumcyjnego;
b) inne opłaty nie należące do kategoryi dodatków do podatków;
c) posługi i roboty na cele gminne.

a) Dodatki do podatków.

§. 84.

Dodatki do podatków bezpośrednich mają być zazwyczaj rozkładane na wszystkie w gminie przypisane podatki bezpośrednie, a to na wszystkie równo, to jest podług tej samej stopy procentowej.

Dodatki te mają być rozkładane równo, w całym obrębie gminy. Wyjątki od tych przepisów objęte są §§. 89. i 90.

§. 85.

Dodatkiem do podatku konsumcyjnego można obciążać tylko konsumcyę w obrębie gminy, nie można nim obciążać produkcyi i obrotu handlowego.

§. 86.

Do nałożenia dodatków przenoszących 20% do 50% podatków bezpośrednich lub podatku konsumcyjnego, potrzebne jest przyzwolenie Rady powiatowej.

Do nałożenia dodatków do podatków bezpośrednich lub podatku konsumcyjnego, przenoszących 50% do 100%, potrzebnem jest zezwolenie Wydziału krajowego za zgodą c. k. Namiestnictwa.

Takie zezwolenie jednak tylko na lat 5 udzielonem być może.

Gdyby porozumienie między Wydziałem krajowym a c. k. Namiestnictwem do najbliższej sesyi sejmowej nie nastąpiło, sprawa winna być przedłożoną do uchwały Sejmu krajowego.

Dodatki na dłuższy okres aniżeli lat 5, lub przenoszące 100% podatków bezpośrednich albo podatku konsumcyjnego, nakładane być mogą tylko na podstawie uchwały sejmowej i za Najwyższem zezwoleniem.

§. 87.

Do zaprowadzenia opłat nie należących do kategoryi dodatków do podatków bezpośrednich lub do podatku konsumcyjnego, jakoteż do pod-

wyższenia istniejących już opłat tego rodzaju, potrzebną jest ustawa krajowa.

Zezwolenie na dalszy pobór tego rodzaju opłat po zgaśnięciu mocy obowiązującej ustawy, którą zaprowadzone zostały, udzielone być może przez Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa, jednakże zawsze nie w wyższym wymiarze i nie na dłuższy okres czasu, jak dotyczącą ustawą dotąd dozwolone były.

Odmowa na prośby tego rodzaju może nastąpić tylko za uchwałą Sejmu krajowego.

Pobór taks gminnych za pojedyncze przez reprezentacyę gminną w zakresie jej kompetencyi udzielone uprawnienia, tudzież za używanie zakładów gminnych i za inne w interesie stron przez organa gminne podejmowane czynności urzędowe, dozwolony być może przez Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa, jednak bez naruszenia już dawniej dla poszczególnych poborów tego rodzaju istniejących postanowień prawnych.

b) Posługi i roboty.

§. 88.

Za uchwałą Rady miejskiej mogą być wymagane posługi i roboty, tak ciągłe jak ręczne.

Rada winna rok rocznie, na następujący rok administracyjny ustanowić cenę dziennych posług i robót.

Posługi będą wymagane kolejno. Wyjąwszy nagłe wypadki, wskazane §. 50., wolno jest każdemu, wymagane od niego posługi lub roboty, albo osobiście, albo przez zdolnego zastępcę wykonać, albo też wykupić się od nich, składając do kasy miejskiej ich wartość, obliczoną podług cen przez Radę ustanowionych.

Wyjątki.

§. 89.

Do opłacania dodatków do podatków bezpośrednich, nie mniej do posług i robót, nie mogą być pociągani:

a) urzędnicy i słudzy c. k. Dworu, państwa, kraju, gminy, zakładów krajowych i gminnych, nauczycieli publiczni, wojskowi, jakoteż wdowy i sieroty tych osób co do ich płac służbowych

i pochodzących ze stosunku służbowego pensyj, prowizyj, zapomóg i innych poborów;

b) pasterze dusz co do ich kongruy.

§. 90.

Do rozkładu dodatków na podatki bezpośrednie podług rozmaitej stopy procentowej, potrzebne jest przyzwolenie Wydziału krajowego.

Ogłoszenie uchwał dotyczących prestacyj.

§. 91.

Uchwała Rady dotycząca prestacyj, musi być w gminie ogłoszona.

Jeżeli taka uchwała potrzebuje wyższego zatwierdzenia, wolno natenczas każdemu członkowi gminy wnieść względem niej w ciągu ośmiu dni uwagi, które przy zasięganiu wyższego zatwierdzenia przedłożone być mają.

Pobór prestacyi.

§. 92.

Dodatki do podatków mają być pobierane przez te same organa i ściągane za pomocą tych samych środków, co podatki.

Inne należytości pieniężne, na cele gminne nałożone na podstawie ustawy lub prawomocnej uchwały Rady miejskiej, niemniej kary pieniężne, orzeczone podług niniejszej ustawy, pobiera burmistrz przez swoje organa, a w razie nieuiszczenia, ściąga je w drodze egzekucyi na ruchomości w taki sam sposób, jak zaległości podatkowe.

Jeżeli obowiązany, nie wykupiwszy się z posługi lub roboty, wzbrania się ją wykonać, burmistrz poleci wykonanie takiej posługi lub roboty trzeciej osobie na koszt obowiązanego i ściągnie wydaną kwotę w sposób przepisany dla ściągania innych należytości pieniężnych.

W nagłych wypadkach, wskazanych w §. 50., mogą obowiązani wprost być zmuszeni do wypełnienia posług albo robót.

Konkurencye.

§. 93.

Konkurencya do budowli kościelnych, parafialnych i szkolnych, tudzież do budowy dróg, jest przedmiotem osobnych ustaw.

Konkurencye do pewnych potrzeb, oparte na specyalnych tytułach prawnych, pozostają w swej mocy.

Dział VI.

O zawiadywaniu specyalnemi sprawami ludności chrześciańskiej i izraelickiej.

Prawa ludności chrześciańskiej i izraelickiej.

§. 94.

W gminach, składających się z ludności chrześciańskiej i izraelickiej, pozostaje tak chrześciańska jak i izraelicka ludność przy własności, posiadaniu i używaniu zakładów i funduszów, przeznaczonych wyłącznie na swoje własne cele religijne, naukowe i dobroczynne, i opędza z własnych zasobów wydatki na takie zakłady i inne cele religijne, naukowe i dobroczynne, w których wyłączny udział tylko jej samej służy.

O ile jednak te wydatki dotychczas opędzane były z ogólnych dochodów gminy, powinne one i nadal z tychże dochodów być opędzane.

Zawiadywanie specyalnemi sprawami ludności chrześciańskiej.

§. 95.

Specyalne sprawy ludności chrześciańskiej (§. 96.), o ile zawiadywanie niemi podług ustaw należy do Rady miejskiej lub Magistratu, zawiadywane będą przez tęże Radę lub Magistrat podług przepisów niniejszej ustawy, z tem jednak ograniczeniem, że izraeliccy członkowie Rady miejskiej i Magistratu w głosowaniu nad temi sprawami i w załatwieniu tych spraw w ogólności udziału mieć nie będą.

Gdyby jednak liczba chrześciańskich członków Rady miejskiej nie wynosiła przynajmniej połowy wszystkich jej członków, wybierają chrze-

ściańscy wyborcy gminy, w sposób ordynacyą wyborczą oznaczony, dla załatwiania spraw ludności chrześciańskiej tylu chrześcian, ile będzie potrzeba dla uzupełnienia tej połowy.

Do ważności uchwał Rady miejskiej w sprawach tego rodzaju, potrzebną jest obecność więcej niż połowy chrześciańskich członków Rady i bezwzględna większość głosów tychże członków.

Jeżeli burmistrzem Rady jest niechrześcianin, wybierze chrześciańska część Rady miejskiej, a wedle potrzeby uzupełniona, ze swego grona przewodniczącego, któremu służyć będą co do załatwiania spraw ludności chrześciańskiej te same prawa i obowiązki, które na mocy ustawy służą burmistrzowi.

§. 96.

Do specyalnych spraw ludności chrześciańskiej należą:

a) sprawy kościołów i innych miejsc religijnych, sprawy obrzędowe, wykonywanie prawa patronatu, prezentowanie lub mianowanie pasterzy dusz, nauczycieli religii i sług kościelnych;

b) sprawy zakładów, fundacyj, stypendyów i innych funduszów, przeznaczonych dla chrześcian, lub na cele, w których tylko chrześcianie udział mają;

c) sprawy majątku, stanowiącego wyłączną własność ludności chrześciańskiej, lub przeznaczonego wyłącznie dla tej ludności, lub też zostającego w wyłącznem jej używaniu.

Zawiadywanie specyalnemi sprawami ludności izraelickiej.

§. 97.

Zawiadywanie specyalnemi sprawami ludności izraelickiej pozostaje przy dotychczasowej zwierzchności religijnej tej ludności.

Do tych spraw należą:

a) sprawy bóżnic, cmentarzy, sprawy obrzędowe, mianowanie rabinów, nauczycieli religii i sług obrzędowych;

b) sprawy zakładów, fundacyj, stypendyów i innych funduszów, przeznaczonych dla izraelitów lub na cele, w których tylko izraelici udział mają;

c) sprawy majątku, stanowiącego wyłączną własność ludności izraelickiej, lub przeznaczonego wyłącznie dla tej ludności, lub też zostającego w jej wyłącznem używaniu.

Prawo nadzoru Rady miejskiej.

§. 98.

Prawo Rady miejskiej do nadzoru, o ile takowy służy jej w ogóle na mocy ustaw, pozostaje nienaruszonem także względem przedmiotów w §§. 96. i 97. wymienionych.

§. 99.

Nakładanie dodatków do podatków, jakoteż innych prestacyi na członków gminy, na cele w §§. 96. i 97. wskazane, nastąpić może tylko za przyzwoleniem Rady miejskiej, o ile ustawy specyalne nie stanowią inaczej.

Jeżeli jednak w Radzie miejskiej nie ma $^2/_3$ chrześcian, nakładanie dodatków do podatków i innych prestacyj na chrześciańskich członków gminy na cele w §. 96. wskazane, nastąpić może za przyzwoleniem Wydziału powiatowego.

Przeciw uchwałom w tej mierze, tak Rady miejskiej jak i Wydziału powiatowego, służą te same środki, co i przeciw innym uchwałom tych władz.

Dział VII.

O łączeniu gmin.

§. 100.

Do gminy miejskiej, niniejszej ustawie podlegającej, wcieloną być może gränicząca z nią gmina wiejska lub małomiejska, lub część takiej gminy, jeżeli reprezentacye obu tych gmin na to się zgodzą, a Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem na wcielenie zezwoli.

Wcielenie takie nastąpić może w drodze ustawy krajowej nawet wbrew woli gmin, jeżeli należyte wykonywanie policyi miejscowej tego wymaga.

W razie takiego wcielenia należy w drodze dobrowolnej zgody między gminami, a w razie nieudania się takiej zgody, w drodze ustawy krajowej uregulować stosunki co do posiadania i użytkowania własności gmin połączonych.

Dział VIII.

O nadzorze nad gminami.

§. 101.

Rada powiatowa, a w jej zastępstwie Wydział powiatowy, czuwa nad tem, aby zakładowy majątek i zakładowe dobro gmin i zakładów gminnych nie zostały uszczuplone.

Sejm, a w jego zastępstwie Wydział krajowy ma najwyższy nadzór nad całością zakładowego majątku i zakładowego dobra gminy i zakładów gminnych.

Wydział krajowy może w tym celu żądać objaśnień i usprawiedliwień od Rady miejskiej i Magistratu, albo za pośrednictwem Wydziału powiatowego, albo też bezpośrednio, może również i przez delegowanie komisyi zarządzić dochodzenia na miejscu.

W wykonaniu tego prawa nadzoru upoważniony jest Wydział krajowy w razie potrzeby użyć stósownych środków zaradczych.

Zatwierdzanie uchwał przez Radę powiatową.

§. 102.

Do spraw, w których uchwały Rady miejskiej muszą być przedkładane Radzie powiatowej do zatwierdzenia, należą prócz spraw wymienionych w §§. 2., 86. i 87., także następujące:

a) pozbywanie, zamiana, przeistaczanie, zastawianie lub stałe obciążanie rzeczy, należącej do zakładowego majątku lub dobra gminy, albo jej zakładów;

b) zaciąganie pożyczki lub przyjmowanie zobowiązania, jeżeli kwota pożyczki lub wartości ciężaru, wynikającego ze zobowiązania, łącznie z długami już istniejącymi, przewyższa roczne dochody gminy, a względnie zakładów gminnych;

c) nabytki i przedsiębiorstwa, nie należące do zwykłego zarządu, jeżeli dla pokrycia wynikającego ztąd wydatku, potrzeba zaciągnąć pożyczkę, lub obciążyć gminę prestacyami;

d) wydzierżawiania na dłuższy czas niż na lat sześć, lub w inny sposób, niż przez publiczną licytacyę najwięcej ofiarującemu;

e) opuszczanie czynszu najmu lub dzierżawy w części lub w całości.

§. 103.

Uchwały Rady miejskiej, do których ważności potrzeba przyzwolenia Sejmu, mają być podawane do Rady powiatowej, która je wraz z swojem zdaniem przez Wydział krajowy Sejmowi przedłoży.

Rekurs do Wydziału powiatowego.

§. 104.

Wydział powiatowy rozstrzyga rekursy przeciw uchwałom Rady miejskiej i Magistratu we wszystkich sprawach własnego zakresu działania.

Przeciw dodatkom do podatków rekurs wnoszonym być może, o ile dodatki te przechodzą wysokość ustawami dozwoloną, lub o ile w granicach tej wysokości nastąpił niestósowny rozkład.

Rekurs ma być wnoszonym na ręce burmistrza w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od dnia obwieszczenia uchwały lub zawiadomienia o niej.

Władza dyscyplinarna nad Magistratem.

§. 105.

W sprawach własnego zakresu działania może Wydział powiatowy Magistratowi i pojedyńczym jego członkom dawać upomnienia i nakładać na nich kary pieniężne do wysokości 20 zł. w. a.

Kary te wpływają do kasy miejskiej na fundusz ubogich gminy.

W razie cięższego przekroczenia lub ciągłego zaniedbywania obowiązków, może członek Magistratu na wniosek Wydziału powiatowego być zawieszony w urzędowaniu przez polityczną Władzę powiatową.

W razie niezgodności tych władz, orzeka polityczna władza krajowa za zgodą Wydziału krajowego.

Po przeprowadzonem śledztwie dyscyplinarnem, może polityczna władza krajowa za zgodą Wydziału krajowego złożyć z urzędu członka Magistratu, a nawet na przeciąg czasu, nie przekraczający lat trzech, uznać go niezdolnym do piastowania tej posady.

Członek Magistratu, uznany winnym, ponosi koszta dochodzenia.

Władza dyscyplinarna, służąca Wydziałowi powiatowemu, trwa jeszcze przez lat trzy po zgaśnięciu mandatu członka Magistratu w tym celu, aby go znaglić do zdania urzędu i złożenia rachunków z czasu urzędowania jego.

Mianowanie zastępcy dla gminy.

§. 106.

Jeżeli w sprawie prywatnej spornej między gminą a pewną klasą członków gminy lub pojedynczymi jej członkami, Rada miejska ze względu na prywatny interes radnych nie byłaby bezstronną, Wydział powiatowy starać się będzie sprowadzić dobrowolną ugodę, gdyby zaś ta do skutku nie przyszła, przeznaczy dla gminy zastępcę do przeprowadzenia sprawy drogą prawa.

Prawo Rządu do nadzoru i wstrzymania uchwał.

§. 107.

Rządowi służy prawo nadzoru nad gminami w tym kierunku, aby swego zakresu działania nie przekraczały i nie działały wbrew ustawom.

To prawo nadzoru wykonywa polityczna władza powiatowa.

W tym celu może ona żądać udzielenia sobie uchwał Rady miejskiej i potrzebnych wyjaśnień.

Przełożony władzy politycznej lub jego delegowany ma także prawo być obecnym na posiedzeniach Rady gminnej, może jednak zabierać głos tylko wtenczas, gdyby Rada zamierzała naruszyć ustawy lub przekroczyć swoj zakres działania.

§. 108.

Polityczna władza powiatowa ma prawo i obowiązek zakazać wykonania uchwały, powziętej przez Radę miejską, jeżeli ta uchwała przekracza zakres działania Rady, lub sprzeciwia się ustawom. Przeciw takiemu zakazowi służy rekurs do politycznej władzy krajowej.

Jeżeli sprawa należy do własnego zakresu działania gminy, winna polityczna władza powiatowa o wydanym zakazie uwiadomić równocześnie Wydział powiatowy.

§. 109.

Polityczna władza powiatowa ma także rozstrzygać zażalenia przeciw zarządzeniom burmistrza lub Magistratu, naruszającym lub mylnie zastosowującym ustawy, o ile te rozporządzenia nie są oparte na takich uchwa-

łach Rady miejskiej, względem których rozstrzyganie rekursów należy do Wydziału powiatowego.

W sprawach poruczonego zakresu działania, rekurs w każdym razie ma być wnoszony do politycznej władzy powiatowej.

Środki zaradcze na koszt gminy.

§. 110.

Jeżeli Rada miejska zaniedbuje albo wzbrania się dopełnić obowiązków, w moc ustaw na gminie ciążących, polityczna władza powiatowa ma na koszt i stratę gminy zarządzić środki zaradcze.

Jeżeli sprawa należy do własnego zakresu działania gminy, a nie zachodzi przypadek nagłego niebezpieczeństwa, polityczna władza powiatowa winna przed zarządzeniem środków zaradczych, porozumieć się z Wydziałem powiatowym.

§. 111.

Polityczna władza powiatowa ma prawo nałożyć na burmistrza lub jego zastępcę, przekraczającego lub zaniedbującego swoje obowiązki w sprawach poruczonego zakresu działania, karę aż do 20 zł. w. a.

Kara ta wpływa do kasy miejskiej na fundusz ubogich gminy.

Jeżeli uchybienie obowiązków jest tego rodzaju, że sprawowanie czynności poruczonego zakresu działania nie może być dłużej zostawione burmistrzowi, bez narażenia dobra publicznego i jeżeli Rada miejska na wezwanie temu nie zaradzi, może polityczna władza powiatowa na czas trwania tego stanu ustanowić na koszt gminy inny organ do sprawowania rzeczonych czynności.

Tak w tym razie, jak i w razach wskazanych w §. 110., należy postępować z wszelką możliwą oszczędnością, tak aby gmina więcej nad konieczną potrzebę obciążoną nie była.

Rozwiązanie Rady miejskiej.

§. 112.

Namiestnik może rozwiązać Radę miejską. Gminie służy rekurs do właściwego Ministerstwa.

Rekurs taki musi być podpisany przez burmistrza lub przynajmniej przez jedną trzecią część członków rozwiązanej Rady miejskiej. Rekurs ten nie ma mocy wstrzymującej.

Najdalej w sześć tygodni po rozwiązaniu, winien być rozpisany nowy wybór.

Tymczasowy zarząd może być poruczony burmistrzowi z przydanymi mężami zaufania, których c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym wyznaczy.

Jeżeli ze strony c. k. Namiestnictwa lub Wydziału krajowego podniesiony został zarzut przeciw poruczeniu tymczasowego zarządu burmistrzowi, natenczas Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym zarządzi co potrzeba dla tymczasowego załatwiania spraw bieżących.

Sprawy w §. 102. wymienione, nie należą do zakresu działania tymczasowego zarządu.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 15. Kwietnia 1889. **Część VIII.**

Nr. 25.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 28. Marca 1889, L. 2038/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 6. Lutego 1889, L. 508, względem przydzielenia gminy Łagiewnik do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Podgórzu.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 6. Lutego 1889 r., L. 508, względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Łagiewniki do okręgu Sądu powiatowego w Podgórzu w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, Nr. 59 D. p. p., zostają gmina i obszar dworski Łagiewniki z okręgu Sądu powiatowego w Skawinie wyłączone i do okręgu Sądu powiatowego w Podgórzu wcielone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1890 r.

Schönborn w. r.

Nr. 26.

U s t a w a

uznająca drogę gminną rekonstruowaną z Nowego Targu do Zakopanego za drogę krajową.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Drogę przebudowaną kosztem kraju, a wiodącą od rynku w Nowym Targu do kościoła w Zakopaném, uznaje się za krajową.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 9. Marca 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 27.

O b w i e s z c z e n i e

galicyjskiej c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 20. Marca 1889, L. 18.322, dotyczące kontrolnych czynności urzędowych przy transportach soli topkowej, wysyłanych do granicznego okręgu.

Wysokie c. k. Ministerstwo skarbu upoważniło względnie nakazało reskryptem z dnia 2. Marca 1889, L. 27.040 ex 1888 wszystkim wschodnio-galicyjskim Urzędom sprzedaży soli, ażeby przedsiębrały przepisane czynności kontrolne przy transportach soli topkowej, wysyłanych do granicznego okręgu, mianowicie, ażeby przekazywały te transporty za pomocą karty kontrolnej do dotyczącego organu, sprawującego funkcye Urzędu kontrolnego w miejscu przeznaczenia w okręgu granicznym, jednakże z tem

ułatwieniem, że dotyczące posyłki nie potrzebują być zaopatrzone w Urzędowe zamknięcia.

Ta okoliczność ma być uwidocznioną w karcie kontrolnej.

Powyższe zarządzenia podaje się do powszechnej wiadomości odnośnie do tutejszych ogłoszeń, odnoszących się do wykonywania kontroli towarów w okręgu granicznym z dnia 27. Lipca 1882, L. 38.857 (Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 74), dnia 23. Stycznia 1884, L. 6/pr. (Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 7), i z dnia 28. Listopada 1885, L. 83.593 (Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 2 ex 1886).

Lwów, dnia 20. Marca 1889.

Zubrzycki w. r.

Nr. 28.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Kwietnia 1889, L. 20.753, w sprawie przeniesienia stacyi szupasowej w Lubyczy-Kniaże powiatu Rawskiego do Bełzca tegoż samego powiatu.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym przenosi się ustanowioną rozporządzeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Kwietnia 1881, L. 12.788 stacyę szupasową w Lubyczy-Kniaże pow. Rawa do Bełzca w tym samym powiecie.

We Lwowie, dnia 10. Kwietnia 1889 r.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 29.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 2. Kwietnia 1889, L. 12.229, co do ustanowienia jezdnego za czas od 1. Kwietnia do końca Września 1889.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się na czas od 1. Kwietnia do końca Września 1889, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdy			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Wadowice	1	2	—	85
Kraków, Sanok	1	—	—	83
Kołomyja, Rzeszów, Nowy Sącz, Tarnopol, Tarnów .	—	97	—	81
Brzeżany, Czortków, Stanisławów, Stryj .	—	94	—	78
Lwów, Przemyśl, Sambor, Złoczów, Żółkiew .	—	91	—	76

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriametra.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają nie zmienione.

Lwów, dnia 2. Kwietnia 1889.

Schiffner w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 30. Kwietnia 1889. **Część IX.**

Nr. 30.

U s t a w a

z dnia 22. Kwietnia 1889 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. ust. i rozp. kraj. z r. 1877 o zniesieniu prawa propinacyi.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 3., 4., 5., 19., 24., 25., 38., 39., 40. i 41. ustawy krajowej z dnia 30. Grudnia 1875, Nr. 55 Dz. ust. kr. z r. 1877 zostają uchylone, a w ich miejsce obowiązywać mają następujące postanowienia:

§. 1.

Prawo wyszynku i sprzedaży napojów propinacyjnych pozostaje w całej swej wyłączności i rozciągłości w posiadaniu uprawnionych jeszcze do końca roku 1889.

Po upływie tego terminu przechodzi to prawo na kraj, względnie na krajowy fundusz propinacyjny.

Po upływie roku 1910 prawo to ustaje zupełnie i raz na zawsze.

§. 2.

Właściciele prawa propinacyi otrzymają za odjęcie im tego prawa wynagrodzenie, które będzie im wypłacone przez c. k. Dyrekcyę galicyj-

skiego funduszu propinacyjnego w 4% przez kraj poręczonych, najpóźniej w przeciągu 26 lat od dnia 1. Stycznia 1890 umorzyć się mających obligacyach.

Obligacye te będą wydane z kuponami od dnia 1. Stycznia 1890 bieżącymi.

Odsetki od obligacyj będą wypłacane przez fundusz propinacyjny zawsze w pełnej kwocie, bez wszelkiego potrącania na podatek lub z jakiegokolwiek innego tytułu.

Kraj zrzeka się przysługującego mu jako dłużnikowi w myśl §§. 13. i 23. cesarskiego patentu z dnia 27. Października 1849, Nr. 439 Dz. p. p. prawa potrącania podatku od odsetków obligacyj propinacyjnych.

§. 3.

Do zarządu funduszem propinacyjnym i prawem propinacyi, tudzież do oznaczenia wynagrodzenia, każdemu z uprawnionych w myśl postanowień tej ustawy przypadającego, ustanowioną będzie osobna władza, pod nazwą: „C. k. Dyrekcya galicyjskiego funduszu propinacyjnego“.

§. 4.

C. k. Dyrekcya galicyjskiego funduszu propinacyjnego składa się z c. k. Namiestnika — lub mianowanego przez niego zastępcy, jako przewodniczącego i z siedmiu członków a mianowicie:

z dwóch członków, delegowanych przez Wydział krajowy;

z dwóch członków, powołanych przez c. k. Namiestnika, na przedstawienie Wydziału krajowego, z pośród właścicieli dóbr, z któremi prawo propinacyi dotychczas było połączone;

z dwóch członków mianowanych przez c. k. Namiestnika;

z jednego radcy wyższego Sądu krajowego we Lwowie, którego oznaczy Prezydent tego sądu.

Członkowie Dyrekcyi będą mieć zastępców, w ten sam sposób powołanych.

§. 5.

C. k. Dyrekcya galicyjskiego funduszu propinacyjnego upoważnioną zostaje do wydania imieniem funduszu propinacyjnego 4% obligacyj przez kraj poręczonych w ogólnej sumie 62,200.000 zł. w. a.

§. 6.

Właściciele prawa propinacyi otrzymają z funduszu w §. 5. wymienionego wynagrodzenie w miarę czystego dochodu z prawa propinacyi, oznaczonego prawomocnemi orzeczeniami krajowej komisyi propinacyjnej w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 Nr. 55., Dz. ust. kr. z r. 1877, albo też oznaczonego orzeczeniami c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego, które wydane zostaną na podstawie niniejszej ustawy.

Na powyższych podstawach przeprowadzony będzie wymiar wynagrodzenia dla każdego z uprawnionych w następujący sposób:

Przedewszystkiem otrzymają:

a) wszyscy właściciele prawa propinacyi z wyjątkiem tych, do których odnoszą się postanowienia §§. 15. i 16. niniejszej ustawy, siedmnasto i pół ($17\frac{1}{2}$)-krotny czysty dochód podług orzeczeń wydanych w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r., Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877;

b) właściciele prawa propinacyi, do których odnoszą się postanowienia §§. 15. i 16. niniejszej ustawy, wynagrodzenie oznaczone przez c. k. Dyrekcyę funduszu propinacyjnego na podstawie tychże postanowień.

Ci właściciele prawa propinacyi, ktorzy w drodze reklamacyi (§. 7) uzyskają orzeczenia c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego o czystym dochodzie (§. 13), otrzymają dodatkowe wynagrodzenie z kapitału pozostałego po wydzieleniu wynagrodzenia w myśl ustępów poprzedzających.

Takie dodatkowe wynagrodzenia będą wymierzane w miarę przewyżki czystego dochodu wynikającej z orzeczenia c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego (§. 13) w porównaniu z orzeczeniem wydanem w myśl ustawy z 30. Grudnia 1875 r., Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877.

Wynagrodzenia te jednak w żadnym razie nie mogą być wyższe, aniżeli rzeczona przewyżka siedmnaście i pół ($17\frac{1}{2}$) razy wzięta.

Reszta kapitału wynagrodzenia, gdyby jaka pozostała, będzie rozdzieloną między właścicieli prawa propinacyi w miarę czystego dochodu oznaczonego w orzeczeniach wydanych w myśl ustawy z 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877.

§. 7.

Ci właściciele prawa propinacyi, których czysty przeciętny dochód roczny z tego prawa obliczony na podstawie dochodu przyjętego w latach 1885, 1886 i 1887, do wymiaru podatku dochodowego, był przynajmniej o 10% wyższy, aniżeli czysty dochód przyznany orzeczeniem w myśl

ustawy z 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877 wydanem, mają prawo w przeciągu 30 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy wnieść do c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego reklamacye i zażądać, aby podwyższenie ich dochodu sprawdzonem zostało.

Termin ten 30-dniowy do wniesienia reklamacyi jest nieprzekraczalny, a po upływie tego terminu wniesione reklamacye c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego jako spóźnione z urzędu odrzuci.

Reklamacye zawierać mają dokładne oznaczenie tego prawa propinacyi, którego dochód ma być sprawdzony; przedłożenie w podaniu reklamacyjnem dokumentów, stwierdzających podwyższenie dochodu, nie jest wymaganem.

W razie gdyby c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego przekonała się, że dochód, który służył do wymiaru podatku, niższy jest od dochodu rzeczywistego, może uwzględnić dochód rzeczywisty z ważnych względów słuszności.

§. 8.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego zarządzi zbadanie czystego dochodu z prawa propinacyi we wszystkich wypadkach, w których reklamacye przed upływem 30-dniowego terminu wniesione zostały.

§. 9.

Jeżeli właściciel prawa propinacyi na terminie do przeprowadzenia dochodzeń wyznaczonym, pomimo doręczonego mu wezwania osobiście lub przez pełnomocnika nie stanie, i niemożności stawienia się w sposób wiarogodny nie usprawiedliwi, — uważanym będzie za odstępującego od reklamacyi.

§. 10.

Odroczenie terminu do przeprowadzenia dochodzeń tylko z ważnych powodów dozwolonem być może, a to na czas nieprzekraczający 14 dni.

§. 11.

Właściciel prawa propinacyi obowiązany jest wszelkie dowody, na które przy dochodzeniu powołać się zamierza, na wyznaczonym terminie przedstawić, a mianowicie dotyczące dokumenta przedłożyć, świadków zaś z sobą przyprowadzić.

§. 12.

Postępowanie przy dochodzeniach wdrożonych w skutek reklamacyj, odbędzie się z analogicznem zastosowaniem przepisów §§. 11. i 12. ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877.

§. 13.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego zbada akta dochodzeń, zarządzi w razie istotnych braków w dochodzeniu uzupełnienie tegoż i wyda orzeczenie o czystym dochodzie z prawa propinacyi (§. 7.).

§. 14.

W takich jednak wypadkach, w których czysty przeciętny dochód roczny, obliczony na podstawie dochodzeń, zarządzonych w skutek wniesionej reklamacyi, nie jest przynajmniej o 10% wyższy od kwoty, oznaczonej orzeczeniem wydanem w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877, c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego nie przystąpi do wydania nowego orzeczenia o czystym dochodzie z prawa propinacyi, lecz zawiadomi właściciela, że w myśl §. 7. niniejszej ustawy reklamacya jego nie jest prawnie uzasadnioną, że zatem za podstawę do wymiaru wynagrodzenia temuż właścicielowi przypadającego, przyjęty będzie czysty dochód oznaczony orzeczeniem w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877 wydanem.

§. 15.

Ci właściciele prawa propinacyi, dla których oznaczono tylko czysty dochód z prawa propinacyi orzeczeniami krajowej komisyi propinacyjnej w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. ust. kr. z r. 1877, a nie zastrzeżono im rzeczowego prawa do jednego szynku, otrzymają wynagrodzenie, obliczone według postanowień tej ustawy, jednak obniżone o tę kwotę, którą w każdym poszczególnym wypadku oznaczy c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego jako ekwiwalent nieprzyznanego prawa utrzymywania jednego szynku.

§. 16.

Właścicielom prawa propinacyi, którym prawocnemi orzeczeniami krajowej komisyi propinacyjnej w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Dz. ust. kr. Nr. 55. ex 1877 przyznano jedynie prawo do szynku wieczystego, dla których zaś nie ustanowiono czystego dochodu z prawa propinacyi, wypłaconem zostanie wynagrodzenie za zniesienie przyznanego im prawa do wieczystego szynku.

Właścicielom majętności tabularnych, którym orzeczeniami c. k. krajowej komisyi propinacyjnej nie przyznano prawa rzeczowego do jednego szynku, ani też nie oznaczono dla nich czystego dochodu z prawa propinacyi, może być przyznane wynagrodzenie, jeżeli udowodnią w przeciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy, że wykonują faktycznie prawo propinacyi.

Wysokość wynagrodzenia w wypadkach tym paragrafem objętych, oznaczy c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego na podstawie przeprowadzonego oszacowania.

§. 17.

Orzeczenia c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego co do wysokości czystego dochodu z prawa propinacyi, jako podstawy do rozdziału kapitału wynagrodzenia, stają się od razu prawomocne; rekurs przeciw tym orzeczeniom jest niedopuszczalny.

§. 18.

Właściciel prawa propinacyi, który wniósł reklamacyę, ponosi koszta dochodzenia i obowiązany jest złożyć na ich pokrycie stosowną zaliczkę.

§. 19.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego zawiadomi każdego z uprawnionych o wymiarze kapitału wynagrodzenia, obliczonego w myśl poprzedzających postanowień.

Wypadające z obliczenia kwoty poniżej 50 zł. w kapitale wynagrodzenia nie będą uwzględnione.

Z dniem 1. Stycznia 1890 roku przystąpi c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego do wypłaty wynagrodzenia, przyczem zastosowane będą

postanowienia §§. 26., 27., 28. i 29. ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r., Nr. 55. Dz. ust. kraj. z r. 1877 z tą zmianą, że uchwała sądu realnego, zezwalająca na wypłacenie kapitału wynagrodzenia do rąk właściciela, ma być przedłożona c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego najpóźniej do dnia 31. Grudnia 1894, w przeciwnym bowiem razie złożony zostanie kapitał wynagrodzenia do depozytu sądowego, a właścicielowi będą zaasygnowane odsetki od tego kapitału.

§. 20.

Obligacye funduszu propinacyjnego opiewać mają na okaziciela, a na kwoty okrągłe przez sto podzielne; dołączone do obligacyj kupony będą półrocznie z dołu płatne. Dla wypłacenia kwot wyrównawczych wydana będzie potrzebna ilość obligacyj po 50 zł. w. a.

Obligacye te mają być umorzone najpóźniej w przeciągu lat 26, począwszy od 1. Stycznia 1890 r. a to w drodze losowania, według oznaczyć się mającego planu umorzenia.

Losowanie odbywa się dwa razy w roku: z końcem Czerwca i z końcem Grudnia każdego roku; spłata wylosowanych obligacyj nastąpi z końcem półrocza po losowaniu następującego.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego upoważnioną jest do spieniężenia obligacyj propinacyjnych i wypłacenia uprawnionym zamiast obligacyj uzyskanej za nie gotówki — uprawnionym jednak służy prawo żądać wypłaty przyznanego im wynagrodzenia w obligacyach. Żądanie to winni zgłosić do c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego w terminie nieprzekraczalnym 30 dni od dnia ogłoszenia w dzienniku urzędowym odnośnego wezwania Dyrekcyi. W takim razie wypłata nastąpi w obligacyach niesprzedajnych (winkulowanych) do końca roku 1894.

Nie wnoszący zgłoszenia w tym terminie, zgadzają się milcząco na spłatę w gotówce.

§. 21.

Należytą spłatę zapadłych kuponów oraz wylosowanych obligacyj poręcza w pierwszym rzędzie fundusz propinacyjny i fundusz rezerwowy.

Do funduszu propinacyjnego wpływają następujące dochody:

a) dochód uzyskany przez wykonywanie prawa propinacyi w zarządzie c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego;

b) oznaczony w §§. 20—23 i 31—35. ustawy krajowej z dnia 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877 dochód z opłat szyn-

karskich, opłat za zakładanie gorzelń, browarów i miodosytni, oraz z grzywien za przekroczenia propinacyjne;

c) przyznana ustawą państwową z dnia 20. Czerwca 1888. Dz. u. p. Nr. 95 §. 2. lit. *b*) ze skarbu państwa roczna kwota z wyłączeniem udziału przypadającego miastom, które na swoich obszarach gminnych wykonywują wyłączne prawo propinacyi, od dnia 1. Stycznia 1890 r.;

d) dochody z opłat szynkarskich lub jakichkolwiek innych opłat krajowych, których pobór po roku 1910 postanowi Sejm osobną ustawą w takiej wysokości i na tak długo, w jakiej wysokości i na jak długo dochody z tych opłat będą potrzebne aż do zupełnego umorzenia wydanych obligacyj, na umorzenie tychże, na każdoczesną wypłatę kuponów i zupełne pokrycie kosztów administracyi funduszu propinacyjnego, w żadnym jednak wypadku na powyższy cel nie mogą być nakładane dodatki do podatków bezpośrednich;

e) do funduszu propinacyjnego będą wcielane także ewentualne nadwyżki tego funduszu, pozostające po pokryciu rat amortyzacyjnych wraz z kuponem.

Opłaty w tym §. pod lit. *d*) wymienione nie będą mogły być nakładane we Lwowie i Krakowie i w tych miastach, które na swoich obszarach gminnych posiadają wyłączne prawo propinacyi.

§. 22.

Z uzbieranego do dnia 1. Stycznia 1890 w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877 ogólnego funduszu propinacyjnego, tudzież z przyznanej ustawą państwową z dnia 20. Czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95 §. 2. lit. *b*) ze skarbu państwa kwoty za lata 1888 i 1889 z wyłączeniem udziału, przypadającego miastom, które na swoich obszarach gminnych wykonywują wyłączne prawo propinacyi, utworzony zostanie fundusz rezerwowy. Przychód i majątek zarodowy tego funduszu mają następujące przeznaczenie:

a) Z przychodów pokrywane być mają przedewszystkiem koszta administracyi i niedobory funduszu propinacyjnego, pozostała zaś reszta użytą zostanie na pomnożenie majątku zarodowego.

b) Majątek zarodowy tego funduszu przeznaczony jest w ciągu całego peryodu amortyzacyjnego na pokrycie ewentualnych niedoborów corocznego dochodu funduszu propinacyjnego.

c) O ile fundusz rezerwowy nie będzie na ten ostatni cel użyty, zostanie po upływie peryodu amortyzacyjnego i po zabezpieczeniu ewen-

tualnie niepokrytych pretensyj posiadaczy obligacyj propinacyjnych, przelanym do funduszu krajowego.

Fundusz rezerwowy będzie administrowany oddzielnie.

§. 23.

Należyte dopełnianie zobowiązań funduszu propinacyjnego w obec posiadaczy obligacyj tego funduszu poręcza w drugim rzędzie fundusz krajowy.

§. 24.

Zarząd prawa propinacyi, które w myśl niniejszej ustawy przechodzi na kraj, a względnie na krajowy fundusz propinacyjny, obejmuje c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego (§. 3.) i sprawuje zarząd ten:

przez ustanawianie i pobieranie opłat za udzielenie pozwolenia na wyłączny wyszynk trunków propinacyjnych na terytoryach, objętych poszczególnemi uprawnieniami propinacyjnemi (*licencye propinacyjne*);

przez ustanowionych własnych szynkarzy;

lub także przez wydzierżawianie prawa propinacyi w drodze licytacyi, jednakże z wykluczeniem dzierżawy ryczałtowej, cały kraj, powiaty lub okręgi sądowe obejmującej.

§. 25.

Opłaty za udzielanie pozwolenia na wyłączny wyszynk trunków propinacyjnych i czynsze dzierżawne, opłacane za wydzierżawianie prawa propinacyi (§. 24.) mają być uiszczane do c. k. urzędów podatkowych na rzecz funduszu propinacyjnego.

§. 26.

W wypadkach, w których prawo propinacyi przez dotychczasowych uprawnionych wydzierżawione zostało, przyjmuje fundusz propinacyjny zobowiązanie, iż wobec dzierżawców dopełni w zupełności umów odnośnych, o ile przedmiotem ich jest wydzierżawienie prawa propinacyi, jako takiego, i o ile prawomocnie zawarte zostały przed 1. Lipca 1888 roku, jeżeli czynsz dzierżawny co najmniej równa się czystemu dochodowi z odnośnego prawa propinacyi, oznaczonemu orzeczeniem krajowej komisyi propinacyjnej, względnie orzeczeniem c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego.

Natomiast w razie, gdyby czynsz dzierżawny nie dosięgał tej wysokości, oraz w ogóle w wypadkach, gdyby kontrakty dzierżawne dopiero po 1. Lipca 1888 r. były zawarte, służy c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego prawo decyzyi według własnego uznania, czy takie przez uprawnionych zawarte kontrakty dzierżawne mają być z dzierżawcami dalej utrzymane, lub tymże w terminie prawnym 6 miesięcy wypowiedziane.

Postanowienia te nie naruszają jednak ani służącego dzierżawcom prawa wypowiedzenia w terminie prawnym dzierżawy prawa propinacyi funduszowi propinacyjnemu, jako nowemu nabywcy tego prawa, ani służącego funduszowi propinacyjnemu wobec dzierżawców prawa żądania uiszczenia czynszu dzierżawnego za czas od 1. Stycznia 1890 roku aż do dnia, w którym gaśnie dzierżawa przez c. k. Dyrekcyę funduszu propinacyjnego lub przez dzierżawców wypowiedziana.

§. 27.

W wypadkach, w których prawo propinacyi wydzierżawione jest łącznie z innemi prawami użytkowania, jak naprzykład z gruntami, karczmami, gorzelniami, browarami, młynami i t. p., c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego zbada przy udziale dotychczasowych uprawnionych i dzierżawców, jaka część całego czynszu dzierżawnego przypada za czas począwszy od 1. Stycznia 1890 na prawo propinacyi.

Jeżeli przy tem dochodzeniu nie nastąpi porozumienie, to za okres czasu, co do którego istniejący stosunek dzierżawny zostaje przez fundusz propinacyjny przyjęty, jako kwotę czynszu dzierżawnego, przypadającą za prawo propinacyi i odtąd do funduszu propinacyjnego uiszczać się mającą, przyjęty będzie ten dochód, który władza podatkowa przyjęła za podstawę wymiaru podatku dochodowego za rok 1888.

§. 28.

Dotychczasowi uprawnieni są obowiązani najpóźniej w przeciągu 14 dni po wejściu w życie tej ustawy oddać c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego do dyspozycyi wszystkie dokumenta, tyczące się dzierżawy prawa propinacyi, a względnie podać do wiadomości Dyrekcyi warunki umów ustnie zawartych. Dokumenta zostaną po zrobionym użytku urzędowym bezzwłocznie zwrócone.

Dopóki uprawniony nie uczynił zadość temu obowiązkowi lub nie wykazał niemożności przedłożenia kontraktu dzierżawnego, nie ma prawa żądania wypłaty wynagrodzenia za zniesienie prawa propinacyi.

C. k. Dyrekcya obowiązaną jest w razie sporów między stronami przedewszystkiem dążyć do pojednania stron.

W każdym razie zastrzega się c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego wolność udania się i odesłania stron na zwykłą drogę prawa.

§. 29.

We wszystkich wypadkach, w których uprawniony otrzymał od dzierżawcy uiszczony z góry całkowicie lub częściowo czynsz dzierżawny za czas od 1. Stycznia 1890 aż do chwili, w której gaśnie dzierżawa kontraktowa, względnie przy wypowiedzeniu kontraktu w myśl §. 26. tej ustawy, aż do chwili, w której w skutek wypowiedzenia kontrakt dzierżawny rozwiązanym zostaje, dalej w wypadkach, w których czynsz dzierżawny, na powyżej wskazany okres czasu przypadający, został całkowicie lub częściowo przez osoby trzecie dla zabezpieczenia zakondykowany, lub trzecim osobom egzekucyjnie przysądzony, odnośna kwota czynszu dzierżawnego potrącona zostanie przy wypłacie kapitału wynagrodzenia, należącego się dotychczasowemu uprawnionemu.

§. 30.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego ułoży plan amortyzacyjny 4% obligacyj w myśl §. 2. i §. 5. tej ustawy wydać się mających i przedłoży ten plan c. k. Rządowi do zatwierdzenia.

Nadto udzieli c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego każdemu z właściwych sądów realnych spis uprawnionych do wynagrodzenia ciał tabularnych, a względnie spis właścicieli prawa wyszynku propinacyjnego, z wykazaniem kapitału wynagrodzenia, jaki na każdego z uprawnionych przypada — celem przekazania tego kapitału interesentom.

§. 31.

Wszystkie postanowienia tej ustawy zastosowane będą także do tych miast, które niewyłącznie wykonywały prawo propinacyi na swoich obszarach gminnych, a dla których czysty dochód z prawa propinacyi już oznaczony został prawomocnemi orzeczeniami komisyi krajowej.

Odrębne fundusze propinacyjne, które dla tych miast istnieją, przyłączone będą do ogólnego funduszu propinacyjnego, do którego wpływać będą także przychody przyznane tym odrębnym funduszom w §§. 20 do 23 i 31 do 35 ustawy krajowej z 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877.

§. 32.

Przy wydaniu kapitału wynagrodzenia gminom uwzględnione będą także przepisy, obowiązujące co do zabezpieczenia majątku gminnego.

§. 33.

Umieszczone stosownie do §. 13. ustawy krajowej z dnia 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877 w wydanych już orzeczeniach krajowej komisyi propinacyjnej postanowienie co do pozostawienia jednego szynku w posiadaniu dotychczasowych uprawnionych (§. 4. ustawy z 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877) zostaje uchylone.

Posiadaczy tych majątków, co do których uskutecznione zostały hipoteczne wpisy, wskazane w §. 18. ustawy krajowej z 30. Grudnia 1875, Dz. ust. kr. Nr. 55 ex 1877, zawiadomi c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego za pomocą urzędowego obwieszczenia o zgaśnięciu przyznanego im prawa realnego. Nadto udzieli c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego właściwym Sądom hipotecznym wykazy odnośnych ciał tabularnych, z wezwaniem, aby przy każdym majątku, przy którym uskutecznione zostały wpisy hipoteczne wskazane w §. 18. ustawy krajowej z 30. Grudnia 1875, Dz. ust. kr. Nr. 55 ex 1877, uwidoczniono w księgach hipotecznych z urzędu, że prawo propinacyi ustaje z końcem roku 1889, że właściciel tego majątku jest uprawniony do pobrania oznaczonego w niniejszej ustawie wynagrodzenia pieniężnego i że przyznane właścicielowi majątku prawo realne do jednego szynku napojów spirytusowych wygasło raz na zawsze.

§ 34.

Szczegółowa instrukcya postanowi liczbę członków c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego, obowiązanych do stałego urzędowania we Lwowie.

Stale urzędujący członkowie c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego otrzymują z zasobów funduszu propinacyjnego roczne wynagrodzenie, którego wysokość oznaczy Przewodniczący c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego w porozumieniu z Wydziałem krajowym; inni członkowie c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego otrzymują zwrot kosztów z urzędowaniem połączonych.

§. 35.

Czas trwania funkcyi członków c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego i ich zastępców ustanawia się na lat sześć. — Członek Dyrekcyi

powołany w miejsce ustępującego w ciągu sześciolecia, urzędować będzie tylko do końca tego okresu.

§. 36.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego postanowi o liczbie swoich funkcyonaryuszów i o wysokości ich płac.

§. 37.

Płace funkcyonaryuszów Dyrekcyi funduszu propinacyjnego i inne wydatki administracyjne pokrywane będą z dochodów funduszu rezerwowego.

§. 38.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego urzęduje kolegialnie.

Do powzięcia uchwały c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego potrzebna jest obecność Przewodniczącego i przynajmniej czterech członków lub ich zastępców.

Uchwały zapadają bezwzględną większością głosów.

Przewodniczący nie głosuje lecz w razie równości głosów staje się uchwałą to zdanie, do którego się Przewodniczący przychyli.

Jeżeli przy równości zdań zachodzi różnica tylko co do wysokości cyfry, Przewodniczący może przyjąć cyfrę pośrednią.

Przewodniczący c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego ma prawo uchwałę tej Dyrekcyi zasystować. W takim wypadku przedłożona będzie zasystowana uchwała c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do ostatecznej decyzyi.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego podlega bezpośrednio c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych.

§. 39.

C. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego zarządza całem prawem propinacyj i funduszem propinacyjnym, przestrzega ścisłego uiszczania w terminie czynszów dzierżawnych, opłat i wszelkich innych dochodów funduszu propinacyjnego, tudzież należytej wypłaty obligacyj wylosowanych i kuponów.

C. k. Namiestnictwo wyda w porozumieniu z Wydziałem krajowym szczegółową instrukcyę określającą sposób i tok urzędowania Dyrekcyi, tudzież sposób prowadzenia rachunkowości i manipulacyi.

Oddział rachunkowy c. k. Namiestnictwa sprawdza roczne zamknięcia rachunkowe i preliminarze, i kontroluje czynność biur rachunkowych c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego.

§. 40.

Do zastępstwa w sprawach sądowych, dotyczących funduszu propinacyjnego, a w szczególności do prowadzenia sporów, wydawania opinii prawnych, współdziałania przy wystawianiu dokumentów, ustanowi c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego własny syndykat.

§. 41.

Preliminarze i zamknięcia rachunkowe funduszu propinacyjnego winny być po sprawdzeniu przez Oddział rachunkowy c. k. Namiestnictwa corocznie za pośrednictwem Wydziału krajowego przedkładane Sejmowi Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem do uchwalenia, względnie do zatwierdzenia.

§. 42.

Miasta, które na swoich obszarach gminnych posiadają wyłączne prawo propinacyi, pozostają i nadal w samoistnem wykonywaniu tego prawa do końca roku 1910.

Osobne fundusze propinacyjne, utworzone dla tych miast w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r., Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877 mają nadal istnieć, a wpływać będzie do nich oprócz przychodów, wskazanych w §§. 20. do 23. i 31. do 35. powyżej powołanej ustawy, także jeszcze oznaczyć się mający według następnych paragrafów udział w kwocie, przyznanej ustawą państwową z dnia 20. Czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95, a to od chwili, gdy kwota ta zaasygnowaną zostanie ze skarbu państwa.

§. 43.

Celem oznaczenia tego udziału zarządzi c. k. Dyrekcya funduszu propinacyjnego dochodzenie z analogicznem zastosowaniem postanowień §§. 11. do 16. ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877 i na podstawie dochodzenia tego wyda orzeczenia o czystym dochodzie z prawa propinacyi tych miast według przecięcia z lat 1869 do 1874, przyczem jednak ma być wyłączonym przychód uzyskany z wyszynku propinacyjnego za pomocą opłat.

Po prawomocności odnośnego orzeczenia c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego, udział każdego miasta w subwencyi państwowej oznaczonym zostanie przez Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem w stosunku, jaki zachodzi między czystym dochodem z prawa propinacyi temu

miastu przyznanym a sumą czystych dochodów, które dla ogółu wszystkich uprawnionych, z wyjątkiem miast w §. 42. wskazanych, orzeczeniami w myśl ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Nr. 55. Dz. u. kr. z r. 1877 wydanemi oznaczone zostały.

W razie, jeżeli między Namiestnictwem a Wydziałem krajowym porozumienie do skutku nie przyjdzie, rozstrzygnie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

§. 44.

Jeżeliby czysty dochód takiego miasta z prawa propinacyi według przecięcia z lat 1869 do 1874 nie mógł być oznaczony na podstawie fasyj podatkowych, wydanem będzie orzeczenie o wysokości tego dochodu na podstawie opinii rzeczoznawców, według postanowień §. 12. ustawy krajowej z dnia 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877, przyczem rzeczoznawcy przy złożeniu opinii swej wziąć mają pod rozwagę także stosunki innych miast z równą w przybliżeniu ludnością, których czysty dochód jest oznaczony.

Koszta połączone z temi dochodzeniami mają być jako koszta zarządu funduszu propinacyjnego uważane i pokrywane.

§. 45.

Prawo propinacyi miast w §. 42. tej ustawy wspomnionych, gaśnie z upływem roku 1910.

Może jednak to prawo wcześniej być zniesione osobnemi ustawami.

Ustawy zawierać będą postanowienia, jakie opłaty mają być pobierane celem uzyskania słusznego wynagrodzenia.

Osobny fundusz propinacyjny, utworzony dla takiego miasta, zostanie mu po zgaśnięciu, względnie po zniesieniu jego prawa propinacyi jako majątek zakładowy na własność oddany.

W każdym razie miasto takie pozostaje przy poborze swojego udziału w subwencyi państwowej do końca roku 1910.

§. 46.

Pobór opłat szynkarskich oznaczonych w §§. 20., 21. i 22. ustawy kraj. z 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877 ustaje dla funduszu propinacyjnego z końcem Grudnia 1910.

Osobna ustawa krajowa postanowi, na jakie cele i w jakiej wysokości

opłaty te pobierane być mają, po zupełnem umorzeniu obligacyj propinacyjnych.

Art. II.

Czynności w §. 21., 23., 27. i 28. ustawy z dnia 30. Grudnia 1875, Dz. u. kr. Nr. 55 ex 1877 Wydziałowi krajowemu poruczone, spełniać będzie od dnia 1. Stycznia 1890 c. k. Dyrekcya galicyjskiego funduszu propinacyjnego.

Zarząd funduszów propinacyjnych miast posiadających wyłączne prawo propinacyi, pozostaje przy Wydziale krajowym.

Art. III.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie równocześnie z wejściem w życie ustawy państwowej, mocą której obligacye propinacyjne i kupony tych obligacyj, tudzież wszelkie do wykonania tej ustawy odnoszące się pertraktacye zwolnione zostaną od wszelkich opłat stemplowych i należytości rządowych.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Ischl, dnia 22. Kwietnia 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 15. Maja 1889. **Część X.**

Nr. 31.

U s t a w a

z dnia 4. Kwietnia 1889, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, wydaję załączoną ustawę, zawierającą przepisy budownicze dla znaczniejszych miejscowości w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przepisom niniejszej ustawy podlegają następujące miejscowości (miasta i miasteczka): Bełz, Biecz, Bircza, Bóbrka, Bohorodczany, Bolechów, Borszczów, Brzesko, Brzozów, Budzanów, Bursztyn, Busk, Chodorów, Chrzanów, Chorostków, Chyrów, Cieszanów, Czortków, Dąbrowa, Delatyn, Dębica, Dobczyce, Dobromil, Dolina, Dubiecko, Dukla, Dynów, Gliniany, Głogów, Grybów, Grzymałów, Halicz, Horodenka, Husiatyn, Jaworów, Jazłowiec, Jezierzany, Kałusz, Kamionka strumiłowa, Kańczuga, Kęty, Kolbuszowa, Komarno, Kopeczyńce, Kosów, Kozowa, Krystynopol, Kulików, Kuty, Leżajsk, Limanowa, Lisko, Lubaczów, Łańcut, Łysiec, Maków, Mielec, Mielnica, Mikołajów, Mikulińce, Monasterzyska, Mościska, Muszyna, Myślenice, Nadwórna, Niepołomice, Niżniów, Niżankowice, Nowy-Targ, Obertyn, Olesko, Oświęcim, Otynia, Peczeniżyn, Pilzno, Pistyń, Piwniczna, Podhajce, Podkamień, Podwołoczyska, Pomorzany, Potok złoty, Przemyślany, Przeworsk, Radomyśl (w pow. Mieleckim), Radymno, Radziechów, Rawaruska,

Rohatyn, Ropczyce, Rozdół, Rudki, Rudnik, Rymanów, Sassów, Sieniawa, Skała, Skałat, Skole, Sokołów, Sołotwina, Staremiasto, Starasól, Stary-Sącz, Strusów, Strzyżów, Sucha, Szczerzec, Tarnobrzeg, Tłumacz, Toporów, Trembowla, Tuchów, Turka, Tyczyn, Tyśmienica, Uhnów, Ulanów, Ustrzyki dolne, Wiśnicz Nowy, Wisznia Sądowa, Wojnicz, Zabłotów, Załośce, Zator, Zbaraż, Zborów, Żmigród, Żurawno, Żydaczów, Żywiec.

Art. II.

Postanowienia §§. 2. do 15. ustawy ogniowej dla miast i miasteczek, wydanej na mocy Ces. patentu z dnia 28. Lipca 1786, zostają uchylone dla miejscowości w art. I. wymienionych.

Art. III.

Ustawa niniejsza zacznie obowiązywać w dni dziewięćdziesiąt po jej ogłoszeniu.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 4. Kwietnia 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Ustawa budownicza
dla znaczniejszych miejscowości.

Rozdział I.

O pozwoleniu na budowę (konsensie).

§. 1.

Budowy wymagające konsensu w ogóle.

Do budowy nowego i przekształcenia starego budynku, do zaprowadzenia w istniejącym budynku zmian, które wpłynąć mogą na jego trwałość, bezpieczeństwo od ognia, warunki sanitarne lub na prawa sąsiadów, potrzebnem jest zezwolenie Zwierzchności gminnej (konsens).

Temu obowiązkowi nie podlegają budowle wykonywane na cele publiczne przez państwo, kraj lub powiat, niemniej budowle kolei żelaznych i obok kolei żelaznych (§§. 16. i 17.).

§. 2.

Roboty w szczególności konsensu wymagające.

W szczególności wymagają konsensu w §. 1. przepisanego następujące roboty:

a) dobudowanie nowej części do istniejącego budynku, lub dobudowanie nowej części nad nim (nadbudowanie);

b) budowa studni i piwnic;

c) budowa nowego, lub zmiana istniejącego kanału, ścieku, jamy kloacznej, wychodków, zbiorników na wodę lub nawóz;

d) budowa nowych, lub zmiana istniejących ognisk i kominów;

e) przeistoczenie pomieszkań na sklepy, szopy, warsztaty, budynki gospodarskie lub łazienki i odwrotnie;

f) przeistoczenie niezamieszkałych budynków lub ich części na mieszkanie;

g) wyprowadzenie lub zniesienie murów ogniowych, wyprowadzenie lub zniesienie wszelkich ścian;

h) zmiana frontu od ulicy;

i) wybicie drzwi lub okien ku ulicy lub ku domom sąsiednim i urządzenie wystawy sklepowej;

k) przeistoczenie lub podwyższenie dachu;

l) zmiana powały, belków, wiązań, sklepień i t. p.;

m) stawianie słupów przy ulicy lub placu publicznym, oraz ustawianie ciężkich przedmiotów (posągów, kopuł i t. p.) nad gzymsami okapowymi;

n) wszelkie roboty połączone z wykopami ziemnymi;

o) odgraniczenie i odgradzanie gruntów prywatnych od ulic i placów publicznych.

§. 3.

Pomniejsze zmiany.

Pomniejsze zmiany w istniejącym budynku, które nie należą do rzędu robót w §. 2. wymienionych, nie wpływają na trwałość budynku, jego bezpieczeństwo od ognia, ani warunki sanitarne, wreszcie nie dotykają praw sąsiadów, mogą być wykonane bez konsensu, jeżeli Zwierzchność gminna, którą strona interesowana o tem naprzód ustnie lub pisemnie uwiadomić winna, do trzech dni po uwiadomieniu nie oznajmi, że potrzebnym jest konsens do wykonania zamierzonej zmiany.

Przeciw orzeczeniu Zwierzchności gminnej, uznającemu potrzebę konsensu, rekurs nie ma miejsca.

§. 4.

Utrzymanie budynków w dobrym stanie.

Bez uwiadomienia Zwierzchności gminnej (§. 3.) mogą być tylko takie roboty wykonane, które mają na celu utrzymanie budynków w dobrym stanie, a w szczególności: zewnętrzne oczyszczenie lub odświeżenie, ułożenie nowej podłogi, naprawa komina, bez zmiany konstrukcyi jego wewnętrznej lub zewnętrznej, — wreszcie przestawianie pieców i ognisk na dotychczasowem miejscu.

§. 5.

Linia regulacyjna i poziom.

Jeżeli nowy budynek ma stanąć przy ulicy lub placu publicznym, budujący jest obowiązanym, wyjednać sobie u Zwierzchności gminnej przed wniesieniem podania o konsens, albo równocześnie z tem podaniem, oznaczenie linii regulacyjnej i poziomu.

W tym celu należy wnieść podanie do Zwierzchności gminnej o zarządzenie oględzin na miejscu.

Zwierzchność gminna zarządzi w skutek takiego podania oględziny w obecności zawezwanych sąsiadów, którym służy prawo wnoszenia zarzutów do protokołu.

Na podstawie takiego dochodzenia oznaczy Zwierzchność gminna w ciągu dni ośmiu linię regulacyjną i poziom zamierzonej budowy.

§. 6.

Wywłaszczenie.

Jeżeli w skutek oznaczenia linii regulacyjnej okaże się potrzeba cofnięcia budowy po za dotychczasową linię frontową, albo wysunięcia jej naprzód, wówczas w pierwszym przypadku właściciel gruntu budowlanego obowiązany jest odstąpić za wynagrodzeniem gminie na własność część gruntu między dawniejszą linią frontową, a nową linią regulacyjną, w drugim przypadku zaś tak długo nie będzie miał prawa przystąpić do wykonania projektowanej budowy, pokąd nie nabędzie na własność od dotychczasowego właściciela za wynagrodzeniem część gruntu między dawniejszą linią frontową, a nową linią regulacyjną, którą to część gruntu właściciel jemu odstąpić winien.

Orzeczenie o wywłaszczeniu (§. 365. ust. cyw.) należy do władzy politycznej.

Gdyby w tych przypadkach co do wysokości wynagrodzenia ugoda do skutku nie przyszła, oznaczy ją orzeczenie sądowe. Niedojście ugody nie wstrzymuje ostatecznego ustanowienia linii regulacyjnej i dalszej rozprawy budowniczej.

W razie zajęcia obcego gruntu pod budowę, konsens budującemu tylko wówczas udzielonym być może, jeżeli budujący wykaże, że otrzymał zezwolenie właściciela tego gruntu, albo że dał zabezpieczenie dostateczne wypłaty wynagrodzenia, które sąd oznaczy. Co do kwestyi jak należy

oznaczyć linię regulacyjną i jaką przestrzeń odstąpić lub zająć pod budowę, wykluczoną jest droga sądowa.

§. 7.

Plan budowy.

Do każdego podania o konsens ma być dołączony plan budowy w 2 egzemplarzach, podpisany przez jego autora i przez budującego.

Plan ten ma obejmować:

a) plan sytuacyjny, uwidoczniający położenie i granice gruntu, zabudować się mającego przyszłego budynku, — starych zabudowań istniejących na gruncie budowlanym, dziedzińców i ogrodów, sąsiednich realności z wymienieniem ich właścicieli i oznaczeniem liczb konskrypcyjnych lub katastralnych, oraz wykazujący kierunek przylegającej ulicy lub placu publicznego z oznaczeniem ich szerokości i linij frontowych;

b) jeżeli budynek stawianym być ma bezpośrednio przy ulicy lub placu publicznym, plan niwelacyjny, wykazujący przekrój podłużny i poprzeczny przez środek ulicy lub placu z dokładnem oznaczeniem liczbami wysokości progu drzwi wchodowych nowej budowy; w innych wypadkach wystarczy oznaczenie poziomu gruntu budowlanego i wysokości progu drzwi wchodowych nowej budowy;

c) plany poziome wszystkich piąter, piwnic i poddasza, przekrój podłużny i poprzeczny, fasadę budynku, tudzież, jeżeli budynek stawianym być ma bezpośrednio przy ulicy lub placu publicznym, oznaczenie wysokości domów sąsiednich.

Na planie piwnic powinny być uwidocznione doły kloaczne, kanały domowe, ich połączenie z kanałem głównym, przekrój poprzeczny i spadek, wreszcie ścieki i studnie.

Na planie poddasza przedstawić należy wszystkie mury strychowe, kominowe i ogniowe.

Niezwykłe konstrukcye mianowicie żelazne, przedstawić należy rysunkami szczegółowymi.

Wszystkie plany winne być rysowane według miary metrycznej, a mianowicie:

a) plany sytuacyjne, obejmujące większą przestrzeń, według skali 1:500 albo 10 cm. = 50 m. naturalnej wielkości, przy mniejszych przestrzeniach według skali 1:250, albo 10 cm. = 25 m. naturalnej wielkości;

b) plany poziome mają być rysowane w wymiarach długości według

skali planu sytuacyjnego, w wymiarach wysokości zaś według dziesięć razy większej skali;

c) plany budowli mają być sporządzane według skali 1:100 albo 10 cm. = 10 m. naturalnej wielkości.

Rysunki szczegółowe i konstrukcyjne mają być wykonane według skali, którąby ich dokładne zbadanie umożliwiła, a mianowicie w stosunku jak 1:10, 1:20, 1:50.

Jeżeli chodzi o budowę zwykłego włościańskiego lub małomieszczańskiego domu mieszkalnego, albo też o zwykłe budynki gospodarskie w tych częściach gminy, gdzie według §. 24. wolno jest stawiać budynki z drzewa lub pruskiego muru, wystarczy przedłożenie prostego szkicu budowy i planu sytuacyjnego, oznaczającego położenie budynku, tudzież położenie i odległość najbliższych sąsiednich budynków. Zwierzchność gminna osądzi, czyli plan przedłożony jest wystarczający, czyli też ma być zwrócony do uzupełnienia.

§. 8.

Komisyjne badanie planów.

W przeciągu ośmiu dni po wniesieniu podania o konsens, odpowiadającego wszelkim wymaganiom niniejszej ustawy, Zwierzchność gminna zarządzi zbadanie planów przez organa swoje techniczne i administracyjne w obecności budującego lub pełnomocnika jego, sąsiadów i fachowego kierownika budowy, jeżeli ustanowionym został.

W braku własnego organu technicznego, powoła Zwierzchność gminna do komisyjnego badania planów znawcę nieinteresowanego w tej sprawie. Koszta, jakieby z tem powołaniem znawcy połączone były, ponosi podający o konsens. Naczelnik gminy oznacza termin komisyjnego zbadania planów, wzywa do udziału osoby wyżej wskazane i deleguje do tego innego członka Zwierzchności gminnej, gdyby sam nie mógł kierować czynnością.

§. 9.

Postępowanie przy badaniu planów.

Komisya mająca zbadać plan budowy, spisze ze swej czynności protokół.

Czynność rozpoczyna się od technicznego zbadania planu i wyświecenia zachodzących wątpliwości.

Następnie przystępuje komisya do przesłuchania sąsiadów, zapytując ich, czy i jakie zarzuty czynią przeciw zamierzonej budowie.

W razie podniesienia zarzutów ze strony sąsiadów, zawezwie komisya zamierzającego budować do oświadczenia się na nie, starać się będzie o usunięcie ich w drodze ugody, a podniesione zarzuty i wynik rokowań zapisze do protokołu.

Protokół ten podpisany przez wszystkich uczestników komisyi, lub zawierający wymienienie podpisane przez członków komisyi, którzy z uczestniczących w komisyi i z jakiego powodu odmówili podpisu, służyć będzie za podstawę ostatecznego załatwienia podania o konsens ze strony Zwierzchności gminnej, która w przeciągu dni dziesięciu po odbyciu komisyi wydać ma orzeczenie pisemne, pozwalające na zamierzoną budowę, lub odmawiające pozwolenia.

W orzeczeniu tem ma być dokładnie oznaczone:

a) miejsce budowy;

b) rodzaj budynku;

c) materyał, z którego ściany i dach mają być stawiane;

d) długość, szerokość i wysokość budynku w miarze metrycznej;

e) ilość i wymiar okien i drzwi;

f) ilość i rodzaj ognisk.

Względy bezpieczeństwa ogniowego, względy sanitarne i inne publiczne, są dostatecznymi powodami do odmówienia konsensu.

Warunki lub zmiany przez Zwierzchność gminną zastrzeżone, winny być w orzeczeniu dokładnie wskazane i ile możności w planach oznaczone. Jeden egzemplarz planu w każdym razie zwrócić należy podającemu, a drugi zachować w aktach.

W wypadkach w §. 3. wymienionych, winno załatwienie nastąpić w ciągu trzech dni.

§. 10.

Prawa prywatne.

Jeżeli przeciw zamierzonej budowie podniesiono zarzuty, pochodzące z tytułu prawa prywatnego i takowe przy komisyjnem zbadaniu planów nie mogły być w drodze ugody usunięte, może być udzielony konsens na budowę, której względy publiczne nie stoją na przeszkodzie. Co do zarzutów z tytułu prawa prywatnego podniesionych, ma Zwierzchność gminna odesłać strony do drogi prawa. W uchwale konsensu na budowę udzielającej, należy wyraźnie wymienić zarzuty z tytułu prawa prywatnego podniesione i do drogi prawa odesłane.

Sąd rozstrzyga, czy budowa dopuszczona ze względów publicznych, przeciw której podniesiono zarzuty z tytułu prawa prywatnego, ma być wstrzymaną aż do rozstrzygnięcia sporu, czy też i pod jakimi warunkami

tymczasem prowadzoną być może (§§. 340., 341. i 342. ust. cyw.) O innych zarzutach rozstrzyga Zwierzchność gminna.

§. 11.

Zawiadomienie o konsensie.

Zwierzchność gminna zawiadomi pisemnie budującego i te strony interesowane, które poczyniły zarzuty, o załatwieniu podania o konsens (§§. 9. i 10.), a dowód doręczenia tych pisemnych zawiadomień przechowa w aktach.

§. 12.

Rozpoczęcie budowy.

Budowa może być rozpoczętą dopiero wtedy, gdy konsens dany stał się prawomocnym. Prawomocnym staje się konsens, gdy do 14 dni po jego doręczeniu nie wniesiono żadnego rekursu.

§. 13.

Gaśnięcie i odnawianie konsensu.

Konsens na budowę gaśnie, jeżeli budowa dozwolona nie została rozpoczętą w ciągu dwóch lat od prawomocności konsensu.

W razie przerwania przez przeciąg dwóch lat budowy, rozpoczętej przed upływem powyższego terminu, należy naprzód uwiadomić Zwierzchność gminną o zamierzonem dalszem prowadzeniu budowy i oczekiwać jej rozstrzygnięcia, czy budowa może być dokończoną na podstawie pierwotnego planu, czyli też ze względu na zmienione stosunki zachodzi potrzeba rewizyi planów i odnowienia konsensu.

Postępowanie przy odnawianiu konsensu przeprowadzać należy podług postanowień §§. 8., 9., 10. i 11.

§. 14.

Budowy na cele przemysłowe.

Przy budowach na cele przedsiębiorstw przemysłowych, ktore w myśl ustawy przemysłowej wymagają zezwolenia władzy politycznej, należy ile możności łączyć rozprawę budowniczą z rozprawą przemysłowo policyjną.

W każdym razie konsens na taką budowę udzielonym być może dopiero po prawomocnem zezwoleniu na prowadzenie przedsiębiorstwa.

§. 15.

Inne wyjątkowe postanowienia.

Przy budowach w rejonie fortyfikacyjnym, tudzież obok dróg państwowych, mają być zastosowane przepisy w tej mierze obowiązujące.

Odległość budynku od drogi krajowej i powiatowej ma wynosić przynajmniej trzy metry, a od drogi gminnej dwa metry. Wyjątek stanowią w tej mierze ulice i place, mające ustalone linie regulacyjne.

O rozprawie zarządzonej względem udzielenia konsensu na budowę przy drogach krajowych, względnie powiatowych, należy co najmniej na trzy dni przed terminem badania planu uwiadomić władzę zarządzającą temi drogami, pozostawiając jej wybór bądź to wzięcia udziału w rozprawie komisyjnej przez delegata, bądź też nadesłania pisemnie wniosku swojego.

W razie zamierzonej budowy na nadanem polu górniczem lub naftowem, albo też w jego sąsiedztwie, należy do rozprawy przepisanej §§. 8. i 9. zawezwać także przedsiębiorcę górniczego, względnie naftowego. Jeżeli nowy budynek stawianym być ma na ustroniu w niewiększem oddaleniu, jak dwu kilometrów od granicy państwa, należy o wniesieniu podania o konsens uwiadomić c. k. Starostwo. Starostwo może do rozprawy delegować zastępcę, albo też pisemnie przesłać swe uwagi w tej mierze.

§. 16.

Budowy kolejowe i obok kolei żelaznych.

Przy budowach na gruntach kolei żelaznych (w myśl §. 2. ust. o budowie kolei żelaznych z dnia 19. Maja 1874, L. 70. Dz. u. p.) i przy nowych budowach, dobudowaniach i przebudowaniach budynków, obok kolei żelaznych już istniejących, lub w budowie będących, względnie w ich rejonie pożarnym, należy się stosować do osobnych przepisów w tej mierze istniejących.

Do przedsiębrania czynności urzędowych przy budowach w rejonie pożarnym kolei, powołanem jest stosownie do ustawy z dnia 26. Grudnia 1882, L. 3. Dz. ust. kraj. z roku 1883 c. k. Starostwo, — przyczem zastosowane być mają prócz szczegółowych w tej mierze obowiązujących przepisów, także postanowienia niniejszej ustawy.

§. 17.

Budowy publiczne wykonywane przez państwo, kraj lub powiat.

Przy budowach na cele publiczne, przedsiębranych przez państwo, kraj lub powiat, powołanem jest do przeprowadzenia komisyi (§. 8.) tudzież do przesłuchania sąsiadów i innych osób interesowanych, c. k. Starostwo, które co do linii regulacyjnej i poziomu, przesłucha Zwierzchność gminną.

Jeżeli przeciw zamierzonej budowie nie wniesiono zarzutów, lub jeżeli wniesione w toku rozprawy usuniętemi zostały, uwiadomi o tem c. k. Starostwo władzę budującą.

Zarzuty nie usunięte, nie pochodzące z tytułu prawa prywatnego, rozstrzyga c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Władzą, która budowę wykonuje. Co do zarzutów opartych na tytule prawa prywatnego, postąpi c. k. Namiestnictwo według §. 10. ustawy.

§. 18.

Zabudowanie znaczniejszego obszaru.

Jeżeli na budowę ma być użytą część obszaru znaczniejszego, do zabudowania przeznaczonego, właściciel tego obszaru jest obowiązany najpierw postarać się o zatwierdzenie podziału tego obszaru na parcele budowlane. W tym celu winien przedłożyć Zwierzchności gminnej w dwóch egzamplarzach plan podziału na parcele z oznaczeniem wymiaru całego obszaru i poszczególnych parceli, niemniej plan sytuacyjny i niwelacyjny. Zwierzchność gminna zarządzi oględziny, a spisany protokół przedłoży Radzie gminnej, która projektowany podział zatwierdzi bezwarunkowo, lub pod pewnemi zastrzeżeniami.

Przy zatwierdzaniu planów takiego podziału, powinne być uwzględnione potrzeby komunikacyi publicznej, bezpieczeństwo przyszłych budynków na wypadek pożaru i ich warunki sanitarne.

Jeżeli celem stosownego podziału gruntu na parcelę budowlane nastąpić ma na żądanie właściciela sprostowanie lub rozszerzenie przylegającej, albo utworzenie nowej ulicy, grunt ten przerzynającej, właściciel obowiązany jest bezpłatnie odstąpić gminie przestrzeń gruntu na to potrzebną, jednak nie w większej szerokości jak metrów dwudziestu.

Gdyby zaś ze względów publicznych uznaną została potrzeba utworzenia nowej ulicy przez grunta prywatne, albo sprostowania lub rozszerzenia istniejącej ulicy, winien będzie właściciel gruntu odstąpić potrzebną

na to przestrzeń za wynagrodzeniem. Wysokość wynagrodzenia będzie sądownie oznaczoną, jeżeli strony o nią nie zgodzą się.

§. 19.

Odbudowanie zniszczonych części miasta lub miasteczka.

W razie zniszczenia całej miejscowości lub znaczniejszej części jej przez pożar, wylew lub inne wypadki elementarne, winna Zwierzchność gminna donieść o tem Wydziałowi powiatowemu.

Wydział powiatowy zarządzi w przeciągu ośmiu dni od chwili zawiadomienia komisyonalne oględziny przestrzeni zniszczonej.

W skład komisyi wchodzi delegat Wydziału powiatowego, naczelnik gminy lub jego zastępca, tudzież powołani przez Wydział powiatowy rzeczoznawcy.

Strony interesowane winny otrzymać zaproszenie do udziału z oznaczeniem terminu oględzin.

Na podstawie protokołu oględzin sporządzonym zostanie plan regulacyjny, który przedłożonym zostanie Radzie gminnej do uchwalenia, a następnie Wydziałowi powiatowemu do zatwierdzenia.

Dopiero na podstawie uchwalonego a zatwierdzonego planu regulacyjnego, mogą być dawane konsensy do budowy na zniszczonej przestrzeni.

§. 20.

Plan regulacyjny.

Przy sporządzeniu tego planu regulacyjnego, przestrzegać należy głównie:

a) aby w części mającej być odbudowaną usunięto ile możności wszystko, coby w przyszłości grozić mogło ponowieniem klęski;

b) aby rozkład i położenie budynków odpowiadały wymaganiom sanitarnym;

c) aby ścieki, kanały i w ogóle środki odprowadzania nieczystości, zostały w system ujęte;

d) aby drogi i ulice były szerokie, proste i równe.

Rozdział II.

Szczegółowe przepisy o budowlach.

§. 21.

Kierowictwo budowy.

Budujący winni przy prowadzeniu budowy posługiwać się tylko osobami do tego prawnie upoważnionemi. Postanowienie to obowiązuje zwłaszcza przy budowlach na cele publiczne, przemysłowe i wszelkich znaczniejszych budowlach prywatnych.

Do wykonywania mniejszych budowli parterowych, o pojedyńczych konstrukcyach bez sklepień i urządzeń podziemnych (suterenów), wolno używać osób, posiadających dla wykonywania przemysłu budowlanego koncesyę najniższej kategoryi. Wreszcie, o ile w miejscu budowy nie znajdują się tacy przemysłowcy, może władza udzielająca konsensu przy budowlach nieznacznych (chaty, budynki włościańskie) nie wymagać ustanowienia prawnie upoważnionego kierownika budowy.

Nazwisko kierownika budowy należy zawsze podać do wiadomości Zwierzchności gminnej i uwiadomić ją o wszelkich zmianach w tej mierze zachodzących.

Kierownik budowy jest zarówno jak i budujący odpowiedzialnym za wszelkie naruszenie warunków konsensu, za odstąpienie od zatwierdzonych planów i w ogóle za wszelkie uchybienie przepisom tej ustawy. Nie wyklucza to jednak odpowiedzialności innych w budowie udział biorących osób, o ile na nich ciąży wina.

Odstąpienie od zatwierdzonych planów jest tylko w takich wypadkach dozwolone, w których według §. 3. wystarcza uwiadomienie Zwierzchności gminnej. Każde odstąpienie od zatwierdzonego planu winno być jednak podane do wiadomości Zwierzchności gminnej.

§. 22.

Skład materyałów budowlanych.

Bez pozwolenia Zwierzchności gminnej nie wolno składać na ulicy lub placu publicznym ani rumowiska, ani materyału budowlanego.

Udzielając takie pozwolenie, może Zwierzchność gminna ustanowić

opłatę stosowną, która wpływać ma do kasy gminnej na rzecz utrzymania ulic i placów w stanie odpowiednim.

Pozwolenie na zajęcie kawałka ulicy lub placu, nie powinno atoli żadną miarą powodować ujmy dotkliwej dla komunikacyi publicznej.

§. 23.

Środki utrzymania porządku.

Miejsce budowy przy ulicach i placach publicznych należy na czas trwania jej oddzielić od nich parkanem, lub w inny stosowny sposób. Dla podania możności zarządzenia środków ostrożności, potrzebnych do utrzymania porządku przy budowie, obowiązanym jest budujący uwiadomić Zwierzchność gminną o rozpoczęciu budowy na dni trzy przed przystąpieniem do niej.

Przy budowlach i naprawie ścian przypierających do ulic i placów publicznych winien budujący ustawić przepisane znaki ostrzeżenia, a nadto w przypadkach, w których nieuniknionem staje się chwilowe, chociażby częściowe przerwanie komunikacyi publicznej, dać baryerę, w nocy zaś oświetlić miejce budowy latarnią.

§. 24.

Materyał do budowy.

W regule ma być użyty do budowy materyał ogniotrwały.

Wyjątek od tego postanowienia stanowić mogą:

a) budowle parterowe na odleglejszych ulicach i przedmieściach, gdzie zabudowania nie łączą się bezpośrednio, lecz są oddzielone od siebie dziedzińcami, ogrodami lub wolnymi placami.

Rada gminna obowiązaną jest w ciągu roku, licząc od dnia wejścia niniejszej ustawy w życie, oznaczyć część obszaru, w którym domy lub inne zabudowania tylko z materyału ogniotrwałego stawiane być mogą;

b) wszelkie budynki w miejscach kąpielowych lub klimatyczno-kuracyjnych, przeznaczone stale na mieszkania dla gości;

c) w gminach, w których materyał ogniotrwały jest nader kosztowny, lub ludność zamieszkała uboga, może Rada gminna postanowić, iż z wyjątkiem mieszkalnych domów piątrowych, (które jedynie z materyału ogniotrwałego wznoszone być mają) wszystkie

inne budowy na całym obszarze miejskim z muru pruskiego lub drzewa stawiane być mogą.

Taka uchwała Rady gminnej wymaga do ważności swej zatwierdzenia przez Radę powiatową i nie może obowiązywać na dłuższy przeciąg czasu jak lat dziesięć, licząc od dnia zatwierdzenia jej przez Radę powiatową.

Powyższe postanowienie może być jednak ponawianem w razie nie zaszłej zmiany w stosunkach, które ją pierwotnie spowodowały.

§. 25.

Mury.

Grubość murów powinna być dokładnie oznaczoną w planach budowy.

Komisya badająca plany orzeka, czy projektowana grubość murów odpowiada bezpieczeństwu publicznemu, czy też winna uledz zmianie.

Grubość murów ceglanych w budynkach mieszkalnych parterowych i jednopiątrowych powinna wynosić przy ścianach zewnętrznych co najmniej 45 cmt., a 30 cmt. przy ścianach wewnętrznych, na których pułapy spoczywają.

Przy budynkach mieszkalnych, mających więcej piąter, dwa piętra najwyżej położone winny mieć grubość murów takich samych rozmiarów, to jest najmniej 45 cmt., względnie 30 cmt., w każdych zaś następujących dwóch niżej położonych piętrach, grubość murów o 15 cmt. powiększoną być musi.

Budynki z materyału nieogniotrwałego wznoszone, a położone przy rynku lub placu głównym, tudzież innych ulicach i placach publicznych, które Rada gminna oznaczy, winny być stawiane na fundamentach murowanych i na podmurowaniu 50 cmt. wysokości.

Mury fundamentów mają być o 15 cmt. grubsze od ściany na nich spoczywającej.

Rozmiary powyższe odnoszą się do murów niewyprawionych w stanie surowym.

§. 26.

Odpowiedzialność za gatunek materyału budowlanego.

Kierownik budowy jest odpowiedzialny za jakość i trwałość materyału użytego do budowy.

§. 27.

Wysokość pokoi, wysokość i szerokość drzwi i okien.

Budynki mieszkalne winny być suche i posiadać dostateczny przystęp powietrza i światła. Wysokość pokoi wynosić winna przynajmniej 2·50 m., wysokość okna najmniej 1 m., szerokość najmniej 60 cm., wysokość drzwi wchodowych w pokojach najmniej 2 m., szerokość 1 m.

§. 28.

Podłoga parterowych pokoi.

Podłoga parterowych pokoi powinna w budynkach mieszkalnych leżeć przynajmniej 30 cmt. po nad powierzchnią terenu budowlanego, a w budynkach mieszkalnych, położonych w miejscu wystawionem na wylew wód, winna sień i podłoga w parterze być najmniej 32 cmt. wzniesioną nad najwyższy stan wody, a gdyby to niemożebnem było, najmniej 32 cm. nad stan wody, powtarzający się w krótszych odstępach czasu.

Do powyższego przepisu należy według możności stosować się także przy przebudowywaniu takich budynków.

§. 29.

Piwnice.

Piwnice pod budynkami mieszkalnymi winne być sklepione. Nie wolno budować piwnic pod ulicą lub placem publicznym, ani urządzać leżących drzwi do piwnic.

Okna z piwnic ku ulicy lub placowi publicznemu należy tak urządzać, aby nie przeszkadzały komunikacyi publicznej, nie zagrażały bezpieczeństwu publicznemu i nie szpeciły ulic lub placu.

§. 30.

Zamieszkanie piwnic.

Urządzenie pomieszkań w piwnicach jest wzbronione. Sklepione piwnice mogą tylko w takim razie być użyte na warsztaty, kuchnie i stajnie, jeżeli wysokość ich od podłogi do podniebienia w sklepieniu wynosi 2·50 m., a najwyższy punkt sklepienia góruje o 85 cm. nad poziomem. Do takich piwnic winno powietrze i światło mieć dostateczny przystęp za pomocą okien do otwierania.

§. 31.

Schody i klatka schodowa.

W domach piętrowych powinna istnieć za pomocą schodów komunikacya do wszystkich mieszkań, na strych, do piwnicy, na podwórze i na ulicę.

Schody mają być przynajmniej na 1 m. szerokie. Wysokość stopnia na schodach nie powinna wynosić więcej jak 16 cm., szerokość zaś nie mniej jak 29 cm. w linii podziałowej. Linia podziałowa przyjmuje się w obrębie 45 cm. od ściany. Poręcze muszą być tak urządzone, ażeby zesuwanie się po nich było niemożliwem.

W domach piętrowych przynajmniej główne schody winny być ogniotrwałe.

Władza może stosownie do przeznaczenia i rozmiarów budynku zarządzić wybudowanie jednych lub kilku ogniotrwałych schodów ubocznych. Podsklepione schody i podesty o drewnianych stopniach uważane będą za ogniotrwałe.

Pod schodami jakoteż w klatce schodowej, nie wolno urządzać ognisk i otworów kominowych.

Klatkę schodową oddzielać ma od strychu powała u dołu wyprawiona, a na strychu wyłożona cegłą albo polepą z gliny 8 cm. grubą. Drzwi na strych prowadzące w domach murowanych powinny być żelazne, albo pobite żelazną blachą, od strony strychu; drzwi te należy umieszczać w ogniotrwałej osadzie; drzwi leżące do podnoszenia są wzbronione.

§. 32.

Urządzenia wewnętrzne ogniochronne.

W budynkach z pruskiego muru lub drewnianych, ściany, przy których znajdują się kominy, piece i ogniska, mają być w przestrzeni przynajmniej metra od komina, a dwóch metrów od pieca lub ogniska, zupełnie murowane z cegieł, lub kamienia.

Powała strychowa w budynkach mieszkalnych ma być pokryta cegłą lub polepą glinianą 8 cm. grubą, podłogę w piętrowych budynkach mieszkalnych, należy w każdem piętrze oddzielać warstwą suchego nasypu od niższej powały.

§. 33.

Pomieszkania na poddaszu.

Pomieszkań w obrębie poddasza czyli strychu urządzać nie wolno. Wyjątek stanowią odosobnione pokoje w domach, których dachy mają strome kształty i tworzą przestronne poddasza jednak tylko wtedy, jeżeli te domy są od najbliższej granicy sąsiedniej najmniej 10 m. oddalone, a pokoje te murowanemi lub przynajmniej ryglowanemi i tynkowanemi ścianami oddzielone od strychu i sieni i odpowiadają wymogom sanitarnym.

§. 34.

Latarnie w dachu.

Latarnie czyli klatki okien w dachu do oświetlenia schodów z góry, winny być w budynkach murowanych całkowicie z cegły murowane i ogniotrwale zamknięte od poddasza.

Ramy i pręty u okien w takich latarniach należy sporządzić z żelaza.

§. 35.

Kominy.

Budowania domów mieszkalnych bez kominów zabrania się bezwarunkowo.

Kominy winny być murowane, ściany kominów najmniej 15 cm. grube, wnętrze komina gładko wytynkowane a zewnętrzna część w obrębie strychu wyprawiona.

Kominów na belkach lub pokładach drewnianych zakładać nie wolno. Wszelkie drzewo winno być najmniej o 15 cm. oddalone od wewnętrznego obwodu komina. Drzewa w ściany kominowe wpuszczać nie wolno.

§. 36.

Otwory kominów.

Otwór wewnętrzny kominów przełazowych wynosić ma najmniej 48 cm. w kwadrat, a otwór kominów wązkich (cylindrowych) najmniej 15 cm. średnicy. Jeżeli zaś do jednego przewodu wchodzi dym z dwóch lub więcej ognisk, średnica kominów wązkich ma wynosić najmniej 20 cm. Każdy komin ma wystawać po nad szczyt dachu, a to, jeżeli dach jest

ogniotrwałym, najmniej 50 cm., a jeżeli nie jest ogniotrwałym, najmniej 1 m.

§. 37.

Kierunek kominów.

Wszystkie kominy, a szczególnie wązkie (cylindrowe) winny być ile możności w pionowym kierunku stawiane. Większe pochylenie do poziomu jak 60 stopni, jest zabronione. Jeżeliby z konieczności zezwolono na takie wyjątkowe pochylenie kominów wązkich, należy w miejscach gdzie kierunek komina się zmienia, urządzić otwory do czyszczenia i mur tak zabezpieczyć, ażeby nie uszkadzały go kule do czyszczenia kominów.

§. 38.

Kominy fabryczne.

Kominy fabryczne i w ogóle kominy dla wielkich ognisk należy tak urządzać, aby dym i sadza nie zanieczyszczały powietrza w sposób dla zdrowia szkodliwy, albo dla sąsiadów dokuczliwy.

§. 39.

Kominy wązkie cylindrowe.

Wązkie cylindrowe kominy winny poczynać się w piwnicy, a gdzie piwnic nie ma, w parterze.

Nad podłogą, gdzie te kominy się poczynają, również na strychu, winny być zaopatrzone 1·50 m. nad posadzką lub polepą w podwójne żelazne drzwiczki do czyszczenia, dające się szczelnie na klucz zamykać. Materyał drewniany, znajdujący się w pobliżu drzwiczek, powinien być ogniochronnie osłonięty.

§. 40.

Ilość kominów.

W budynkach piętrowych nie powinien dym z ognisk należących do różnych pięter wchodzić do tego samego przewodu kominowego.

Jeżeli każde piętro ma swój własny przewód kominowy, przewód ten może się rozpoczynać na właściwem piętrze.

§. 41.

Piece piekarskie. Wędzarnie.

Piece piekarskie przemysłowe i w ogóle piece dla celów przemysłowych, należy umieszczać w lokalu sklepionym. Podłoga przed ogniskiem winna być ogniotrwale urządzoną.

Ściany w wędzarniach muszą być sporządzone z materyału ogniotrwałego i zaopatrzone w drzwi żelazne lub przynajmniej blachą od środka obite. Wędliny tylko na hakach lub prętach żelaznych zawieszać wolno.

§. 42.

Stawianie kotłów parowych.

Kotły parowe należy stawiać, jeżeli tylko można, w odrębnem zabudowaniu. Stanowczo wzbronionem jest jednak ustawianie kotłów parowych pod lokalem mieszkalnym lub roboczym, równie jak urządzanie sklepień lub pował nad niemi. Tylko w razie udowodnionej konieczności dopuszczona być może lekka powała.

§. 43.

Piece pokojowe.

Piece pokojowe, stojące bezpośrednio na podłodze nieogniotrwałej, winny być podmurowane na 30 cm. Przed drzwiczkami pieców, należy podłogę zabezpieczyć od ognia.

Pieców żelaznych nie wolno tam używać, gdzie się wyrabia lub gromadzi materyał łatwo zapaleniu podlegający.

Nie wolno także zastępować kominów murowanych rurami blaszanemi wewnątrz budynku, ani też przeprowadzać takich rur przez ściany drewniane lub dachy nieogniotrwałe.

Rury do odprowadzania dymu nie mogą wychodzić na dziedziniec ani na ulicę.

§. 44.

Kuchnie.

Podłoga w kuchni winna być dokoła ogniska kamieniem lub cegłą wyłożona.

Nad ogniskiem otwartem należy tak umieścić kapę murowaną lub blaszaną, by po wszystkich stronach o 30 cm. wystawała po za krawędź ogniska kuchennego. Dym z otwartych ognisk tylko przełazowymi kominami odprowadzać wolno.

W kuchniach angielskiemi zwanych należy dla odprowadzania pary urządzać otwory wentylacyjne z drzwiczkami żelaznemi.

§. 45.

Stodoły, szopy i t. p.

Stodoły, szopy i inne budynki, przeznaczone na przechowywanie łatwo zapalnych materyałów, jeżeli są zbudowane z materyału nieogniotrwałego lub nieogniotrwale pokryte, muszą być od budynku mieszkalnego, równie jak od kuchni, przestrzenią 10 m. oddzielone. Takie budynki tylko wówczas przybudować można do domu mieszkalnego lub do kuchni, jeżeli przyległe izby mieszkalne, względnie kuchnie od nich oddzielone zostaną trwałym murem ogniochronnym.

Izb mieszkalnych zaś ani kuchni do takich budynków dobudowywać nie wolno.

§. 46.

Suszarnie, piece do wypalania wapna lub cegły i kuźnie.

Suszarnie na owoce, len lub konopie, winny być od innych budynków przynajmniej o 30 m. oddalone.

Piece do wypalania wapna lub cegły mogą stać jedynie poza obrębem zabudowanego obszaru miejskiego.

Kuźnie winny być oddalone od innych budynków przynajmniej o 30 m., lub urządzane w budynkach ogniotrwale zbudowanych.

Prawo zezwalania na pokrywanie dachów słomą (§. 48.) nie odnosi się do określonych w niniejszym (46^{tym}) paragrafie przedmiotów budowlanych.

§. 47.

Pokrywanie dachów.

Dachy na takich budynkach, które według przepisów §. 24. z materyału ogniotrwałego budowane być muszą, winny być pokrywane łupkiem, dachówką, blachą lub innym materyałem ogniotrwałym.

W gminach zamieszkałych przez ludność niezamożną, gdzie pokrywanie dachów ogniotrwałym materyałem spotkałoby się na razie z prze-

szkodami trudnemi do zwalczenia, może Rada gminna postanowić, iż dachy, nawet w takich budynkach, które z materyału ogniotrwałego budowane być muszą, nieogniotrwałym materyałem pokrywane być mogą. Taka uchwała Rady gminnej wymaga do ważności swej zatwierdzenia przez Radę powiatową i nie może obowiązywać na dłuższy przeciąg czasu, jak lat dziesięć od zatwierdzenia jej przez Radę powiatową. Po upływie tego czasu może jednak, w razie dalszego trwania stosunków, które spowodowały taką uchwałę, odnośne postanowienie być ponowionem nową uchwałą Rady gminnej, zatwierdzoną przez Radę powiatową.

§. 48.

Pokrywanie dachów słomą.

Słomą dachów pokrywać nie wolno. Tylko na przedmieściach zupełnie oddzielonych może Zwierzchność gminna zezwalać słomą pokrywać dachy, z wyjątkiem przedmiotów budowlanych, wymienionych w §. 46., jeżeli odległość budynku od sąsiednich wynosi przynajmniej 12 m., albo jeżeli budynek, słomą pokrytym być mający, oddzielonym jest szeregiem drzew od budynków bliżej położonych.

Przepis ten odnosi się także do pokrywania dachów trzciną lub szuwarem.

§. 49.

Mur ogniochronny.

W budynku murowanym, długości przynajmniej 25 m. przedzielać należy strych murem ogniochronnym.

Mur ogniochronny winien także oddzielać dachy budynków łączących się ze sobą, lub oddzielonych przestrzenią nie przewyższającą 10 m.

Mur ogniochronny winien o 35 cm. sięgać nad dach. Przejścia umieszczone w murze ogniochronnym w obrębie strychu, należy opatrzyć żelaznemi ogniotrwale osadzonemi drzwiami, któreby się same zamykały.

§. 50.

Wiązanie dachu.

Wiązanie dachu należy oddzielnie budować od powały strychowej i od muru ogniochronnego. Ani w powałę, ani też w mur nie wolno wpuszczać żadnej drewnianej części konstrukcyi dachu.

Przy zastosowaniu potrzebnych środków bezpieczeństwa, można wów-

czas od tego przepisu odstąpić, jeżeli według §. 24. ustawy może być użytym do budowy domu materyał nieogniotrwały, lub tam, gdzie dozwolone są izby pod dachem (poddasze).

§. 51.

Rynwy.

Dachy budynków od ulic i placów publicznych mają być zaopatrzone w rynwy odpowiednich rozmiarów, z kruszcu lub innego nieprzemakalnego materyału. Rury spustowe winny być jak najbliżej muru urządzone i wedle możności wprost do kanału wprowadzone.

Gdyby to połączone było z trudnościami, zasługującemi na uwzględnienie, należy wylot najwyżej 30 cm. nad chodnikiem umieścić.

§. 52.

Wychodki i zbiorniki kloaczne.

W każdym domu mieszkalnym mają być urządzone wychodki.

W domach piętrowych wychodki umieszczone być muszą w bezpośredniem połączeniu z budynkiem. W parterowych można urządzić je obok w bliskości budynku, tak jednak, ażeby nie były widoczne od ulicy lub placu publicznego. Wychodki należy budować według prawideł hygienicznych i takiej objętości, ażeby na każde dwa mieszkania przynajmniej jedna komórka przypadała.

Zbiorniki dla nieczystości z wychodków, winny mieć urządzony łatwy i ciągły odpływ do jam kloacznych, kanałów lub przyrządów beczkowych, stosownie do systemu odpływu nieczystości w gminie zaprowadzonego. Rada gminna wyda przepisy obowiązujące co do tego systemu.

Oddalenie zbiorników ma wynosić najmniej 2 m. od granicy sąsiedniej, a najmniej 8 m. od najbliższej studni.

W częściach miasta gęsto zabudowanych, zbiorniki te winny być murowane na cemencie z dnem nieprzepuszczalnem i zaopatrzone w odpowiednie nakrycie z otworem do czyszczenia.

Przy systemie kanałowym odpływu nieczystości, obowiązanym jest budujący urządzić w swojej realności kanały poboczne murowane i kryte, których wymiary wewnętrzne wynosić mają najmniej 60 cm. szerokości, a najmniej 80 cm. wysokości.

§. 53.

Odpływ nieczystości z budynków.

Nawet przy starych budynkach jest bezwarunkowo wzbronione odprowadzanie wszelkich nieczystości z budynków na ulice lub place publiczne.

§. 54.

Balkony i ganki.

Przy budowie balkonów i ganków winna Zwierzchność gminna czuwać nad tem, by przez to nie ucierpiały ani komunikacya publiczna ani regularność kierunku ulicy.

§. 55.

Przedmioty sięgające na linię frontową ulicy.

Schody przed domami, kraty i poręcze, jakoteż innego tego rodzaju przedmioty, nie powinny wystawać po za linię frontową ulicy.

Okna lub okiennice wychodzące na ulicę, a nieumieszczone w wysokości przynajmniej 2 do 3 m. nad chodnikiem, należy urządzić tak, aby się otwierały na wewnątrz, lub aby w stanie otwartym zupełnie przylegały do muru i nie sterczały nad ulicą. Tak samo mają być urządzone drzwi od ulicy na zewnątrz otwierane.

§. 56.

Budynki przy ulicach i placach publicznych.

Przy głównych ulicach i placach publicznych wolno na froncie stawiać tylko budynki główne. Inne budynki służące na gospodarcze lub podobne cele, jako to: stajnie, wozownie i t. d. mają być w podwórzu umieszczone.

Gdyby ze względu na położenie miejscowe budynki takie tylko przy froncie ulicy postawionymi być mogły, a względy publiczne nie przemawiały przeciw temu, można na to wyjątkowo zezwolić. W takim wypadku jednak budynki te winny posiadać odpowiednią fasadę.

Budynki frontowe muszą przypierać bezpośrednio do siebie lub do granicy sąsiedniej. W przeciwnym razie odległość ich powinna wynosić

najmniej 6 m., a fasada przyczółka domu ma być zastosowaną do fasady frontowej.

§. 57.

Domy parterowe przy głównych ulicach.

Rada gminna może oznaczyć okręg gminy, w którym tylko piętrowe domy stawiać wolno. W takim razie może Rada gminna wyjątkowo dozwolić budowy domu parterowego w tym okręgu, jednak tylko pod warunkiem wyprowadzenia murów w takiej grubości, ażeby w danym razie wybudowanie piętra było możliwem. Przepis ten nie odnosi się jednak do domów w ogrodzie położonych.

§. 58.

Cofnięcie budynków głównych od frontu.

Budynki główne przy ulicach głównych (§. 56.) należy stawiać bezpośrednio w linii frontowej tych ulic.

Jeżeli przed takimi budynkami ma być urządzonym ogród lub zajazd, cofnięcie od frontu może być dozwolone pod następującymi warunkami:

a) budynek cofnięty tak winien być budowany, jak to przepisano dla domów frontowych;

b) odstęp budynku od ulicy nie może wynosić mniej jak 3 m., a placu tego nie wolno użyć na budynki podrzędne, magazyny, składy, lub w inny sposób szpecący;

c) budynek należy od ulicy odgraniczyć sztachetami.

§. 59.

Chodniki.

Jeżeli w części miasta lub miasteczka, w której staje budynek, są urządzone chodniki, budujący jest obowiązany urządzić chodnik przed domem swoim. Późniejsze jednak utrzymanie chodnika w dobrym stanie należy do gminy.

Chodnik ma być ułożonym z takiego materyału, jaki Rada gminna dla danej ulicy lub części miasta oznaczy.

§. 60.

Grunta niezabudowane.

Przy ulicach i placach głównych winny być wszystkie grunta niezabudowane parkanem lub w inny stosowny sposób zamknięte.

Zwierzchność gminna może rozporządzić, ażeby niezabudowane grunta także przy innych ulicach i placach zostały oparkanione i ogrodzone.

§. 61.

Ogrodzenia, płoty i t. p.

Jaki materyał dozwalany być może do urządzenia odgrodzeń, zastosować się należy do zwyczajów miejscowych.

Odległość odgrodzeń od dróg krajowych, powiatowych i gminnych ma wynosić najmniej 30 centymetrów.

Na odgrodzeniach wzdłuż dróg publicznych, jakoteż na odgrodzeniach takich, które dotykają zabudowań lub ogrodzeń sąsiednich, nie wolno urządzać ostrzeszków ze słomy, trzciny, szuwaru, peżu, odpadków łodyg konopnych i t. p. łatwo zapalnych przedmiotów.

§. 62.

Fasady domów.

Fasady domów frontowych winny być ile możności zgodne z zasadami dobrego smaku Wzbronionem jest używanie takich kolorów, które jáskrawością szpecą widok lub rażą oczy.

§. 63.

Studnie.

Gdzie miejscowe stosunki tego wymagają, a nie zachodzą nadzwyczajne trudności, budujący jest obowiązany urządzić na gruncie budowlanym studnię, jeżeli można ją urządzić w odległości od jam kloacznych, kanałów i gnojowisk, przepisanej w §. 52. Studnia taka powinna być ocembrowaną, a ocembrowanie to wznosić się o 80 cmt. ponad poziom terenu.

§. 64.

Sadzenie drzew między budynkami.

Przy stawianiu budynku, słomą, trzciną lub szuwarem pokryć się mającego, ciąży na budującym obowiązek oddzielenia go szeregiem drzew od budynków sąsiednich.

§. 65.

Plantacye.

Zwierzchność gminna jest obowiązaną pielęgnować starannie istniejące plantacye i urządzać ile możności nowe na pustych placach, należących do gminy.

Gdzie na to stosunki miejscowe zezwalają, obowiązaną jest Zwierzchność gminna sadzić i utrzymywać drzewa na placach publicznych budynkami otoczonych i przy ulicach obok chodników.

Rozdział III.

Zamieszkanie nowych budynków i utrzymanie istniejących.

§. 66.

Pozwolenie na zamieszkanie.

Budynki nowo wystawione lub przekształcone nie mogą być ani zamieszkane, ani na inny cel użyte przed uzyskaniem pozwolenia Zwierzchności gminnej.

Przed daniem takiego pozwolenia musi odbyć się na miejscu komisyjne zbadanie stanu budynku pod względem sanitarnym i bezpieczeństwa publicznego.

Komisya badająca stan budynku, składa się z naczelnika gminy lub jego zastępcy i znawcy technicznego. Komisya zbada, czy budowa wykonana jest zgodna z planem zatwierdzonym, czy odpowiada wymaganiom sanitarnym i warunkom bezpieczeństwa publicznego. Według wyniku tych oględzin załatwi Zwierzchność gminna odnośną prośbę budującego.

§. 67.

Termin zamieszkania.

Budynek murowany, podczas wiosny pod dach doprowadzony, a w jesieni narzucony, może być dopiero w następnej wiośnie zamieszkanym. Budynek zaś w jesieni pod dach doprowadzony, a w następnej wiośnie narzucony, może dopiero w jesieni do zamieszkania być oddanym. Gdyby w powyższych okresach czasu tylko niektóre części domu zostały wykończonemi, może Zwierzchność gminna dać pozwolenie na częściowe zamieszkanie budynku, jeżeli zachodzą warunki określone w ostatnim ustępie §. 66.

§. 68.

Taksy za oględziny.

Oględziny nowo wybudowanych domów odbywa Zwierzchność gminna bezpłatnie. Tylko dla znawców, nie będących urzędnikami gminnymi, uiścić ma budujący do rąk Zwierzchności gminnej taksę, której wysokość ustanowi Rada gminna.

§. 69.

Oczyszczenie placu budowy.

Właściciel budynku jest obowiązanym własnym kosztem po wykonaniu budowy usunąć gruz, ziemię wykopaną i wszystkie inne przedmioty tamujące komunikacyę, albo zanieczyszczające ulicę lub plac publiczny, zasypać doły, chodnik lub bruk nadwerężony naprawić, słowem przywrócić do pierwotnego stanu przyległy plac lub ulicę.

§. 70.

Utrzymanie istniejących budynków.

Każdy właściciel budynku jest obowiązany utrzymać go w dobrym stanie, czysto i porządnie. Winien mianowicie zapobiegać wszelkim uszkodzeniom, które mogłyby zagrażać bezpieczeństwu publicznemu, lub zdrowiu mieszkańców, albo szpecić ulicę lub plac publiczny.

§. 71.

Budynki grożące zawaleniem.

Jeżeli budynek grozi niebezpieczeństwem zawalenia, zarządzi Zwierzchność gminna komisyjne zbadanie stanu rzeczy i poleci właścicielowi z wyznaczeniem stosownego terminu i zagrożeniem następstw prawnych (§. 82.) podług stopnia sprawdzonego niebezpieczeństwa, bądź to opróżnienie i zabezpieczenie budynku starego, aż do wykonania potrzebnych napraw, bądź też częściowe albo nawet całkowite rozebranie budynku.

§. 72.

Naprawa dachów.

W tych częściach obszaru miejskiego, w których w przyszłości tylko domy z dachem ogniotrwałym mogą być budowane (§.47.), łatanie istniejących dachów gontowych tylko w takich wypadkach jest dozwolone, jeżeli wiązanie stolca jest zdrowe, a pokrycie w tak dobrym stanie zachowane, że wystarczy jednorazowe wyłatanie w granicach czwartej części dachu na każdej połaci. Przed rozpoczęciem łatania dachu należy uzyskać pozwolenie Zwierzchności gminnej.

Rozdział IV.

Władze wykonawcze.

§. 73.

Zwierzchność gminna.

Zwierzchność gminna czuwa nad przestrzeganiem przepisów tej ustawy.

Zwierzchność gminna daje pozwolenie na budowę (konsens) i przestrzega, ażeby:

a) nie budowano bez uzyskania prawomocnego konsensu;
b) zachowano linię regulacyjną i poziom;
c) ściśle stosowano się do zatwierdzonego planu budowy;
d) do wykonania budowy używano osób upoważnionych w myśl §. 21. i
e) tylko dobrego, trwałego materyału.

Przy spostrzeżeniu uchybień winna Zwierzchność gminna w wypad-

kach pod *a*), *b*) i *c*) wymienionych, wstrzymać dalszą budowę, w wypadku pod *d*) usunąć nieupoważnionego wykonawcę od dalszej budowy, a w wypadku pod *e*) zarządzić uprzątnięcie z placu budowy materyału za nieodpowiedni uznanego.

Od rozporządzeń Zwierzchności gminnej można na ręce naczelnika gminy wnosić rekurs do Rady gminnej w nieprzekraczalnym terminie dni 14 po doręczeniu lub ogłoszeniu rozporządzenia, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w §. 3. niniejszej ustawy.

Rekurs od zarządzenia, wstrzymującego budowę rozpoczętą, nie ma mocy odraczającej.

§. 74.

Rada gminna.

Rada gminna załatwia następujące sprawy:

a) rozstrzyga rekursy wniesione od rozporządzeń Zwierzchności gminnej;

b) Zarządza sporządzenie ogólnego planu miasta, zatwierdza go i czuwa nad jego peryodycznem uzupełnieniem przez Zwierzchność gminną;

c) zatwierdza plany budynków, przeznaczonych na cele gminy lub zakładów gminnych;

d) zatwierdza plany podziału znaczniejszych obszarów na parcele budowlane (§. 18.);

e) uchwala plan regulacyjny przy odbudowaniu zniszczonych części miasta (§. 19.);

f) oznacza części obszaru miejskiego, w których tylko materyał ogniotrwały do budowy użytym być może (§. 24.);

g) w gminach, w których materyał ogniotrwały jest nader kosztowny lub ludność ubogą, postanawia z zatwierdzeniem Rady powiatowej, że w następującym przeciągu lat 10, z wyjątkiem mieszkalnych domów piętrowych, wszystkie inne budynki na całym obszarze miejskim z muru pruskiego lub drzewa stawiane być mogą (§. 24. lit. *c*);

h) uchwala w sprawie wyjątkowego uwolnienia gminy miejskiej od obowiązku pokrywania dachów ogniotrwałym materyałem (§. 47);

i) wydaje obowiązujące przepisy o systemie kanalizacyi (§. 52);

k) oznacza okręg miasta, w którym tylko piętrowe domy stawiać wolno i daje wyjątkowe pozwolenie na stawianie domu parterowego w tym okręgu (§. 57.);

l) oznacza wysokość taksy dla znawców za oględziny nowo wybudowanych domów (§. 68.).

Rekurs w sprawach budowniczych wniesiony do Rady gminnej, winna gmina załatwić merytorycznie najdalej do czterech tygodni od dnia podania. Po upływie tego czasu i po bezskutecznym upływie terminu naznaczonego Radzie gminnej przez Wydział powiatowy do rozstrzygnięcia rekursu, ma Zwierzchność gminna przedłożyć akta Wydziałowi powiatowemu, który wyda orzeczenie tak, jak gdyby po przystąpieniu Rady gminnej do orzeczenia Zwierzchności do niego rekurs został wniesiony.

Uchwały Rady gminnej w sprawach tu pod *b*), *c*), *d*), *e*), *f*), *i*), *k*) określonych, winny być w obrębie gminy ogłoszone. Od tych uchwał wolno stronom interesowanym wnieść za pośrednictwem Zwierzchności gminnej rekurs do Wydziału powiatowego w ciągu dni 30 od ich ogłoszenia.

Do rekursu od uchwały Rady gminnej w sprawach tu pod *a*) wymienionych, służy termin dni 14 od doręczenia tej uchwały; ten rekurs również wnosić należy przez Zwierzchność gminną.

§. 75.

Wydział powiatowy.

Wydział powiatowy załatwia rekursy przeciw uchwałom Rady gminnej.

§. 76.

Wydział krajowy.

Wydział krajowy załatwia jako ostateczna instancya rekursy przeciw orzeczeniom Wydziału powiatowego i Rady powiatowej.

Rekurs ma być wniesiony za pośrednictwem Wydziału powiatowego w nieprzekraczalnym terminie dni 14 od doręczenia orzeczenia.

§. 77.

Władze polityczne.

Prawa zastrzeżone władzom politycznym postanowieniami §§. 104, 105, 106 i 107 ustawy gminnej z dnia 12go Sierpnia 1866, L. 19. Dz. u. kr., pozostają nienaruszone.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

§. 78.

Przekroczenia objęte ustawą karną.

Przekroczenia przepisów budowniczych, objęte ustawą karną, będą dochodzone i karane przez właściwe Sądy.

§. 79.

Inne przekroczenia.

Co do innych przekroczeń przepisów zawartych w tej ustawie, służy prawo karania naczelnikowi gminy z dwoma asesorami. Przekroczenia te karane będą stosownie do stopnia winy i do wynikającego z niej niebezpieczeństwa publicznego grzywną od 5 do 100 złr. w. a., a w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej, aresztem od 24 godzin do 20 dni.

§. 80.

Rekursy przeciw orzeczeniom karnym.

Rekursy przeciw orzeczeniom karnym, wydanym w myśl §. 79. mają być w terminie dni 14. po doręczeniu lub ogłoszeniu wnoszone do c. k. Starostwa za pośrednictwem Zwierzchności gminnej.

§. 81.

Budowy wykonane bez konsensu lub wbrew konsensowi.

Jeżeli budowa została całkiem lub częściowo wykonaną bez konsensu lub wbrew zatwierdzonemu planowi, winna Zwierzchność gminna, niezależnie od natychmiastowego wstrzymania budowy (§. 73.), wydać orzeczenie czyli i o ile wykonana budowa może być pozostawioną, czyli też ma być zmienioną lub zupełnie zniesioną.

Przeciw orzeczeniu Zwierzchności gminnej służy zwykła droga rekursu wszystkim stronom interesowanym.

Niezależnie od tego może nastąpić ukaranie winnego w myśl §§. 78. i 79.

§. 82.

Wykonanie prawomocnych poleceń.

Jeżeli właściciel budynków pomimo nałożenia kary za niedotrzymanie pierwszego terminu, nie dopełni w drugim przez Zwierzchność gminną oznaczonym terminie prawomocnego polecenia władz powołanych do wykonania tej ustawy, Zwierzchność gminna wykona to polecenie na jego koszt i stratę.

Rozdział VI.

Postanowienia co do obszarów dworskich.

§. 83.

Zasadnicze postanowienia.

Obszary dworskie w tych miejscowościach, w których niniejsza ustawa obowiązuje, podlegają również postanowieniom niniejszej ustawy.

§. 84.

Zwierzchność gminna i Rada gminna.

Wykonywanie wszystkich czynności policyi budowniczej, jak niemnie prawo karania za przekroczenie przepisów tej ustawy na tych częściach obszaru dworskiego, które leżą pośród zabudowań gminy, należy do zakresu działania gminy.

Toż samo odnosi się do karczem i szynkowni, w których stosownie do postanowienia §. 7. ustawy o obszarach dworskich z dnia 12. Sierpnia 1866 L. 20. Dz. ust. kraj. sprawowanie policyi miejscowej należy do gminy, tudzież co do stajni, szop i tym podobnych zabudowań, należących do karczem lub szynkowni tego rodzaju.

Nadto jeżeli budynek na obszarze dworskim stawiany, mniej aniżeli o 30 m. oddalonym jest od zabudowanego terytoryum gminy, a Zwierzchność gminy mniema, że budynek ten stawianym jest wbrew przepisom niniejszej ustawy i ztąd zagraża niebezpieczeństwo, może Zwierzchność gminna o tem donieść Wydziałowi powiatowemu, który winien na tej podstawie zbadać rzecz i wydać orzeczenie, tak, jak gdyby w tej sprawie do niego rekurs wniesionym został przeciw orzeczeniu w pierwszej instancyi wydanemu.

§. 85.

Przełożony obszaru dworskiego.

Na częściach obszaru dworskiego, nieobjętych postanowieniami ustępu 1. i 2. §. 84., wstępuje przełożony obszaru dworskiego w zakres działania Zwierzchności gminnej i Rady gminnej z wyjątkiem prawa karania w §. 79. określonego, które przysługiwać ma c. k. Starostwu.

Rozdział VII.

Postanowienia dodatkowe.

§. 86.

Nadzwyczajne ulgi dla budowli w znaczniejszem oddaleniu.

Dla budowli stawianych na obszarze dworskim lub na terytoryum gminy, a położonych w takiej odległości, że ich stan budowlany na niebezpieczeństwo zabudowanej części miejscowości żadnego wpływu mieć nie może, w każdym razie zaś w odległości nie mniejszej jak 30 m. od zabudowanego terytoryum gminy, służyć będzie Zwierzchności gminnej, względnie przełożonemu obszaru dworskiego, o ile nie chodzi o budowle na cele publiczne i przemysłowe, prawo dozwalania następujących dalszych ulg od przepisów niniejszej ustawy:

a) Władza udzielająca konsensu, może, o ile chodzi o budowle wspomniane w §. 21. ustęp 2. nie wymagać ustanowienia prawnie upoważnionego kierownika budowy, jeżeli budowle te mają być wykonane przez samego budującego z pomocą jego domowników lub sąsiadów nie trudniących się budowaniem w sposobie zarobkowania;

b) wymiar okien (§. 27.) może być umniejszony do 60 cm. wysokości a 40 cm. szerokości;

c) rury do odprowadzania dymu (§. 43.) będą mogły wychodzić na dziedziniec;

d) można nie wymagać podzielenia strychu murem ogniochronnym w budynkach murowanych 25 m. długich, również nie wymagać oddzielania murem ogniochronnym dachów budynków łączących się ze sobą, lub odległych od siebie nie dalej jak 10 m. (§. 49.);

e) pokrywanie dachu słomą (§. 48.) może być przyzwolonem, choćby odległość budynku od budynków tego samego właściciela wynosiła tylko 4 m., jeżeli budynek o który chodzi, od budynków innych właścicieli oddalonym jest przynajmniej o 12 m. lub oddzielonym od nich szeregiem drzew;

f) wychodki (§. 52.) będą mogły być urządzone tak, aby jeden wychodek służył dla kilku domów mieszkalnych parterowych;

g) do zbadania planów (§. 8.) i do zbadania stanu budynku przed udzieleniem pozwolenia w §. 66. wzmiankowanego, nie jest koniecznem przyzwanie znawcy technicznego.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 16. Maja 1889. **Część XI.**

Nr. 32.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Kwietnia 1889, L. 22.783.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16. Marca b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzielenie Radzie powiatowej w Jaśle koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Warzycko-Lubelskiej i Frysztacko-Brzosteckiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Jaśle nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Warzycko-Lubelskiej i na drodze powiatowej Frysztacko-Brzosteckiej, na każdej z tych dróg przy rogatce, pod warunkiem utrzymywania dróg w dobrym stanie i kosztem funduszu powiatowego.

Art. II.

Pobór myta odbywać się ma podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 11. Kwietnia 1889.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 33.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Kwietnia 1889, L. 22.783.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16. Marca b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzielenie Radzie powiatowej w Krośnie koncesyi do pobierania myta od mostu na rzece Jasiółce przy drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Krośnie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do dalszego pobierania myta od mostu na rzece Jasiółce, przy drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem i w dobrym stanie.

Art. II.

Opłatę myta należy pobierać według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, t. j. cieląt, źrebiąt, owiec, kóz i świń $1/2$ (pół) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty i o zniżeniu takowej.

Oprócz tego mieszkańcy gminy Świerzowej, udający się do kościoła parafialnego w celach religijnych, wolni są od wszelkiej opłaty mytniczej.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 11. Kwietnia 1889.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 34.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Kwietnia 1889, L. 22.783.

Jego ces. i król. Apostolska Mojść raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16. Marca b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzielenie koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu w Wiśniowej od mostu na rzece Krzyworzece.

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Dorozowie od mostów na rzece Bystrzycy.

3. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Czerchawy od mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce.

4. Obszarowi dworskiemu w Dyamencie od przewozu przez rzekę Dunajec.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Wiśniowy, powiatu Wielickiego od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Dorozowie powiatu Samborskiego od dwóch mostów na rzece Bystrzycy, przy rogatce przed mostem mniejszym ustawionej.

3. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Czerchawy powiatu Samborskiego, od mostu na rzekach Czerhawce i Błażówce przy jednej rogatce.

Od każdego z tych dwóch myt (pod poz. 2 i 3 poszczególnionych), pobierać należy opłatę według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec (jeden) ct.

4. Obszarowi dworskiemu w Dyamencie powiatu Dąbrowskiego, od przewozu przez rzekę Dunajec pod Otfinowem, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1½ (jeden i pół) ct.;

d) od jednej osoby wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 3 (trzy) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze tych myt mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

Art. III.

Mieszkańcy gminy z Wiśniowy, wolni są od opłaty myta mostowego, dla tamtejszego obszaru dworskiego ustanowionego.

Art. IV.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Dorożowie, wolni są od opłaty myta mostowego, tamtejszej gminie wspólnie z obszarem dworskim przysługującego.

Art. V.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Czerchawy, wolni są od ponoszenia myta mostowego, dla tamtejszej gminy wspólnie z obszarem dworskim przyzwolonego.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 11. Kwietnia 1889.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Kwietnia 1889, L. 22.783.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16. Marca b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o podwyższenie taryfy mytniczej na drodze powiatowej Wierzbowiec-Białobożnica.

Art. I.

Pobór myta na drodze powiatowej Wierzbowiec-Białobożnica od wejścia w wykonanie tej uchwały, odbywać się ma podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki była pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Wszystkie inne warunki, dotyczące omycenia tej drogi, a objęte uchwałą sejmową, sankcyonowaną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Lutego 1887 (Dz. ust. kr. Nr. 35.), pozostają w swej mocy.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 11. Kwietnia 1889.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 36.

U s t a w a

z dnia 5. Kwietnia 1889, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Peczyniżyna, w powiecie Kołomyjskim położonego, udziela się prawo pobierania przez 6 lat, począwszy od wejścia w życie tej ustawy, na opędzenie potrzeb gminnych, następujących opłat:

a) od litra okowity 3 (trzy) ct.;

b) od litra szumówki (do 20 stopni) 2 (dwa) ct.;

c) od litra słodzonych napojów, t. j. rumu, araku, śliwowicy, rozolisu, likieru, ponczowej esencyi, wiśniaku, maliniaku, 10 (dziesięć) ct.;

d) od hektolitra miodu 1 (jeden) złr. 87 ct.

Art. II.

Do uiszczenia tej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Peczeniżyna.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy, nie może zaś obciążać nią produkci, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 5. Kwietnia 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 37.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. Kwietnia 1889, L. 27.801.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości w myśl §. 42 przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej I część, plan podróży i czynności c. k. komisyi poborowych, ustanowionych dla głównego poboru wojskowego w roku 1889 w Galicyi.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór odbywa się	Dnie podróży w miesiącu	
			Maju	Czerwcu
		Stryj	19 Skole	
			25 Bolechów	
				1 Dolina
	1.	Dolina		8 Rożniatów 14 Stryj
		Kałusz	9 Kałusz	
			22 Mikołajów	
9.	1.	Zydaczów	26 Zydaczów	4 Stryj
			9 Dobromil	
		Dobromil	17 Bircza	
			24 Brzozów	
	1.	Brzozów		4 Dynów 8 Przemyśl
10.	1.	Przemyśl	24 Krzywcza 29 Przemyśl	
		Kraków miasto		
		Kraków powiat		
	1.	Chrzanów	30 Chrzanów	16 Kraków
			9 Wieliczka	
			19 Dobczyce	
		Wieliczka	23 Skawina	
13.	1.	Bochnia	26 Bochnia	13 Kraków
		Skałat	9 Skałat	
			21 Tarnopol	
	1.	Tarnopol		5 Mikulińce 12 Tarnopol
		Trembowla	9 Trembowla	
15.	1.	Zbaraż	18 Zbaraż 26 Tarnopol	
		Gorlice	9 Gorlice	
	1.	Nowy Sącz	22 Nowy Sącz	
		Grybów	9 Grybów	
		Limanowa	17 Limanowa	
20.	1.	Nowytarg	30 Nowytarg	13 Nowy Sącz

Dnie czynności w miesiącu Maju	Dnie czynności w miesiącu Czerwcu	Miejsce poboru
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18		Stryj
20, 21, 22, 23. 24.		Skole
27, 28, 29, 31.		Bolechów
	3, 4, 5, 6, 7.	Dolina
	11, 12, 13.	Rożniatów
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21.		Kałusz
23, 24, 25		Mikołajów
27, 28, 29, 31.	1, 3.	Żydaczów
10, 11, 13, 14, 15, 16.		Dobromil
18, 20, 21, 22, 23.		Bircza
25, 27, 28, 29, 31.	1, 3.	Brzozów
	5, 6, 7.	Dynów
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23.		Przemyśl
25, 27, 28.		Krzywcza
10, 11, 13, 14. 15, 16		Kraków miasto
17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28.		Kraków powiat
31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 15.	Chrzanów
10, 11, 13, 14, 15 16. 17, 18.		Wieliczka
20, 21, 22.		Dobczyce
24, 25.		Skawina
27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12.	Bochnia
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20.		Skałat
22, 23, 24, 25, 27, 28, 29. 31.	1, 3, 4.	Tarnopol
	6, 7, 8, 11.	Mikulińce
10, 11, 13, 14, 15. 16, 17.		Trembowla
20, 21, 22, 23, 24, 25.		Zbaraż
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21.		Gorlice
23, 24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8.	Nowy Sącz
10, 11, 13, 14, 15, 16.		Grybów
18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29.		Limanowa
31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12	Nowy Targ

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu	
			Maju	Czerwcu
		Kołomyja		
	1.	Kosów	26 Kosów	6 Kołomyja
24.	1.	Sniatyn	9 Sniatyn 21 Kołomyja	
		Lwów miasto		
	1.	Lwów powiat		
		Żółkiew	9 Żółkiew	
30.	1.	Sokal	23 Sokal	4 Bełz 8 Lwów
		Kolbuszowa	9 Kolbuszowa	
	1.	Tarnobrzeg	23 Tarnobrzeg	6 Rzeszów
		Ropczyce	9 Ropczyce 18 Dembica	
	1.	Mielec	24 Mielec	8 Rzeszów
40.	1.	Rzeszów		
		Sanok		
	1.	Krosno	25 Krosno	4 Dukla 9 Sanok
45.	1.	Lisko	9 Ustrzyki dolne 17 Lisko 29 Sanok	
		Rohatyn	9 Rohatyn	
	1.	Bóbrka	23 Bóbrka	5 Brzeżany
		Brzeżany		
	1.	Przemyślany	23 Przemyślany	5 Brzeżany
		Buczacz	9 Buczacz	
55.	1.	Podhajce	25 Podhajce	7 Brzeżany

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru	
Maju	Czerwcu		
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25.		Kołomyja	
27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5.	Kosów	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20.		Sniatyn	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23.		Lwów miasto	
24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11.	Lwów powiat	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22.		Zółkiew	
24. 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3.	Sokal	
	5, 6, 7.	Bełz	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22.		Kolbuszowa	
24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5.	Tarnobrzeg	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17.		Ropczyce	
20, 21, 22, 23.		Dembica	
25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7.	Mielec	
10, 11, 13, 14. 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29. 31.	1, 3, 4.	Rzeszów	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		Sanok	
27, 28, 29, 31.	1, 3.	Krosno	
	5, 6, 7, 8.	Dukla	
10, 11, 13, 14, 15, 16.		Ustrzyki dolne	
18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28.		Lisko	
10. 11, 13, 14, 15, 16. 17, 18, 20, 21, 22.		Rohatyn	
24, 25, 27, 28. 29, 31.	1, 3, 4.	Bóbrka	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22.		Brzeżany	
24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4.	Przemyślany	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24		Buczacz	
27. 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6.	Podhajce	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu	
			Maju	Czerwcu
		Myślenice	9 Myślenice 17 Jordanów 23 Maków 28 Wadowice	
	1.	Wadowice		
		Biała	9 Biała	
56.	1.	Żywiec	25 Żywiec	13 Wadowice
		Dąbrowa	9 Dąbrowa	
	1.	Brzesko	22 Brzesko	5 Wojnicz 13 Tarnów
		Pilzno	9 Pilzno	
	1.	Jasło	19 Jasło	5 Tarnów
57.	1.	Tarnów		
		Stanisławów		
		Bohorodczany	23 Bohorodczany	
	1.	Nadwórna		2 Nadwórna 13 Stanisławów
		Tłumacz	9 Tłumacz	
58.	1.	Horodenka	22 Horodenka	5 Stanisławów
		Sambor		
	1.	Drohobycz	25 Drohobycz	18 Sambor
		Staremiasto	9 Staremiasto	
77.	1.	Turka	18 Turka 30 Sambor	
		Złoczów		
	1.	Kamionka		2 Kamionka 16 Złoczów
80.	1.	Brody	9 Brody 29 Złoczów	

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru	
Maju	Czerwcu		
10, 11, 13, 14. 15. 16.		Myślenice	
18, 20, 21, 22		Jordanów	
24, 25, 27.		Maków	
29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8. 11, 12, 13, 14, 15 17, 18.	Wadowice	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		Biała	
27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12.	Żywiec	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21.		Dąbrowa	
23, 24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4.	Brzesko	
	6, 7, 8, 11, 12,	Wojnicz	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18.		Pilzno	
20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4.	Jasło	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22 23, 24, 25.		Tarnów	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22.		Stanisławów	
24, 25, 27, 28, 29, 31.	1.	Bohorodczany	
	3, 4, 5, 6, 7. 8, 11, 12.	Nadwórna	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21.		Tłumacz	
23, 24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4.	Horodenka	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24.		Sambor	
27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 15, 17.	Drohobycz	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17.		Staremiasto	
20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29.		Turka	
10, 11, 13, 14, 15, 16. 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 31.	1.	Złoczów	
	3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 15.	Kamionka	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28.		Brody	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu	
			Maju	Czerwcu
			9 Janów	
		Gródek	14 Gródek	
		Rudki	23 Rudki	
	1.	Mościska		5 Mościska 19 Gródek
			9 Jaworów	
		Jaworow	17 Krakowiec	
89.	1.	Rawa	23 Rawa	9 Gródek
		Nisko	9 Nisko	
			21 Łańcut	
	1.	Łańcut		8 Leżajsk 20 Jarosław
		Jarosław		
			29 Cieszanów	
90.	1.	Cieszanów		8 Lubaczów 18 Jarosław
			9 Mielnica	
		Borszczów	15 Borszczów	
	1.	Zaleszczyki	24 Zaleszczyki	6 Czortków
		Husiatyn	9 Husiatyn	
95.	1.	Czortków	23 Czortków	

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru	
Maju	Czerwcu		
10, 11, 13.		Janów	
15, 16, 17, 18, 20, 21, 22.		Gródek	
24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4.	Rudki	
	6, 7, 8, 11, 12, 13. 14, 15, 17, 18.	Mościska	
10, 11, 13, 14, 15, 16.		Jaworów	
18, 20, 21, 22.		Krakowiec	
24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7, 8.	Rawa	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20.		Nisko	
22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5, 6, 7.	Łańcut	
	11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19.	Leżajsk	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28.		Jarosław	
31.	1, 3, 4, 5, 6, 7.	Cieszanów	
	11, 12, 13, 14, 15, 17.	Lubaczów	
10, 11, 13, 14.		Mielnica	
16, 17, 18, 20, 21, 22, 23.		Borszczów	
25, 27, 28, 29, 31.	1, 3, 4, 5.	Zaleszczyki	
10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22.		Husiatyn	
24, 25, 27, 28, 29, 31.	1, 3.	Czortków	

Nr. 38.

Ogłoszenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Kwietnia 1889, L. 28.623, względem uznania szpitala powiatowego w Żywcu Imienia Cesarza „Franciszka Józefa I." za powszechny i publiczny.

Na podstawie przyzwalającej uchwały Sejmu krajowego z dnia 10. Stycznia 1888, uznaje c. k. Namiestnictwo nowo urządzony szpital powiatowy pod nazwą: „Szpital Franciszka Józefa I., w Żywcu" z dniem 1. Maja 1889 za powszechny i publiczny, dla którego z tym dniem ustanowioną została na podstawie art. II. ustępu 2. ustawy krajowej z dnia 12. Grudnia 1869 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 8 z r. 1870) taksa leczenia po 52 ct. w. a. dziennie od osób dorosłych, a po 30 ct. a. w. od dzieci do siedmiu lat.

Lwów, 30. Kwietnia 1889.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 15. Czerwca 1889. **Część XII.**

Nr. 39.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Kwietnia 1889, L. 26.912, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych od mostu na rzece Wisłoku.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 2. Kwietnia 1889 Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu Radzie powiatowej w Sanoku koncesyi na pobór myta od mostu na rzece Wisłoku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Radzie powiatowej w Sanoku nadaje się na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na rzecz utrzymania mostu na rzece Wisłoku między Odrzechową a Sieniawą, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie.

Art. II.

Pobór myta odbywać się ma według następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;
2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;
b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu takowej.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 29. Kwietnia 1889.

Badeni w. r.

Nr. 40.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Kwietnia 1889, L. 26.912, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych od mostu w Zabłotcach i Trepczy.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 2. Kwietnia 1889 Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Zabłotcach od mostów na rzece Rada;

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Trepczy od mostu na rzece Sanoczku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Zabłotcach powiatu Jarosławskiego od dwóch mostów na rzece Rada, przy drodze gminnej w Zabłotcach, przy jednej rogatce według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła, 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Trepczy powiatu Sanockiego od mostu na rzece Sanoczku przy drodze gminnej w Trepczy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólnie obowiązujące przepisy co do uwolnienia od opłaty mytniczej lub zniżenia takowej.

Art. III.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Trepczy wolni są od opłaty myta mostowego, dla tamtejszej gminy wspólnie z obszarem dworskim ustanowionego.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 29. Kwietnia 1889.

Badeni w. r.

Nr. 41.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 13. Maja 1889, L. 26.368, którem dla miasta Oświęcima ustanawia się termina wypowiedzenia najmu i wyprowadzenia się z wynajętych pomieszkań i innych lokalności.

W myśl drugiego ustępu §. 25. ces. rozporz. z dnia 16. Listopada 1858, Nr. 213 Dz. p. p. i na zasadzie ustawy z dnia 27. Marca 1869, Nr. 41. Dz. p. p., postanawia c. k. Namiestnictwo za porozumieniem się z krakowskim c. k. wyższym Sądem krajowym względem terminów wypowiedzenia najmu i opróżnienia pomieszkań i innych lokalności dla miasta Oświęcima i tegoż przedmieść, co następuje:

§. 1.

Do opróżnienia pomieszkań i innych lokalności, najętych za rocznym, półrocznym lub kwartalnym czynszem, bez określenia trwania najmu i bez oznaczenia czasu wypowiedzenia najmu, ustanawia się cztery termina, a mianowicie: dnia 1. Lutego, 1. Maja, 1. Sierpnia i 1. Listopada każdego roku.

§. 2.

Wypowiedzenie ma być uskutecznione przy najmach cało- i półrocznych na trzy miesiące, zaś przy najmach kwartalnych na sześć tygodni przed powyższym terminem, według zasad ces. rozporz. z dnia 16. Listopada 1858, Nr. 213 Dz. p. p.

§. 3.

Najmujący, który ma obowiązek opróżnienia najętego przedmiotu, winien najpóźniej do południa drugiego dnia po terminie wyprowadzenia się, opróżnić połowę zajmowanych lokalności, i wprowadzającemu się stosowne miejsce na pomieszczenie ruchomości udzielić, następnie zaś najdalej do południa trzeciego dnia resztę lokalności zajmowanych opróżnić i całkiem oddać.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z początkiem dnia piętnastego po ogłoszeniu go w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Badeni w. r.

Nr. 42.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 18. Maja 1889, L. 5693/pr., o zmianie postanowień karnych, zawartych w przepisach meldunkowych dla miast: Lwowa, Krakowa i Przemyśla.

§. 1.

Postanowienia §. 14. obwieszczenia Lwowskiej c. k. Dyrekcyi Policyi z 1. Maja 1865, którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miasta Lwowa, §. §. 15. i 16. obwieszczenia c. k. krakowskiej Dyrekcyi Policyi z 5. Maja 1865, którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miasta Krakowa i §. 11. tut. obwieszczenia z 11. Marca 1888 D. u. k. Nr. 31., którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miasta Przemyśla, uchyla się. Natomiast mają nadal obowiązywać następujące postanowienia:

„Przekroczenie tych przepisów karane będzie przez c.k. Sądy według przepisu §. 320. ustawy karnej, a o ile przepisy te nie miałyby zastosowania, przez c. k. Dyrekcyę Policyi, względnie przez Starostwo w Przemyślu według §. 19. rozporządzenia ministeryalnego z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33.

§. 2.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 43.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 10. Maja 1889 r. L. 4529/pr., którem na mocy §. 9. rozp. min. z 15. Lutego 1857, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Starebrody powiatu Brodzkiego.

§. 1.

Postanowienia tut. obwieszczenia z dnia 29. Lutego 1888, L. 618/pr. co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, ogłoszonego w Nr. 30. Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych, mają mieć zastosowanie także do gminy i obszaru dworskiego w Starychbrodach w powiecie Brodzkim z tem, że meldunki odbywać się mają w c. k. komisaryacie Policyi w Brodach.

§. 2.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Badeni w. r.

Nr. 44.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 25. Maja 1889, L. 6009/pr., o zmianie niektórych postanowień statutu banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Gdy Jego Ces. i Król Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 10. Maja 1889, najmiłościwiej zatwierdzić raczył uchwałę Sejmu krajowego z dnia 24. Stycznia 1889, o przyjęciu przez fundusz krajowy poręki do wysokości jednego miliona złotych za zwrot i oprocentowanie wkładek oszczędności Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi

z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zatwierdziło Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z innemi interesowanemi wysokiemi c. k. Ministerstwami rozporządzeniem z dnia 17. Maja 1889, L. 9238, następujące zmiany §. §. 3. lit. *h*) 35., 50., 51. i 52. statutów Banku krajowego, uchwalone przez Sejm krajowy na posiedzeniu z dnia 24. Stycznia 1889:

I. Postanowienie §. 3. lit. *h*) statutu bankowego w dotychczasowem brzmieniu uchyla się, a natomiast opiewać ono ma, jak następuje:

„§. 3. lit. *h*) przyjmowanie gotówki na wkładki oszczędności, asygnaty kasowe i na rachunek bieżący".

II. §. 50., 51. i 52. statutu bankowego wraz z poprzedzającym te paragrafy nagłówkiem: „*b*) przyjmowanie pieniędzy na asygnaty kasowe i rachunek bieżący" uchyla się, a natomiast brzmieć mają §. 50., 51. i 52. i ich nagłówek, jak następuje:

„*b*) Przyjmowanie pieniędzy na książeczki oszczędności, asygnaty kasowe i rachunek bieżący".

§. 50.

Bank krajowy przyjmować będzie gotówkę na wkładki oszczędności.

Najmniejsza wkładka może wynosić 5 zł., a ogólna suma wkładek oszczędności nie może przenosić jednego miliona złotych w. a.

Każdoczesny stan wkładek oszczędności ma być co miesiąc ogłaszany.

Zwrot wkładek oszczędności i spłata odsetek od tychże poręczoną zostaje posiadaczom książeczek wkładkowych aktywami i funduszem rezerwowym Banku, a w dalszym rzędzie (subsydyarnie), do wysokości jednego miliona złotych, gwarancyą funduszu krajowego.

Formularze książeczek oszczędności podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§. 51.

Bank krajowy wydawać będzie na złożoną gotówkę w najmniejszej kwocie 100 zł., oprocentowane asygnaty kasowe.

Ogólna suma wydanych asygnat kasowych nie może przekraczać jednego miliona złotych.

Bank uważa posiadacza asygnaty na okaziciela opiewającej za uprawnionego do odbioru pieniędzy, o ile składający nie zastrzeże, iż pieniądze mogą być wydane tylko jemu lub wylegitymowanemu legalizowanym dokumentem pełnomocnikowi albo prawonabywcy.

Formularze asygnat kasowych podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§. 52.

Bank krajowy będzie przyjmował gotówkę na rachunek bieżący i uskuteczniał do wysokości złożonej kwoty wypłaty zlecone przez wkładającego, bądź wypłacając w gotówce przekazy (cheques) przezeń wystawione, bądź przepisując na żądanie wkładającego kwotę przezeń złożoną, w całości lub w części na rachunek innej osoby.

Formularze przekazów (cheques) podlegają rządowemu zatwierdzeniu.

§. 35. statutu uchyla się w dotychczasowem brzmieniu, który ma opiewać jak następuje:

§. 35.

„Listy zastawne Banku krajowego mogą być użyte na lokacyę kapitałów fundacyjnych, kapitałów od Zakładów zostających pod dozorem publicznym, tudzież funduszów pupilarnych, fideikomisowych i depozytowych i nareszcie służyć mogą według kursu giełdowego jako kaucye w stosunkach służbowych i kontraktowych, tudzież jako zabezpieczenie wojskowych kaucyj małżeńskich".

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 45.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Maja 1889, L. 33.395, tyczące się premiowania koni.

Niniejszem podaje się do wiadomości, że ogłoszone w Dzienniku ustaw i rozporządzeń kraj. Nr. 63. z 1872 r. postanowienia o premiowaniu koni, utraciły moc prawną i zastąpione zostały nowymi przepisami.

Przepisy te, o ile znajomość ich jest potrzebną dla hodowców koni, będą ogłoszone w każdorazowym programie premiowania koni.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 15. Lipca 1889. **Część XIII.**

Nr. 46.

Ustawa

z dnia 2. Maja 1889 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zaprowadzająca zmianę w ustawie z dnia 8go Grudnia 1881, Dz. ust. kr. Nr. 71 o używaniu do stanowienia ogierów będących prywatną własnością.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Paragraf 2. i paragraf 4. ustawy z dnia 8. Grudnia 1881 Dz. ust. kr. Nr. 71 mają w przyszłości brzmieć jak następuje:

§. 2.

Ktokolwiek życzy sobie uzyskać dla ogiera licencyę na nadchodzący okres stanowienia, obowiązany jest zgłosić się z tem żądaniem ustnie lub pisemnie w terminie drogą rozporządzenia wykonawczego ustanowionym, do politycznej władzy powiatu, w którym zamieszkuje.

Na podstawie wniesionych zgłoszeń ustanawia c. k. Namiestnictwo odpowiednią ilość komisyi do licencyonowania ogierów, i w stosownym czasie poda do publicznej wiadomości za pośrednictwem powiatowych władz politycznych i zwierzchności gminnych (obszarów dworskich) miejsce urzędowania każdej komisyi równie jak termin publicznie odbyć się mającego licencyonowania.

Namiestnictwo ustanowić może jedną komisyę dla kilku powiatów, okoliczność ta powinna być w sposób właściwy obwieszczoną. Właściciele

stadnin, którzy mają zamiar ogierami swojemi cudze klacze stanowić, mogą uzyskać wyjątkowo od politycznej władzy powiatowej zezwolenie, by ogiery te oglądane i zbadane były przez komisyę nie w miejscu jej urzędowania, lecz tam gdzie się ogiery znajdują, w tym jednak razie sami ponoszą koszta tych komisyjnych oględzin.

§. 4.

Komisya uznać może jedynie te z pomiędzy przedstawionych jej ogierów za zdatne do stanowienia, względem których okaże się przy rewizyi, że są zdrowe, nie mają żadnej wady dziedzicznej, że się kwalifikują do rozpłodu i odpowiadają rasom i typom krajowym.

Komisya ma wyraźnie wymienić w karcie licencyjnej, do jakiego rodzaju klaczy lub dla jakiej rasy uznaje ogiera za odpowiedniego.

Do licencyonowania a w szczególności do powzięcia uchwały o zdatności przedstawionego ogiera, potrzeba — z wyjątkami w dalszych ustępach przewidzianymi — obecności przynajmniej trzech członków komisyi. Uchwała zapada większością głosów; przy równości głosów staje się uchwałą to zdanie, za którem głosuje przewodniczący.

Jeżeli jest tylko dwóch członków obecnych, natenczas mogą oni także dokonać licencyonowania, jednak ważną uchwałę tylko wtedy powziąść, gdy się co do zdatności lub niezdatności do rozpłodu dotyczącego ogiera zgadzają. W razie niezgodności rozstrzyga ostatecznie Namiestnictwo, względnie udziela lub odmawia licencyi w imieniu komisyi licencyjnej dla dotyczącego ogiera. Licencyonowania może w końcu także sam zastępca komendy stadników rządowych dokonać, jeżeli brak innych udział biorących członków komisyi — jednak konował w myśl §. 3 jest współczynnym.

W tym wypadku należy także ostateczna decyzya, czy licencya ma by udzieloną czy też odmówioną, do Namiestnictwa, w imieniu komisyi licencyonalnej.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 2 maja 1889.

Franciszek Józef, w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 47.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. Maja 1889 do L. 37.043, w sprawie poboru 42% dodatku do podatków bezpośrednich w powiecie Tarnobrzeskim w latach 1889 do włącznie 1894, na opłacenie przypadającego na fundusz powiatowy rocznego udziału kosztów obwałowania Wisły i Sanu.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16. b. m. najmiłościwiej zatwierdzić powziętą przez Sejm krajowy na posiedzeniu z dnia 11. Października 1888 uchwałę, w sprawie poboru 42% dodatku do podatków bezpośrednich w powiecie Tarnobrzeskim w latach 1889 do włącznie 1894, na opłacenie przypadającego na fundusz powiatowy rocznego udziału kosztów obwałowania Wisły i Sanu.

Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu zezwala się pobierać w latach 1889, 1890, 1891, 1892, 1893 i 1894 po 42% dodatku do podatków bezpośrednich w powiecie Tarnobrzeskim opłacanych, przeznaczając ten dochód przedewszystkiem na opłacenie rocznych udziałów powiatu Tarnobrzeskiego w przedsiębiorstwie powiatowem melioracyjnem obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim, które to udziały corocznie począwszy od r. 1889 przez lat 6, t. j. do końca 1894, wynosić będą po 22.686$^2/_3$ zł.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 31. Maja 1889.

Badeni w. r.

Nr. 48.

Ustawa

z dnia 9. Czerwca 1889, o uzupełnieniu obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim ma być wykonane począwszy od r. 1889 jako przedsiębiorstwo wymienionego powiatu, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1888, preliminujący koszta budowy na 680.600 zł.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w obrębie granic powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów tej melioracyi mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ust. 2. i §. 4. ust. 2 *a*) ustawy z 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, takim samym bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów;

c) powiat Tarnobrzeski resztą preliminowanych kosztów budowy.

§. 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat zasiłków krajowych i państwowych, jak i datków powiatu Tarnobrzeskiego, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą Państwa.

§. 5.

Wykonanie robót oraz zarząd funduszu budowy prowadzić ma Wydział powiatowy Tarnobrzeski.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu też podobnie jak i Wydziałowi krajowemu przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania krajowych i rządowych organów technicznych, określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą Państwa.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzonym oddzielny fundusz:

Fundusz ten składać się będzie:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych.

2. Z corocznych datków kraju i powiatu Tarnobrzeskiego, o ile koszta konserwacyi nie zostaną pokryte dochodem z wałów.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków krajowych i powiatowych na konserwacyę, administracyę funduszu konserwacyjnego, organizacyi obrony grobel i innych zarządzeń, potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po skończeniu budowy.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Lainz, dnia 9. Czerwca 1889.

Franciszek Józef, w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r. **Dunajewski** w. r.

Nr. 49.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 3. Lipca 1889, L. 7772/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gmin i obszarów dworskich Opaki, Werhobuż i Huta Werhobuzka do okręgu Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Złoczowie.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z 19. Czerwca 1889, L. 5746, względem przydzielenia gmin Opaki, Werhobuż i Huta Werhobuzka do okręgu Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Złoczowie w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868 Nr. 59 Dz. p. p., zostają gminy Opaki, Werhobuż i Huta Werhobuzka z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Olesku wyłączone i do okręgu Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Złoczowie wcielone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1890 r.

Schönborn w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 1. Lipca 1889, L. 31.509, którem ustanawia się nową taryfę wynagrodzenia dla prywatnych techników z upoważnieniem rządowem, za czynności wykonywane na wezwanie władz rządowych.

Wydaną rozporządzeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Maja 1863 L. 14.754 taryfę wynagrodzenia dla prywatnych techników z upoważnieniem rządowem za czynności, uskuteczniane na wezwanie władz rządowych, uchyla się niniejszem ze względu na zmienione stosunki, i wydaje się nową taryfę, która wejdzie w życie z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Taryfa

wynagrodzeń dla autoryzowanych techników prywatnych za czynności, uskuteczniane na wezwanie władz rządowych.

A) Dla cywilnych inżynierów budowy, względnie dla inżynierów budowy i kultury, inżynierów budowy maszyn i architektów z upoważnieniem rządowem.

1. Za czynność w miejscu zamieszkania:

a) całodzienną (7 godzin) 7 zł.;

b) półdzienną (3 godziny) 3 zł. 50 ct.

2. Za czynność po za miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:

a) całodzienną (8 godzin) 11 zł.;

b) półdzienną (4 godziny) 5 zł. 50 ct.

3. Za zatrudnienie asystenta w miejscu zamieszkania:

a) całodzienne (7 godzin) 4 zł.;

b) pół dnia (3 godziny) 2 zł.

4. Za zatrudnienie asystenta po za miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:

a) całodzienne (8 godzin) 7 zł.;

b) pół dnia (4 godziny) 3 zł. 50 ct.

5. Za użycie figuranta przy zdjęciach stolikiem dziennie po 1 zł.

6. Noclegowe po za miejscem zamieszkania od jednej nocy:

a) dla inżyniera lub architekty 2 zł.;

b) dla asystenta 1 zł. 50 ct.

7. Koszta podróży dla inżynierów lub asystentów:

a) koleją 2giej klasy;

b) statkiem parowym 1szej klasy;

c) zwykłą drogą od miryametru 1 zł. 85 ct.

8. Koszta podróży dla figuranta:

a) koleją 3ciej klasy;

b) statkiem parowym 2giej klasy.

B) Dla geometrów, geometrów-techników i techników kultury z upoważnieniem rządowem.

1. Za czynność w miejscu zamieszkania:

a) całodzienną (7 godzin) 4 zł. 50 ct.;

b) pół dnia (3 godziny) 2 zł. 25 ct.

2. Za czynność po za miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:

a) całodzienną (8 godzin) 7 zł.;

b) pół dnia (4 godziny) 3 zł. 50 ct.

3. Za zatrudnienie asystenta w miejscu zamieszkania:

a) całodzienne (7 godzin) 3 zł.;

b) pół dnia (3 godziny) 1 zł. 50 ct.

4. Za zatrudnienie asystenta poza miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:

a) całodzienne (8 godzin) 5 zł.;

b) pół dnia (4 godziny) 2 zł. 50 ct.

5. Za użycie figuranta przy zdjęciach stolikiem dziennie po 1 zł.

6. Noclegowe po za miejscem zamieszkania od jednej nocy:

a) dla geometry 1 zł. 50 ct.;

b) dla asystenta 1 zł.

7. Koszta podróży dla geometrów i asystentów:

a) koleją 2giej klasy;

b) statkiem parowym 1szej klasy;

c) zwykłą drogą od miryametr. 1 zł. 85 ct.

8. Koszta podróży dla figuranta:

a) koleją 3ciej klasy;

b) statkiem parowym 2giej klasy.

C) Postanowienia ogólne.

Należytości pod 1 i 2 wymienione obejmują wynagrodzenia za wszelkie czynności, wchodzące w zakres fachowy, przeto też żadne dalsze żądania w tym względzie stawiane być nie mogą. Zarachowane być mogą tylko udowodnione koszta za ewentualnie użyty materyał rysunkowy, stemple lub wydatki za użycie pomocników, albo najemników, które to koszta i wydatki zaliczane być winne według cen miejscowych, przyczem się atoli zauważa, że do rachunku dołożyć należy pokwitowania na zakupienie materyałów rysunkowych, uiszczone wypłaty pomocników względnie najemników, dalej imienną konsygnacyę tychże, na której ich zapłata potwierdzoną być musi przez odnośną zwierzchność gminną.

Rachunki kosztów z powodu poruczonych przez władze czynności technicznych, wnoszone być mają najpóźniej do 14 dni po wykonaniu czynności do tej władzy, od której wyszło wezwanie; rachunki te ulegają sprawdzeniu w myśl powyższych postanowień, czemu się poddać musi rachunkozdawca.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 15. Sierpnia 1889. **Część XIV.**

Nr. 51.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 14. Lipca 1889, L. 39.524, którem ogłasza się regulamin żeglugi na rzece Przemszy, zatwierdzony przez Wys. c. k. Ministerstwo handlu reskryptem z dnia 12. Maja 1889, L. 4539, w porozumieniu z Wys. c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu.

Regulamin żeglugi na rzece Przemszy.

Warunki wykonywania żeglugi.

§. 1.

Uprawnienie do prowadzenia żeglugi.

Austryackie przedsiębiorstwa żeglugi parowej uzyskać winny na przewóz osób i towarów na Przemszy, pozwolenie politycznej Władzy krajowej, przepisane w §§. 2. i 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. Stycznia 1855 Dz. p. p. Nr. 9, względnie w ustępie 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Lipca 1858, Dz. p. p. Nr. 108.

Względem uprawnienia do prowadzenia żeglugi statkami wiosłowymi i żaglowymi na Przemszy, obowiązują austryackich przedsiębiorców odnośne postanowienia ustawy przemysłowej.

§. 2.

Patent dla statku.

Każdy austryacki statek, kursujący na Przemszy, ma być zaopatrzony w przepisany patent dla statku.

Uwolnione od tego są:

a) Statki przeznaczone i nadające się tylko do jednorazowej jazdy z wodą;

b) całkiem małe łódki (czółna), używane jako statki pomocnicze lub też od takowych nie większe;

c) promy;

d) tratwy.

Patenta dla statków wydaje c. k. Starostwo w Chrzanowie. W odnośnych podaniach, które na piśmie do tej władzy wnoszone być mają, należy dokładnie opisać statek, dla którego ma być uzyskany patent, — przy statkach parowych z wymienieniem ich nazwy, dalej należy wykazać właściciela, jego austryackie obywatelstwo, i uprawnienie do prowadzenia żeglugi.

§. 3.

Rewizya statku.

C. k. Starostwo zarządza w skutek podania wniesionego w sposób przepisany, rewizyę statku przez znawców względem pojemności, zdałości, dostatecznego zaopatrzenia i odpowiedniej załogi.

Właściciel statku obowiązany jest dostawić do rewizyi na miejsce przez c. k. Starostwo wyznaczone, statek bez ładugi przy wolnym dostępie do wszystkich części i postarać się o pomoc, potrzebną do przeprowadzenia rewizyi.

Dla statków przeznaczonych do przewozu osób, oznaczyć należy przy rewizyi najwyższą liczbę osób, które równocześnie na statku znajdować się mogą. Ta najwyższa liczba umieszczoną być ma w sposób w oko wpadający na tablicy, przybitej w miejscu dla wszystkich dostępnem.

Przy rewizyi statku parowego ściśle przestrzegane być mają przepisy dla kotłów parowych, dalej oznaczyć należy najwyższe dopuszczalne zanurzenie, linią na 3 cm. szeroką, namalowaną olejną farbą cynobrową, która ma być zawsze czysto i wyraźnie utrzymywana.

Następnie z zewnątrz obydwóch burtów na przodzie, w środku i z tyłu statku należy umieścić skalę zanurzania z podziałką w centimetrach (podziałki na 2 cm), sięgającą aż do linii największego zanurzenia i to w ten sposób, ażeby na tej skali odczytane być mogło bezpośrednio rzeczywiste zanurzenie parowca.

W celu utrzymania ustanowionej w §. 5. przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. u. kr. Nr. 93 ex 1888, wysokości pokładu po nad wodą przy statkach naładowanych, mają być wszystkie otwarte statki po zewnętrznych bokach na najniższym punkcie burtu w przepisanym odstę-

pie od krawędzi burtu zaopatrzone marką poziomą, 2 m. długą, a 3 cm. szeroką, cynobrową farbą olejną namalowaną, którą markę zawsze czysto i wyraźnie utrzymywać należy.

O wyniku rewizyi ma być spisany protokół, którego nautyczno-techniczna część winna być tak wyczerpująco przedstawiona, ażeby wedle niej, każdy znawca mógł ocenić wynik dochodzenia.

Jeżeli statek uznany został przy rewizyi jako do żeglugi się nadający, wówczas zarządzi c. k. Starostwo wpisanie statku do rejestru statków i umieszczenie na nim liczby rejestru, względnie przy statkach parowych nazwy rejestrowanej w sposób (§ 14.) przepisany, a następnie wyda patent dla statku wedle załączonego należycie wypełnionego wzoru. Wzór A.

Koszta rewizyi statku, tudzież umieszczenie liczby rejestrowej, względnie nazwy rejestrowanej, ponosi właściciel statku.

§. 4.

Uwagi na patencie dla statku; odnowienie lub odebranie patentu.

Jeżeli zajdzie zmiana w stosunkach własności lub nazwy statku, jeżeli statek przestał być używany stale do żeglugi, albo uległ ważnemu przeistoczeniu lub naprawie, winien właściciel donieść o tem c. k. Starostwu w przeciągu czterech tygodni.

W razie przedsięwzięcia ważnych przeistoczeń lub napraw, do czego zalicza się w szczególności wymianę wewnętrznych części drzewnych lub wręgów, przeprowadzić ma c. k. Starostwo na koszt właściciela ponowną rewizyę statku, i wynik tejże zapisać na patencie dla statku. Również zapisać należy w patencie dla statku przejście jego własności na tutejszokrajowca.

Przy zmianie nazwy statku parowego należy nowy patent dla statku wydać.

W razie stanowczego zaprzestania żeglugi, lub przejścia statku na własność obcokrajowca, patent dla statku się odbiera.

§. 5.

Patent żeglarski.

Każdy kierownik austryackiego statku wiosłowego, żaglowego lub parowego, posiadać winien przepisany patent żeglarski.

Uwolnieni od tego są tylko kierownicy statków, wymienionych w §. 2. pod lit. b—c.

§. 6.

Warunki uzyskania patentu, egzamin żeglarski.

Ubiegający się o patent na kierownika statku wiosłowego, żaglowego i parowego na Przemszy, mają wnosić dotyczące podania, w których oznaczony być winien rodzaj statków, dla jakich ma być patent uzyskany, do c. k. Starostwa w Chrzanowie i wykazać:

a) zwykłe miejsce zamieszkania;

b) wiek;

c) okoliczność, iż zasługują na zaufanie;

d) obywatelstwo państwowe, jakoteż

e) co najmniej trzechletnią służbę odpowiednią na statkach i praktyczne w niej wykształcenie.

Wykazanie pod *e*) przepisanego warunku nastąpić ma za pomocą świadectw.

Ubiegający się o patent na kierownika statków parowych, wykazać się mają nadto teoretycznem wykształceniem, odpowiadającem w ogólności ukończonym studyom niższej szkoły realnej, tudzież świadectwem, że przez czas swej trzechletnej służby praktycznej na statkach, co najmniej przez jeden rok służyli na parowcach wód śródziemnych i służby tej w praktyce się wyuczyli.

§. 7.

W razie zupełnego dostarczenia dowodów wymaganych w §. 6 przypuści c. k. Starostwo ubiegającego się do egzaminu.

Egzamin przeprowadzi komisya, złożona z c. k. Starosty, lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, tudzież w wypadkach, w których rozchodzi się o uzyskanie patentu na kierownika statków wiosłowych lub żaglowych, co najmniej z jednego doświadczonego, patentowanego, przez c. k. Starostwo ku temu wyznaczonego kierownika statku; zaś w wypadkach, w których rozchodzi się o udzielenie patentu na kierownika statków parowych, z urzędnika budownictwa państwowego i co najmniej z jednego w kierownictwie statków parowych doświadczonego i patentowanego, a przez c. k. Starostwo do tego wyznaczonego kierownika statku.

Egzamin należy zastosować do rodzaju statków, dla których kierownictwa ma być patent uzyskany, a odnosić on się winien bardziej do praktyki aniżeli do teoryi służby na statku.

Przy egzaminie należy wymagać przedewszystkiem znajomości przepisów policyi rzecznej i plantacyjnej dla Galicyi i Bukowiny z 2. Marca 1842, L. Gub. 9605, Zb. u. prow. str. 24, rocznik Nr. 35, odnośnych po-

stanowień ustawy wodnej z 14. Marca 1875, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 38, przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 93 z r. 1888 i niniejszego regulaminu żeglugi na rzece Przemszy, następnie dokładnej znajomości nurtu Przemszy, a mianowicie miejsc niebezpiecznych, tudzież miejsc przeznaczonych do lądowania.

Po złożeniu egzaminu z dobrym skutkiem, i odebraniu przyrzeczenia na sumienne wypełnianie obowiązków zawodowych, określonych bliżej w formularzu B., ma być przez c. k. Starostwo wydany ubiegającemu się patent żeglarski dla odnośnego rodzaju statków wedle załączonego, należycie wypełnionego wzoru. Wzór B.

W wypadkach na szczególniejsze uwzględnienie zasługujących, może wys. c. k. Ministerstwo handlu zwolnić ubiegającego się od wykazania trzechletniej odpowiedniej praktyki w służbie na statkach i od przepisanego egzaminu.

§. 8.

Uprawnienia wynikające z patentu żeglarskiego.

Patent żeglarski upoważnia żeglarza do kierowania każdym austryackim statkiem na Przemszy, który należy do rodzaju wymienionego w patencie.

§. 9.

Odebranie patentu żeglarskiego; zmiana lub odnowienie opisu osoby na tymże.

Patent żeglarski może być przez c. k. Starostwo odebrany, skoro okaże się brak wymogów, przepisanych jako konieczne warunki do uzyskania patentu.

Odebranie patentu może nastąpić na pewien określony czas, lub na zawsze. Jeżeli umieszczony na patencie żeglarskim opis osoby stanie się z powodu wieku lub z innych względów nieodpowiedniem, ma go c. k. Starostwo zmienić lub odnowić.

§. 10.

Dalsze przepisy o wykonywaniu żeglugi.

Zresztą obowiązują co do przemysłu kierownictwa statków wiosłowych i żaglowych na Przemszy, postanowienia ustawy przemysłowej, zaś co do kierownictwa statków parowych na tej rzece, przepisy rozporządzenia ministeryalnego z 4. Stycznia 1855, Dz. p. p. Nr. 9.

§. 11.

Kierownictwo i obsługa maszyn; próba, peryodyczna rewizya, i obsługa kotłów na statkach parowych.

Przy wykonywaniu żeglugi parowej mają być względem próby i peryodycznej rewizyi kotłów, kierownictwa maszyn i obsługi kotłów przez osoby, które uzdolnienia dowiodły, przestrzegane dotyczące przepisy i rozporządzenia.

§. 12

Przechowywanie dokumentów na statku.

Podczas jazdy znajdować się zawsze mają na statku: patent dla statku i patent żeglarski, a na parostatkach także i certyfikat próby kotła.

§. 13.

Zakaz nadużywania dokumentów statku.

Użycia patentu dla innego statku, lub patentu żeglarskiego dla innej osoby, jak dla tej dla której je pierwotnie wydano zakazuje się jak najsurowiej.

Rejestr statków i rejestr służby na nich.

§. 14.

Rejestr statków; władza rejestr prowadząca; przedmiot rejestru.

Dla statków zaopatrzonych w patenta prowadzi rejestr wedle załą-
Wzór C czonego wzoru c. k. uboczny urząd cłowy w Chełmku, któremu c. k. Starostwo w Chrzanowie udziela potrzebnych danych.

W tym rejestrze mają być zapisane wszystkie statki patentowane, a w szczególności statki parowe osobno z bieżącemi liczbami, tudzież z podaniem stosunków własności, a przy parostatkach i nazwy. Zmiany w stosunkach własności, uwagi umieszczone na odnośnych patentach dla statków, jak niemniej odebranie patentu, mają też być tamże w ewidencyi utrzymywane.

Wpis do rejestru ma być odnowiony dla parostatków, które zmienią nazwę.

Każdemu wolno wglądnąć w rejestr statków w godzinach urzędowych władzy, rejestr prowadzącej.

§. 15.

Uwidocznienie na statku liczby rejestru i nazwy zarejestrowanej.

Liczby rejestru, a przy parostatkach także zarejestrowana nazwa, mają być oznaczone w sposób określony §. 31. przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy (Dz. u. kr. Nr. 93 z r. 1888), farbą cynobrową, na zewnętrznych ścianach burtu i zawsze czysto i wyraźnie utrzymywane.

§. 16.

Rejestr służby na statkach.

C. k. Starostwo w Chrzanowie prowadzić ma spisy wydanych patentów żeglarskich, tak zwany rejestr służby na statkach, w których uwidaczniać należy także odbieranie patentów.

§. 17.

Patenta flisackie; rejestr flisaków.

Postanowienia względem patentów żeglarskich i rejestru służby mają być odpowiednio zastosowane do flisaków. Wzór D

Używanie flagi.

§. 18.

Oznaczenie flagi użyć się mającej.

Statki zaopatrzone w austryackie patenta dla statków, a kursujące na Przemszy, jakoteż statki będące własnością austr. obywateli, a uwolnione od obowiązku posiadania patentu dla statków, mają — skoro tego zajdzie potrzeba — wywiesić wyłącznie flagę, przepisaną obwieszczeniem c. k. Ministerstwa handlu z d. 6. Marca 1869, Dz. p. p. Nr. 28, dla morskich okrętów kupieckich.

Obcym statkom wzbrania się używania tej flagi.

Nadzór i wykonywanie przepisów.

§. 19.

Władza nadzorcza i jej organa.

Bezpośredni nadzór i wykonywanie niniejszego regulaminu żeglugi, jakoteż przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. ust. kr. Nr. 93 z roku 1888, porucza się c. k. Starostwu w Chrzanowie, które pod względem technicznym działać ma w porozumieniu z oddziałem technicznym c. k. Starostwa w Krakowie, a w sprawach większej doniosłości w porozumieniu z inspektorem żeglugi.

W tym celu ma c. k. Starostwo używać organów, przeznaczonych do nadzoru rzek (nadzorców rzek, łęgowych i tamiarzy), a w tych czynnościach ma być popierane przez dozorców mostów, żandarmeryę, straż skarbową i naczelników gmin.

§. 20.

Peryodyczne i nadzwyczajne rewizye statków.

Rzeczonemu c. k. Starostwu przysługuje prawo przedsiębrania corocznych, a w razie potrzeby także nadzwyczajnych rewizyi pojedynczych austryackich statków, kursujących na Przemszy lub całych grup tychże w celu sprawdzenia zdałości statków do jazdy, jednak ile możności bez utrudnienia ruchu.

Wynik rewizyi ma być uwidoczniony na patencie dla statku, który uznany został za zdały do jazdy i posiada patent.

Statek przy rewizyi uznany jako do jazdy niezdały, może c. k. Starostwo niezawiśle od kary, nałożyć się mającej na właściciela względnie na kierownika statku, wykluczyć od żeglugi aż do czasu udowodnienia, że znalezione wadliwości usunięto.

Koszta każdej corocznej rewizyi, jak też tej nadzwyczajnej, przy której statek uznany został jako niezdały do jazdy, ponosi właściciel statku (spławu).

§. 21.

Obowiązek właścicieli statków i służby tychże zastosowania się do otrzymanych zarządzeń.

Do zarządzeń władzy nadzorczej i organów do pomocy, względnie do współdziałania jej dodanych, mają się właściciele i kierownicy statków bezwzględnie zastosować.

Przekroczenia i kary.

§. 22.

Postanowienia karne.

Przekroczenia niniejszego regulaminu żeglugi, o ile nie podpadają pod inne ustawowe postanowienia karne, będą karane wedle rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywnami do 100 zł. lub karą aresztu do 14 dni.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§. 23.

Dla statków obecnie na Przemszy już kursujących i ich kierowników, wyznacza się termin sześciomiesięczny, w przeciągu którego należy uczynić zadość postanowieniom o zaopatrzeniu się w patenta dla statków i w patenta żeglarskie, tudzież postarać się o wpisy do rejestru statków względnie do rejestru służby na statkach.

Kierownicy statków, którzy się już w praktyce na statkach uzdolnionymi okazali, mogą być uwolnieni przez c. k. Starostwo w Chrzanowie od egzaminu żeglarskiego, przeto mogą też o ile uczynią zadość innym warunkom, uzyskać patent żeglarski bez złożenia egzaminu.

Na pokładzie każdego statku kursującego na Przemszy, znajdować się ma zawsze jeden egzemplarz niniejszego regulaminu żeglugi, jakoteż przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. u. kr. Nr. 93 z r. 1888.

§. 24.

Niniejszy regulamin żeglugi wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Załącznik A. (do L. 39.524/1889).

C. k. Starostwo w Chrzanowie.

Patent dla statku.

Statek { wiosłowy *) / żaglowy / parowy } .... z **) ....

) . . . . nazwany, liczbą . . . . oznaczony i pod tą liczbą do rejestru dla statków w c. k. ubocznym urzędzie cłowym w Chełmku wpisany o . . . . . . pojemności, w roku . . . . . nowozbudowany, z normalną załogą *) . . . . . . osób (włącznie z kierownikiem), był we wszystkich swoich częściach wraz z przynależnościami szczegółowo i starannie zbadany przez znawców do tego powołanych i obowiązanych, i uznany za zupełnie dobry i zdały do żeglugi na Przemszy.

Na podstawie tej rewizyi technicznej udziela się właścicielowi rzeczonego statku pozwolenie do używania go do żeglugi na Przemszy, jak długo statek ten znajdować się będzie w powyż opisanym dobrym stanie.

W dowód czego wydano niniejszy patent dla statku przy wyciśnięciu urzędowej pieczęci.

W Chrzanowie dnia . . . .

(L. S.) C. k. Starosta:
(Podpis).

Dodatek dla parowców:

Pozwolenie do prowadzenia żeglugi parowej na Przemszy wydano *) . . . . reskryptem c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia . . . . 18 . . L. . . . .

---

*) nazwisko właściciela.
**) miejsce jego zamieszkania.
***) nazwa statku lub stwierdzenie, że nieposiada nazwy.
****) liczba osób.

Liczba porządkowa	Uwagi urzędu

Załącznik B. (do L 39.524/1889).

C. k. Starostwo w Chrzanowie.

Patent żeglarski.

Okaziciel niniejszego N. N. . . . . z . . . .
wykazał wiadomości i uzdolnienie do wykonywania żeglugi na Przemszy

statkiem { wiosłowym
żaglowym
parowym }

w ten sposób, iż mu w dniu dzisiejszym udzielono bez przeszkody pozwolenia do prowadzenia każdego na Przemszy kursującego austryackiego

statku { wiosłowego
żaglowego
parowego. }

Po poprzedniem odebraniu przyrzeczenia, iż prowadzić będzie statek, jego kierownictwu powierzyć się mający, z całą sumiennością i oględnością, że strzedz go będzie wedle wszystkich sił, o ile to będzie możliwem, od szkód, nieszczęścia i niebezpieczeństwa, na jakie wraz z towarami i osobami narażony być może, tudzież iż ściśle przestrzegać będzie w swoich kursach regulaminu żeglugi i przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, wydano mu niniejszy patent żeglarski przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

W Chrzanowie dnia ....

Opis osoby właściciela patentu:
Wiek: . . . .
Wzrost . . . .
Oczy . . . .
Uszy . . . .
Nos . . . .
Usta . . . .
Włosy . . . .
Szczególne znamiona ....

Własnoręczny podpis
właściciela patentu: (L. S.) C. k. Starosta:
(Podpis).

....

Załącznik C. (do L. 39.524/1889).

C. k. Starostwo w Chrzanowie.

Patent flisacki.

Gdy okaziciel niniejszego N. N. . . . . z . . . . wykazał się potrzebnemi wiadomościami i uzdolnieniem, przeto udziela mu się w dniu dzisiejszym bez przeszkód pozwolenia do prowadzenia każdego Przemszą spuszczanego austryackiego spławu.

Po poprzedniem odebraniu przyrzeczenia, iż spławy jego kierownictwu poruczone prowadzić będzie z całą sumiennością i oględnością, tudzież iż wedle wszystkich sił, o ile to będzie możliwem strzedz będzie takowe od szkód, nieszczęścia i niebezpieczeństwa, niemniej iż ściśle przestrzegać będzie w swoich kursach regulaminu żeglugi i przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, wydano mu niniejszy patent flisacki, przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

W Chrzanowie dnia . . . .

Opis osoby właściciela patentu:

Wiek . . . .
Wzrost . . . .
Oczy . . . .
Uszy . . . .
Nos . . . .
Usta . . . .
Włosy . . . .
Szczególne znamiona ....

Własnoręczny podpis
właściciela patentu:

....

(L. S.)

C. k. Starosta:
(Podpis.)

Liczba porządkowa	Dzień zarejestrowania	Rodzaj statku (śrubowy, kołowy i t. d.)	Nazwa statku	Pojemność	Normalny stan załogi	Czas i miejsce zbudowania	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela.	Uwagi

Załącznik D. (do L. 39.524/1889.)

C. k. uboczny urząd cłowy I. kl. w Chełmku.

R e j e s t r

austryackich statków na Przemszy.

A. Statki parowe.

B. Inne statki.

Liczba porządkowa	Dzień zarejestrowania	Rodzaj statku	Nazwa statku lub uwaga, iż statek nie posiada nazwy	Pojemność	Normalny stan załogi	Czas i miejsce zbudowania	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela	Uwagi

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 20. Sierpnia 1889. **Część XV.**

Nr. 52.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Lipca 1889, L. 50321, względem obowiązku pracodawców, wykazywania do powiatowej kasy chorych w myśl ust. z 30. Marca 1888, Dz. p. p. Nr. 33 tych osób, które podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby.

W myśl §. 31 ustawy z 30. Marca 1888, Dz. p. p. Nr. 33, postanawia c. k. Namiestnictwo, że przedsiębiorcy przemysłowi, względnie pracodawcy, począwszy od 1. Sierpnia 1889, są obowiązani wnosić wykazy (zgłoszenia) o wstąpieniu i wystąpieniu osób, zatrudnionych w ich przedsiębiorstwach przemysłowych, o ile zatrudnienie tych osób pociąga za sobą w myśl powyżej powołanej ustawy obowiązkowe ubezpieczenie na wypadek choroby i należenie do pow. kasy chorych i to wprost do Zarządu tej powiat. kasy chorych, w obrębie której położone jest ich przedsiębiorstwo, zatrudniające osoby obowiązkowi ubezpieczenia podlegające.

Zgłoszenie o wstąpieniu winno obejmować imię i nazwisko osoby podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia, oznaczenie kategoryi robotników, do której każda z tych osób należy, a względnie zarobek dzienny, z jakim wykazana osoba została przyjętą lub jaki przeciętnie odpowiada jej zatrudnieniu, daty urodzenia i dzień wstąpienia do zatrudnienia.

Zgłoszenie o wystąpieniu obejmować winno imię i nazwisko osoby występującej i dzień wystąpienia.

Pracodawcy są obowiązani wnosić te zgłoszenia do Zarządu odnośnej pow. kasy chorych co do każdej osoby obowiązkowi ubezpieczenia podlegającej, która u nich do roboty wstępuje, najpóźniej trzeciego dnia po wstąpieniu, zaś o jej wystąpieniu najpóźniej trzeciego dnia po ustaniu stosunku pracy.

Co się podaje do powszechnej wiadomości z przypomnieniem, że pracodawcy, którzy nie uczynią zadość powyższemu obowiązkowi, ulegną skutkom prawnym, zagrożonym w §. 32 i 67 ustawy z 30. Marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 24. Lipca 1889.

W zastępstwie:

Karasiński, w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 1. Września 1889. **Część XVI.**

Nr. 53.

Statut emerytalny

dla urzędników i sług krajowych, tudzież dla zakładów krajowych, uchwalony przez Wysoki Sejm krajowy na posiedzeniu z dnia 21. Stycznia 1889.

Rozdział I.

§. 1.

Postanowienia ogólne.

W granicach statutem niniejszym zakreślonych mają prawo do emerytury, a względnie do pensyi wdowiej i sierocińskiej, do dodatków na wychowanie, do kwartałów pośmiertnych i do odpraw:

1. Etatowi urzędnicy i słudzy krajowi.

2. Etatowi inżynierowie i konduktorowie dróg krajowych, stosownie do uchwał sejmowych z dnia 23. Października 1881 i z dnia 10. Października 1883.

3. Inżynierowie biura melioracyjnego, stosownie do uchwały sejmowej z dnia 23. Października 1881.

4. Inżynier-górnik przy Wydziale krajowym według uchwały sejmowej z dnia 18. Października 1882.

5. Urzędnicy i służba etatowa zakładów krajowych, którym w statutach zakładów tych lub etatach przez Sejm potwierdzonych, albo na zasadzie osobnych uchwał sejmowych, prawo do emerytury jest przyznane, jeżeli dla zakładów tych nie istnieje osobny statut emerytalny.

6. Lekarze, urzędnicy i służba etatowa krajowych szpitali we Lwowie i Krakowie i krajowego zakładu dla obłąkanych w Kulparkowie, jeżel z posadą według statutów i etatów, przez Sejm potwierdzonych, jest połączone prawo do emerytury.

7. Wdowy i sieroty po osobach wymienionych pod l. 1 do 6.

Rozdział II.

Przeniesienie w stan spoczynku.

§. 2.

Rodzaje przeniesienia w stan spoczynku.

Przeniesienie w stan spoczynku jest albo

1. stałe, albo
2. czasowe (kwieskowanie).

§. 3.

Przeniesienie w stały stan spoczynku.

Przeniesienie w stały stan spoczynku następuje:

1. albo na żądanie;
2. albo z urzędu.

§. 4.

Przeniesienie w stały stan spoczynku na żądanie.

Przeniesienie w stały stan spoczynku na żądanie będzie dozwolone, jeżeli urzędnik lub sługa (§. 1.):

1. wykaże przynajmniej dziesięć (10) lat nieprzerwanej służby, wliczalnej do emerytury (§. 10.), a nadto badanie lekarskie (§. 32.) stwierdzi, że proszący na zawsze do pełnienia obowiązków służbowych jest niezdolnym — albo

2. przekroczył siedmdziesiąty rok życia swego — albo

3. wysłużył tyle lat, ile wymaga §. 12. do uzyskania emerytury, równającej się jego płacy ostatniej (§. 31).

§. 5.

Przeniesienie w stan spoczynku z urzędu.

Wydział krajowy przeniesie urzędnika lub sługę (§. 1.) z urzędu w stały stan spoczynku:

1. po stwierdzonej przez lekarzy (§. 32.) zupełnej i trwałej a nieusuwalnej niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych — albo

2. ze względów służbowych według własnego uznania.

§. 6.

Skutki przeniesienia w stały stan spoczynku.

Przeniesiony w stały stan spoczynku uwolnionym jest do końca życia od obowiązku pełnienia jakiejkolwiek służby.

§. 7.

Przeniesienie w czasowy stan spoczynku.

Wydział krajowy przeniesie urzędnika lub sługę (§. 1.) w czasowy stan spoczynku:

1. Jeżeli chwilowa niezdolność do służby prawdopodobnie z czasem da się usunąć.

2. Jeżeli posada została zwiniętą — a umieszczenie na innej odpowiedniej posadzie na razie jest niemożliwe.

3. Jeżeli Wydział krajowy uzna przeniesienie takie za wskazane ze względów służbowych.

§. 8.

Skutki przeniesienia w czasowy stan spoczynku.

Urzędnik lub sługa (§. 1.) przeniesiony w stan spoczynku, winien na wezwanie Wydziału krajowego do dni 30, licząc od doręczenia wezwania albo umieszczenia w gazecie urzędowej (§. 14.), objąć wskazaną sobie posadę.

Wezwanie to wyda Wydział krajowy:

1. Jeżeli lekarze stwierdzą (§. 32.) takie polepszenie stanu zdrowia, że przeniesiony w czasowy stan spoczynku może objąć posadę, którą przedtem zajmował, albo inną odpowiednią.

2. Jeżeli kwieskowany z powodu zwinięcia posady (§. 7. ust. 2.) może być umieszczony na innej posadzie odpowiedniej.

3. Jeżeli Wydział krajowy uchyli zarządzone przezeń przeniesienie w czasowy stan spoczynku.

§. 9.

Przeniesienie w stan spoczynku z powodu słabości dłuższej.

Urzędnik lub sługa (§. 1.), który z powodu słabości przez rok nie pełni obowiązków służbowych, będzie poddany oględzinom lekarskim (§. 32),

poczem Wydział krajowy wyda orzeczenie, czy tenże ma być przeniesiony w stały lub czasowy stan spoczynku, albo wezwany do objęcia urzędowania.

§. 10.

Służba wliczalna.

Przy przeniesieniu w stały lub czasowy stan spoczynku należy policzyć:

1. Lata przepędzone nieprzerwanie w służbie przy Wydziale krajowym lub którymkolwiek zakładzie krajowym, licząc od dnia złożenia pierwszej przysięgi służbowej (§. 11. ust. 3.)

Jeżeli z posadą stałą lub tymczasową połączone jest prawo do emerytury, liczą się lata bez względu na to, czy funkcyonaryusz piastował posadę tę stale lub prowizorycznie, w etacie lub po za etatem (extra statum).

Kto wystąpił ze służby, a później na nowo został przyjęty, temu nie będzie liczony czas służby, poprzedzający wystąpienie.

Przeniesionemu w czasowy stan spoczynku, czas służby poprzedzający kwieskowanie doliczony będzie do czasu służby, na nowo rozpoczętej, z wytrąceniem czasu przepędzonego w czasowym stanie spoczynku.

Urlop lub choroba nie przerywają służby.

2. Czas spędzony w zawieszeniu od urzędowania (suspenzyi) będzie tylko wówczas liczony, jeżeli po zniesieniu zawieszenia suspendowany został napowrót dopuszczony do urzędowania.

3. Czas przepędzony w ciągu służby krajowej w jednorocznej ochotniczej służbie wojskowej, na ćwiczeniach wojskowych, wreszcie w służbie obowiązkowej w linii, marynarce, obronie krajowej lub pospolitem ruszeniu. Lata służby uznane przez Najjaśniejszego Pana, jako lata wojenne i podwójnie liczone, będą także przy wymiarze emerytury w dwójnasób liczone.

4. Czas służby, przepędzonej w c. k. armii lub marynarce za gażą lub żołdem, jeżeli poprzedza bezpośrednio wstąpienie do służby krajowej lub przy zakładach krajowych — i o ile ten czas liczy się do emerytury także w państwowej służbie cywilnej według przepisów obowiązujących w chwili wstąpienia do służby krajowej.

5. Czas wliczalny, przepędzony w służbie państwowej, jeżeli urzędnik lub sługa bezpośrednio z tej służby przechodzą do służby krajowej, jak długo c. k. Rząd tę samą zasadę zachowywać będzie względem osób ze służby krajowej i zakładów krajowych.

W przypadkach pod 4 i 5 Wydział krajowy w dekrecie nominacyjnym oznaczy, ile lat służby wojskowej lub cywilnej przyjętemu wliczonych będzie do służby krajowej.

Postanowienia powyższe nie naruszają przepisu §. 33. ustęp ostatni ustanowy służby krajowej z 23. Marca 1866 — niemniej szczególnych uchwał sejmowych, odmienne obliczenie lat służby zawierających.

§. 11.

Wyjątkowe policzenie lat.

Wyjątki od przepisów w poprzedzającym paragrafie zawartych zachodzą:

1. Jeżeli urzędnik lub sługa skutkiem kalectwa lub choroby według orzeczenia lekarzy (§. 32.) stał się niezdolnym do wszelkiego zarobkowania, doliczyć mu należy do lat służby według §. 10. wliczalnej jeszcze pięć lat. Jeżeliby mimo to doliczenie, czas służby jego nie dosięgał jeszcze lat dziesięciu, otrzyma on przy przeniesieniu w stan spoczynku należytość za 10 lat służby.

2. Jeżeli zupełna niezdolność do zarobkowania jest skutkiem przypadku, jaki dotknął urzędnika lub sługę z powodu pełnienia obowiązku służbowego, wówczas będzie mu doliczone do wliczalnej według §. 10. służby — jeszcze lat dziesięć (10). Jeżeliby mimo to doliczenie czas służby jego nie dochodził do lat dwudziestu, otrzyma on przy przeniesieniu w stan spoczynku należytość za dwadzieścia (20) lat służby.

3. Etatowym inżynierom i konduktorom dróg krajowych, inżynierom melioracyjnym i inżynierowi-górnikowi, o ile nie wymagano od nich złożenia przysięgi służbowej przy objęciu obowiązków, policzony będzie czas służby od dnia jej rozpoczęcia, a gdyby ten dzień nie dał się oznaczyć, od daty dekretu nominacyjnego.

4. Dyrektorom i etatowym nauczycielom krajowej szkoły gospodarstwa lasowego we Lwowie, szkoły wyższej rolniczej w Dublanach i średniej szkoły rolniczej w Czernichowie, liczy się 30 lat służby, w zawodzie nauczycielskim odbytej, za lat 40. Wpływ tego obliczenia na wymiar emerytury określa §. 12.

5. Urzędnikom krajowym i zakładów krajowych, którzy bezpośrednio przed posunięciem ich na stałą posadę pełnili obowiązki aplikantów lub dyetaryuszy po skończonym 22. roku życia, może Wydział krajowy przy przeniesieniu ich w stały lub czasowy stan spoczynku policzyć najwyżej pięć (5) lat z czasu przebytego w służbie aplikantów i dyetaryuszy — jeżeli przez cały czas swej służby pełnili swoje obowiązki wzorowo i zachowywali się nienagannie.

§. 12.

Wymiar emerytury przy przeniesieniu w stan spoczynku.

W razie przeniesienia w stan spoczynku, czy to stały, czy czasowy otrzymują:

1. Wszyscy urzędnicy, tudzież słudzy (§. 1.) po dziesięciu latach służby czterdzieści procent (40%) ostatniej swej płacy (§. 31).

2. Za każdy rok następujący:

a) osoby wymienione w §. 11, 4, po trzy procent (3%) ostatniej płacy, tak, że po trzydziestu latach służby nauczycielskiej otrzymują całą ostatnią płacę (§ 31) tytułem emerytury;

b) urzędnicy konceptowi i techniczni przy Wydziale krajowym, etatowi inżynierowie przy drogach krajowych, inżynierowie biura melioracyjnego i inżynier-górnik przy Wydziale krajowym, dyrektorowie, prymaryusze, chemicy i prosektorowie przy krajowych szpitalach we Lwowie i w Krakowie i przy Zakładzie dla obłąkanych w Kulparkowie, przy tym ostatnim także etatowi sekundaryusze, po dwa i cztery dziesiątych ($2\frac{4}{10}$) procentów od ostatniej płacy (§. 31), tak, że po ukończeniu trzydziestu pięciu (35) lat służby, otrzymują całą ostatnią płacę (§. 31), jako emeryturę.

c) wszyscy inni urzędnicy lub słudzy etatowi po dwa procent (2%) ostatniej płacy, tak, że po czterdziestu latach służby otrzymują całą ostatnią płacę, jako emeryturę.

Ułamki lat służby nie będą liczone.

Od należytości na tej zasadzie obliczonej, potrącone będzie osobom, które ze służby rządowej, cywilnej lub wojskowej przeszły do służby krajowej, stałe zaopatrzenie, jakie pobierają ze skarbu państwa, wyjąwszy dodatki za rany lub za medale zasługi. Emerytura roczna nie może być nigdy wyższą od ostatniej rocznej płacy. (§. 31).

§. 13.

Wyłączeni od prawa do emerytury.

Nie mają prawa do emerytury czy to stałej czy czasowej:

1. Ci, którzy zrzekli się posady.

2. Ci, którzy dla zbrodni lub innego przestępstwa (występku, przekroczenia), wynikłych z chęci zysku lub naruszających moralność publiczną, w drodze karnej prawomocnie zostali skazani.

3. Ci, którzy w drodze dyscyplinarnej ze służby zostali wydaleni.

§. 14.

Utrata emerytury.

Przyznaną już przy przeniesieniu w stały lub czasowy stan spoczynku emeryturę tracą:

1. Ci, którzy dla zbrodni lub innego przestępstwa (występku, przekroczenia), wynikłych z chęci zysku lub naruszających moralność publiczną, w drodze karnej prawomocnie zostali skazani.

2. Ci, którzy będąc w czasowym stanie spoczynku, wezwaniu Wydziału krajowego do objęcia wskazanej sobie posady do dni 30 bez uzasadnionych powodów nie uczynili zadość. (§. 8.)

Gdyby ich pobyt nie był wiadomym, należy wezwanie umieścić trzykroć w gazecie urzędowej i liczyć powyższy termin trzydziestodniowy od dnia trzeciego umieszczenia wezwania w gazecie urzędowej.

3. Ci, którzy przeciw orzeczeniu Wydziału krajowego w sprawach tym statutem objętych czy to w drodze sądowej, czy w jakikolwiek inny sposób, z wyjątkiem drogi do Sejmu krajowego, pomocy szukają.

4. Ci, którzy zamiast emerytury otrzymują odprawę (Rozd. III).

Rozdział III.

§. 15.

O odprawie.

Odprawę zamiast emerytury otrzymują ci urzędnicy i słudzy etatowi (§. 1):

1. którzy przed upływem dziesięciu (10) lat służby, do emerytury wliczalnych, przeniesieni zostali w stały lub czasowy stan spoczynku, jeżeli do nich nie mają zastosowania wyjątkowe przepisy §. 11. ust. 1. i 2. tego statutu;

2. którzy mają prawo do emerytury — jednak przed przeniesieniem albo po przeniesieniu w stan spoczynku, stały lub czasowy, zamiast pensyi odprawy zażądają.

Z odprawy należy strącić te kwoty, które przeniesiony w stały lub czasowy stan spoczynku tytułem emerytury już podniósł.

Gdyby czasowo emerytowany wstąpił napowrót do służby przed upływem czasu, który służył za podstawę do wymiaru odprawy, winien

zwrócić z otrżymanej odprawy kwotę, która stosunkowo z niej wypadnie za nieubiegły jeszcze okres tego czasu.

Odprawa wynosi najmniej jednoroczną a najwyżej dwuroczną płacę ostatnią. (§. 31).

W tych granicach oznaczy Wydział krajowy w każdym szczególnym przypadku według zasług i indywidualnych stosunków wysokość odprawy.

Rozdział IV.

O pensyach wdowich.

§. 16.

Prawo do pensyi wdowiej.

Pensyę wdowią otrzymują wdowy:

1. Których małżonkowie, zmarli w służbie czynnej, przez wysłużenie przynajmniej lat dziesięciu (10), albo policzenie wyjątkowe służby krótszej w myśl §. 11. ust. 1. i 2., nabyli prawo do emerytury;

2. których małżonkowie pobierali stałą lub czasową emeryturę, jeżeli małżeństwo było zawarte przed albo podczas czynnej służby zmarłego męża.

§. 17.

Nie mają prawa do pensyi wdowiej:

1. Wdowy, których mężowie nie mieli prawa do emerytury lub to prawo utracili;

2. żony rozwiedzione i wdowy z własnej winy sądownie od stołu i łoża separowane, lub które samowolnie męża opuściły;

3. wdowy, które za życia męża w drodze karnej prawomocnie zostały skazane dla zbrodni jakiejkolwiek lub innego przestępstwa (występku, przekroczenia), wynikłych z chęci zysku lub naruszających moralność publiczną, jeżeli w czasie śmierci męża skutki kary za zbrodnię nie zgasły według przepisów obowiązującego prawa karnego, zaś od czasu odcierpianej kary za inne przestępstwa nie upłynęło lat trzy;

4. wdowy, których mężowie zamiast stałej emerytury otrzymali odprawę (§. 15);

5. wdowy, których mężowie w czasie zawarcia z niemi małżeństw, przekroczyli sześćdziesiąty (60) rok życia, chyba, że żyły w tem małżeństwie cztery (4) lata, lub miały w niem potomstwo, lub też w czasie śmierci męża znajdują się w stanie błogosławionym;

6. wdowy, których mąż w czasie śmierci był zawieszonym w urzędowaniu, a Wydział krajowy orzeknie, że tenże byłby oddalonym ze służby, gdyby był żył.

§. 18.

Wymiar pensyi wdowiej.

Pensya wdowia wymierza się:

1. dla wdów po radcach, po nadinżynierze i dyrektorze oddziału rachunkowego przy Wydziale krajowym po ośmset (800) zł. w. a. rocznie;

2. dla wdów po sekretarzach Wydziału krajowego, inżynierach przy Wydziale krajowym, zastępcy dyrektora oddziału rachunkowego przy Wydziale krajowym, po kasyerze kasy krajowej Wydziału krajowego, po dyrektorze kancelaryi Wydziału krajowego, po dyrektorach krajowych szpitali powszechnych i krajowego zakładu dla obłąkanych w Kulparkowie, wreszcie po dyrektorach szkoły gospodarstwa lasowego we Lwowie i wyższej szkoły rolniczej w Dublanach po siedmset (700) zł. rocznie;

3. dla wdów po wszystkich innych urzędnikach i sługach etatowych (§. 1.) po pięćdziesiąt procent (50%) ostatniej płacy męża (§. 31.), najwyżej jednak po sześćset (600) zł. rocznie.

§. 19.

Utrata pensyi wdowiej.

Wdowa traci wymierzoną pensyę:

1. Jeżeli w czasie wdowieństwa dla zbrodni lub innego przestępstwa (występku, przekroczenia), wynikłych z chęci zysku lub naruszających moralność publiczną, w drodze karnej prawomocnie została skazaną;

2. jeżeli wyszła powtórnie za mąż.

W tym przypadku może albo zastrzedz sobie pensyę wdowią w razie powtórnego owdowienia, albo zrzekając się pensyi na przyszłość, żądać odprawy, która wynosi jej trzechletnią pensyę wdowią.

Odprawa ta musi być żądaną przed zawarciem powtórnego związku małżeńskiego, a będzie dopiero po powtórnem zamężciu wypłaconą.

Wdowa, która przed powtórnem zamężciem nie żąda odprawy — nie może jej żądać później, tylko przyjąć należy, że sobie swoją pensyę na przypadek powtórnego owdowienia zastrzegła.

Wdowa, powtórnie owdowiała, którаby po mężu drugim według postanowień statutu niniejszego miała prawo do pensyi wdowiej — może:

a) jeżeli otrzymała odprawę, tytułem pensyi żądać tylko nadwyżki między pensyą wdowią po drugim mężu — a pensyą, która jej przypadała po pierwszym mężu;

b) jeżeli zaś nie otrzymała odprawy, może żądać tej pensyi wdowiej, która dla niej będzie korzystniejszą.

§. 20.

O odprawie wdowy.

Wdowa, której małżonek nie miał prawa do emerytury z powodu, że nie służył lat dziesięciu (10), lub nie zastosowano do niego wyjątkowego wliczenia lat według §. 11. ust. 1. i 2., tudzież wdowa, która poślubiła urzędnika lub sługę etatowego (§. 1.) po sześćdziesiątym (60) roku jego życia — a nie zaszedł przypadek przewidziany §. 17. ust. 5., otrzymuje odprawę, równającą się półrocznej ostatniej płacy (§. 31.) męża.

Rozdział V.

O kwartale pośmiertnym.

§. 21.

Wdowie, która ma prawo do pensyi wdowiej, a w braku wdowy dzieciom, bez względu na to, czy mają jeszcze prawo do pensyi sierocińskiej, należy wypłacić na opędzenie kosztów leczenia i pogrzebu jedną czwartą ($^1/_4$) część ostatniej płacy zmarłego (§. 31.), jeżeli ta płaca nie przenosiła rocznie ośmiuset (800) zł., a zmarły był w służbie czynnej.

Z tej należytości nie będą potrącone zapomogi, choćby nawet wypłacone były w czasie choroby zmarłego na opędzenie kosztów leczenia.

Rozdział VI.

Zaopatrzenie sierót.

§. 22.

O dodatku na wychowanie.

Dodatek na wychowanie dzieci, pozostałych po zmarłym urzędniku lub słudze (§. 1.), otrzymają te wdowy, którym należy się pensya wdowia.

Dodatek ten wynosi na każde dziecko, niedoszłe jeszcze do wieku normalnego (§. 23.), dziesięć procent (10%) pensyi wdowy.

Dodatki dla wszystkich dzieci razem nie mogą przewyższać połowy pensyi wdowy. Należy więc w przypadku przekroczenia tej maksymalnej sumy, dodatek dla każdego dziecka stosunkowo i w równej mierze zniżyć.

§. 23.

Wiek normalny.

Wiek normalny osiągają dziewczęta z ukończonym ośmnastym (18), a chłopcy z ukończonym dwudziestym (20) rokiem życia.

§. 24.

Utrata prawa do dodatku na wychowanie.

Dziecko traci prawo dodatku na wychowanie:

1. Jeżeli doszło do wieku normalnego;

2 jeżeli otrzymało zaopatrzenie stałe.

Jako zaopatrzenie stałe uważa się u dziewcząt:

a) zamężcie;

b) wstąpienie do zakonu lub stowarzyszenia religijnego;

c) wstąpienie do zakładu fundacyjnego lub uzyskanie miejsca funduszowego;

d) przyjęcie do zakładu wychowawczego lub zaopatrzenia, pod warunkiem, jeżeli wymienione pod *b*), *c*), *d*), zakłady i fundusze wszystkie potrzeby wstępującej lub przyjętej pokrywają;

e) uzyskanie stałej służby, czy to prywatnej czy publicznej, połączonej z płacą.

Zaś u chłopców uważa się za zaopatrzenie stałe:

a) uzyskanie stałego miejsca w służbie publicznej lub prywatnej, połączonego z płacą;

b) wstąpienie do służby w c. k. armii za gażą lub żołdem;

c) uzyskanie miejsca funduszowego w c. k. cywilnych lub wojskowych zakładach wychowawczych, jeżeli zakłady te lub fundusze pokrywają wszystkie potrzeby ucznia;

d) pod tem samem zastrzeżeniem umieszczenie w seminaryum duchownem, w zakładzie duchownym lub świeckim.

3. Jeżeli uzyska pensyę sierocińską (§. 25.)

4. Jeżeli w drodze karnej prawomocnie zostało skazane dla zbrodni lub innego przestępstwa (występku, przekroczenia), wynikłych z chęci zysku lub naruszających moralność publiczną.

§. 25.

O pensyi sierocińskiej.

Sierotom bez ojca i matki po urzędnikach i sługach (§. 1.) należy się aż do wieku normalnego pensya sierocińska, jeżeli ich matka rodzona lub macocha pobierała pensyę wdowią, lub byłaby takową pobierała, gdyby była męża przeżyła.

Na równi ze zupełnie osieroconemi należy wymierzyć pensyę sierocińską także sierotom po ojcu tylko:

1. jeżeli ich matka lub macocha z powodów w §. 17. ustęp 2. i 3. przytoczonych nie ma prawa do pensyi wdowiej;
2. albo przyznaną sobie pensyę wdowią utraciła (§. 19.)

§. 26.

Wysokość pensyi sierocińskiej.

Pensya sierocińska należy się każdej sierocie z osobna i wynosi dla każdej dwudziesty (20%) procent tej pesyi, jaką ich matka lub macocha pobierała, albo byłaby pobierała, gdyby była przeżyła męża lub prawo do pensyi wdowiej miała (§. 25. ust. 1. i 2.)

Pensye sierocińskie dla wszystkich razem dzieci tego samego ojca, nie mogą przewyższać dwóch trzecich ($^2/_3$) pensyi wdowiej, według ustępu pierwszego obliczonej. W razie przekroczenia tej maksymalnej sumy, pensya sierocińska każdego dziecka stosunkowo i w równej mierze będzie zniżoną.

§. 27.

Utrata prawa do pensyi sierocińskiej.

Pensyę sierocińską traci dziecko w przypadkach §. 24. ustęp 1., 2. i 4. określonych.

§. 28.

O zaopatrzeniu dzieci po kobietach mających prawo do emerytury.

Dzieci pozostałe po kobietach, mających prawo do emerytury (§. 1.), nie mają prawa do dodatku na wychowanie.

Do pensyi sierocińskiej mają aż do wieku normalnego tylko te dzieci prawo, które w czasie śmierci matki są także osierocone od ojca — pod warunkiem: 1) że matka ich nabyła już prawo do emerytury albo jej używała; 2) i że po zmarłym ojcu swym nie mają prawa do wyższej pensyi sierocińskiej według postanowień §. 25. i 26.

Pensya sierocińska dla każdej z osobna sieroty, w ustępie drugim wymienionej, wynosi dziesięć procent ostatniej płacy matki, pensye jednak wszystkich dzieci razem nie mogą przewyższać jednej trzeciej części ($1/_3$) tej płacy. Po nad to maximum ulegają one stosunkowemu obniżeniu według analogii §. 26. ustęp 2.

I dzieci po kobietach tracą pensyę sierocińską w przypadkach §. 24. ustępami 1., 2. i 4. określonych.

§. 29.

Odprawa dla dzieci.

Dzieciom zupełnie osieroconym, których ojciec a względnie matka nie nabyli prawa do emerytury z powodu, iż nie wysłużyli lat dziesięciu (10) służby do emerytury wliczalnej lub nie zastosowano do nich wyjątkowych postanowień §. 11. ust. 1. i 2, otrzymają odprawę równającą się półrocznej ostatniej płacy ich ojca a względnie matki (§. 28).

Odprawę tę należy podzielić w równych częściach między wszystkie dzieci, chociażby z kilku małżeństw pozostałe.

§. 30.

Ogólne warunki zaopatrzenia dzieci. — Dzieci uprawnione, przysposobione.

Dzieciom (sierotom) w ogólności należą się wówczas dodatki na wychowanie, pensye sierocińskie, kwartał pośmiertny i odprawa, jeżeli pochodzą z prawego małżeństwa osób w §. 1. wymienionych, zawartego przed albo podczas czynnej służby, choćby się nawet urodziły po przeniesieniu ojca względnie matki (§. 28.) w stan spoczynku.

Dzieci nieślubne, spłodzone w czasie służby czynnej a uprawnione przez małżeństwo następne ich rodziców, mają prawa równe z dziećmi prawego łoża.

Dzieci uprawnione z łaski Najj. Pana, tudzież dzieci przysposobione (adoptowane) lub przyjęte na wychowanie, nie mają prawa do zaopatrzenia.

Rozdział VII.

Postanowienia końcowe.

§. 31.

Ostatnia płaca.

We wszystkich postanowieniach statutu niniejszego, w których jest mowa o płacy ostatniej, rozumieć przez nią należy tę płacę stałą z przyznanymi już lub wprawdzie jeszcze nieprzyznanymi, ale już należącymi się dodatkami pięcioletnimi, którą urzędnik lub sługa pobierał w czasie śmierci lub przeniesienia go w stan spoczynku. Wszystkie inne jakiegokolwiekbądź rodzaju należytości i korzyści, jako to: dodatki aktywalne, osobiste, ryczałty, wartość pomieszkania, opału, wiktu i t. d., nie liczą się do płacy ostatniej.

§. 32.

Oględziny lekarskie.

We wszystkich przypadkach, w których idzie o skonstatowanie stanu zdrowia urzędnika lub sługi etatowego (§. 1.), Wydział krajowy wydeleguje dwóch doktorów medycyny, którzy po zbadaniu stanu zdrowia wydadzą orzeczenie na piśmie.

W razie orzeczeń niezgodnych, może Wydział krajowy wydelegować do zbadania stanu zdrowia jeszcze lekarza trzeciego.

Koszta oględzin lekarskich ponosi w przypadku w §. 4. u. 1. określonym proszący, we wszystkich innych przypadkach fundusz, z którego ma być wymierzona emerytura.

§. 33.

Fundusz do pokrycia wydatków tym statutem objętych.

Wszystkie emerytury, pensye, dodatki na wychowanie, kwartały pośmiertne i odprawy, wypłacane będą z tych funduszów, z których emeryt a względnie mąż, ojciec lub matka ostatnią swoją płacę w czynnej służbie pobierali.

§. 34.

Czas wypłaty.

Emerytury, pensye wdowie i sierocińskie, tudzież dodatki na wychowanie pobierane będą od dnia zamknięcia płacy, poprzedzającej te zaopatrzenia, miesięcznie z góry na dniu drugim (2) każdego miesiąca.

§. 35.

Kiedy przepadają datki stałe i jednorazowe tym statutem objęte.

Wszystkie emerytury, pensye wdowie i sierocińskie i dodatki na wychowanie przepadają na korzyść funduszu, z którego były asygnowane, jeżeli do roku licząc od dnia, w którym stały się płynnemi, nie zostały podniesione.

Zaś kwartał pośmiertny i odprawy przepadają na korzyść funduszu, z którego były asygnowane, jeżeli do roku, licząc od dnia doręczenia asygnacyi, nie zostały podniesione.

§. 36.

Władza do orzeczenia właściwa.

We wszystkich przypadkach tym statutem objętych, orzeka wyłącznie Wydział krajowy.

Przeciw orzeczeniu Wydziału krajowego wolno interesowanym w terminie nieprzekraczalnym 30 dni, wnieść przedstawienie do Wydziału krajowego.

Wydane na to przedstawienie orzeczenie Wydziału krajowego jest ostatecznem.

§. 37.

Statut nie działa wstecz.

Postanowienia tego statutu nie mają zastosowania do przyznanych już emerytur i jakichkolwiek zaopatrzeń wdów i sierót; nie naruszają też w niczem praw już nabytych.

L. W. kr. 7.798.

Niniejszy statut emerytalny podaje się do publicznej wiadomości.

Z Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

We Lwowie, dnia 30. Marca 1889.

Marszałek krajowy:

Tarnowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:

(L. S.)

Pietruski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 20. Października 1889. **Część XVII.**

Nr. 54.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Sierpnia 1889 L. 34.311, względem egzaminów dla ubiegających się o koncesyę techników prywatnych z upoważnieniem rządowem.

W wykonaniu ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Lutego 1887 L. 8041 (Dz. u. i r. kr. Nr. 14. ex 1887) wys. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. Listopada 1886 L. 8152, którem częściowo zmienione zostały postanowienia wys. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. Grudnia 1860 L. 36.413 o podziale prywatnych techników z upoważnieniem rządowem i o wymogach kwalifikacyjnych kandydatów o takie upoważnienie, c. k. Namiestnictwo postanawia względem przeprowadzenia ścisłych egzaminów praktycznych, przepisanych w celu uzyskania takiej koncesyi, co następuje:

§. 1.

Ścisłe egzamina przepisane dla uzyskania koncesyi techników prywatnych z upoważnieniem rządowem, odbywać się będą w c. k. galicyjskiem Namiestnictwie przed komisyą egzaminacyjną w tym celu powołaną. Czas i przedmiot tych egzaminów oznaczają §. §. 4. i 6. wys. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. Listopada 1886 L. 8152 (Dz. u. i r. kr. Nr. 14. ex 1887.

§. 2.

C. k. Namiestnictwo mianuje członków komisyi egzaminacyjnej, w której skład wchodzi dwóch wyższych urzędników budownictwa państwowego, resztę członków powołuje z uwzględnieniem działu przedmiotów egzaminu z grona profesorów c. k. szkoły politechnicznej, z urzędników c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu, z grona techników prywatnych z upoważnieniem rządowem wszelkich odnośnych kategoryi, ewentualnie także z innych sfer fachowych.

§. 3.

Ubiegający się o przypuszczenie do egzaminu, wnieść mają swoje podania na piśmie do c.k. Namiestnictwa najpóźniej do 1. Marca, względnie 1. Września każdego roku i dołączyć przepisane wys. rozporządzeniem minist. z dnia 8. Listopada 1886 L. 8152 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 14. ex 1887) dowody odbytych studyów i praktycznego uzdolnienia.

§. 4.

O przypuszczeniu do egzaminu decyduje c. k. Namiestnictwo.

Przeciw niedopuszczeniu do egzaminu może być rekurs wniesiony do wys. Ministerstwa spraw wewnętrznych w przeciągu czterych tygodni.

§. 5.

Każdy kandydat winien przed przystąpieniem do egzaminu złożyć taksę w Dyrekcyi urzędów pomocniczych c. k. Namiestnictwa, która wynosi dla ubiegających się o koncesyę inżyniera budowy, architekty lub inżyniera budowy machin, albo też geometry i technika kultury po 20 zł., dla ubiegających się o koncesyę inżyniera budowy i kultury 28 zł., zaś dla kandydatów na geometrów 15 zł.

Oprócz tej taksy ma każdy kandydat złożyć kwotę 1 zł. jako wynagrodzenie dla sługi, zajętego przy komisyi egzaminacyjnej.

Taksy powyższe rozdzielane będą między członków komisyi w równych częściach.

§. 6.

C. k. Namiestnictwo zawiadomi kandydatów, przypuszczonych do egzaminu o dniu i godzinie dla egzaminu wyznaczonych.

Ci mają się w czasie oznaczonym przedstawić przewodniczącemu komisyi egzaminacyjnej i wykazać tożsamość osoby swojej, tudzież złożenie taksy.

§. 7.

Z egzaminu i przestrzeganego przy nim postępowania prowadzi się protokół, a wynik egzaminu ma być przez komisyę w całości oceniany.

Ocenienie to oznacza się słowami: „znakomicie uzdatniony“, albo „uzdatniony“, albo „nieuzdatniony“.

§. 8.

Na podstawie wyniku egzaminu, złożonego z dobrym skutkiem, będzie kandydatowi wydane świadectwo podpisane przez wszystkich członków komisyi egzaminacyjnej i ostemplowane marką na 1 zł., którą kandydat złożyć ma w tym celu przewodniczącemu komisyi.

§. 9.

Kandydata, uznanego przy egzaminie za „nieuzdatnionego“, uwiadomi o tem komisya, tudzież wyznaczy i ogłosi mu termin, po upływie którego ponownie przypuszczonym być może do egzaminu.

Powtórzenie egzaminu jest tylko raz dozwolonem, dlatego też kandydaci, którzy przy powtórnym egzaminie ponownie uznani zostali „nieuzdatnionymi“, więcej do egzaminu przypuszczeni być nie mogą.

§. 10.

Ogłoszony rozporządzeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Maja 1865 L. 9293 przepis o egzaminach techników prywatnych, traci w skutek niniejszego rozporządzenia moc obowiązującą.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 55.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. Września 1889, L. W. 38.547.

Na mocy art. II. ustawy z 12. Grudnia 1869 r. (Dz. u. kr. z r. 1870 Nr. 8.) ustanawia Wydział krajowy dla szpitala powszechnego w Brzeżanach, począwszy od 1. Października 1889 roku, taksę za dzień leczenia osoby dorosłej 59 ct.

We Lwowie, dnia 12. Września 1889.

Nr. 56.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 25. Września 1889, L. 11299/pr., względem wyłączenia miejscowości Hroszówka, Jabłonica ruska i Ulucz z okręgu c. k. Starostwa w Dobromilu i c. k. Sądu powiatowego w Birczy a wcielenia tych miejscowości do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Brzozowie.

Na mocy rozporządzeń wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 31. Sierpnia 1889 L. 3722/M. I. i wysokiego c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. Sierpnia 1889 L. 2186, zostają gminy i obszary dworskie Hroszówka, Jabłonica ruska i Ulucz z dniem 1. Stycznia 1890, z okręgu c. k. Starostwa w Dobromilu i c. k. Sądu powiatowego w Birczy wyłączone a wcielone do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Brzozowie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 57.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 25. Września 1889, L. 11.293/pr., względem wyłączenia miejscowości Tarnawa górna i dolna z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Slemieniu i c. k. Starostwa w Żywcu, a wcielenia tych miejscowości do okręgu c. k. Sądu powiatowego miej. del. i c. k. Starostwa w Wadowicach.

Na mocy rozporządzeń wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 8. Września 1889 L. 3824/M. I. i wysokiego c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. Sierpnia 1889 L. 3693, zostają gminy Tarnawa górna i dolna wraz z obszarem dworskim z dniem 1. Stycznia 1890 z okręgu c. k. Starostwa w Żywcu i c. k. Sądu powiatowego w Slemieniu wydzielone a wcielone do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego miej. del. w Wadowicach.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 58.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa, względem przysługującego przedsiębiorstwu uzupełnienia obwałowań Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim, uwolnienia od stempli i należytości prawnych.

Reskryptem z dnia 15. Września 1889, L. 30.724, przyznało wysokie c. k. Ministerstwo skarbu przedsiębiorstwu uzupełnienia obwałowań Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim wykonać się mającego, wedle ustawy krajowej z dnia 9. Czerwca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 48) w myśl §. 11 ustawy państwowej z dnia 30. Czerwca 1884 (Dz. u. p. Nr. 116) uwolnienie od stempli i należytości prawnych.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 30. Września 1889.

Nr. 59.

U s t a w a

z dnia 22. Września 1889, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o wyłączeniu przysiółka Radocka góra ze związku gminy Radocza i wcielenie go do gminy Wysoka w powiecie Wadowickim.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Przysiółek Radocka góra w powiecie Wadowickim, wydziela się ze związku gminy Radocza, a przydziela się do gminy Wysoka.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 22. września 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 60.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 3. Października 1889 l. 34.290, co do ustanowienia jezdnego na czas od 1. Października 1889 do końca Marca 1890.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się na czas od 1. Października 1889 do końca Marca 1890 jak następuje:

w dawniejszym obwodzie	za jazdy			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Wadowice	1	4	—	87
Kraków, Sanok, Brzeżany	1	3	—	86
Rzeszów, Nowy Sącz, Tarnów, Lwów	1	2	—	85
Kołomyja, Sambor, Złoczów, Stryj, Stanisławów, Przemyśl, Tarnopol	1	—	—	83
Czortków, Żółkiew	—	98	—	82

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za nie kryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriametr.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 3. października 1889.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 10. Listopada 1889. Część XVIII.

Nr. 61.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6. Października 1889 L. 68330, którem na mocy upoważnienia udzielonego reskryptem Wys. Ministerstwa rolnictwa z dnia 18. Września 1889 L. 13432, w porozumieniu z wys. c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych, znosi się umieszczoną w Dzienniku ustaw krajowych Nr. 19 z roku 1883 instrukcyę do ustawy krajowej z dnia 8. Grudnia 1881 Dz. u. kr. Nr. 71 o używaniu ogierów będących własnością prywatną, do stanowienia, a natomiast w miejsce tejże wydaje się w myśl wyż powołanej ustawy, jakoteż ustawy z dnia 2. Maja 1889 Dz. u. kr. Nr. 46 następującą instrukcyę wykonawczą.

§. 1.

Kto zamierza uzyskać pozwolenie stanowienia ogierem swoim cudzych klaczy, winien zgłosić się o licencyę do Starostwa tego powiatu, w którym położone jest miejsce jego zamieszkania. Zgłoszenie to, które ma zawierać imię, nazwisko i miejsce zamieszkania zgłaszającego, tudzież pochodzenie, wiek i maść ogiera, niemniej miejsce w którem się tenże znajduje, ma być wniesione najdalej do 15. Sierpnia przed rozpoczęciem pory stanowienia, a względnie przed upływem okresu licencyjnego, jeżeli ogier jest już licencyonowany.

§. 2.

Zgłoszenie może być pisemne lub ustne. Przy zgłoszeniu ustnem, wciągnie Starostwo, — nie spisując przytem ze zgłaszającym protokołu, —

wymienione powyżej daty, do wyłożyć się mającego na ten cel wykazu i przedłoży ten wykaz wraz z ewentualnemi zgłoszeniami pisemnemi Namiestnictwu do 15. Września. Przełożony politycznej władzy powiatowej odpowiada za każde opóźnienie w przedłożeniu tych wykazów, względnie wniesionych ogłoszeń.

Polityczna władza powiatowa winna zgłaszających pouczyć, iż ogiery poniżej 4 lat wieku, licencyonowane być nie mogą.

§. 3.

Namiestnictwo układa na podstawie wniesionych zgłoszeń w porozumieniu z komendą rządowego zakładu stadników program czynności licencyjnych dla całego kraju, ustanawia miejsca urzędowania komisyi licencyjnej i termin, w którym na pojedyńczych miejscach odbędzie się licencyonowanie i udziela ten program odnośnym politycznym władzom powiatowym celem uwiadomienia członków komisyi i posiadaczy zgłoszonych ogierów, niemniej celem podania go do powszechnej wiadomości.

O ile stosunki miejscowe dozwalają przedstawienia ogierów bez szczególnych trudności i bez znacznej straty czasu, ustanowioną być może jedna komisya dla kilku powiatów.

Polityczna władza powiatowa może zezwolić posiadaczom stadnin, którzy obce klacze swoimi ogierami stanowić zamierzają, by ogiery te nie były przedstawiane komisyi w miejscu jej urzędowania, lecz raczej w miejscu, w którem ogiery się znajdują.

W tym jednak ostatnim wypadku ponosi właściciel ogierów koszta tego komisyonalnego obejrzenia.

Licencyonowania odbywać się będą w miesiącu Listopadzie.

Gdyby urzędującej komisyi licencyjnej przedstawiony był ogier, którego albo wcale nie, lub też za późno zgłoszono, a właściciel to zaniedbanie zgłoszenia w ustanowionym terminie należycie usprawiedliwił, tedy komisya może wyjątkowo i co do tego ogiera przeprowadzić urzędowanie licencyjne.

Jeżeli właściciel ogiera udowodni, że przedstawienie zgłoszonego lub też niezgłoszonego ogiera w przepisanym terminie, z jakiego bądź powodu, lecz bez jego winy, było absolutnie niemożliwem, tedy Namiestnictwo może na odnośną prośbę o dodatkowe licencyonowanie, zezwolić wyjątkowo na zebranie się komisyi licencyjnej w miejscu, gdzie ogier się znajduje; właściciel jednak ogiera obowiązany jest ponieść połączone z tem koszta komisyjne z własnych funduszów.

§. 4.

Komisya do licencyonowania, w której skład nie wchodzi zastępca władzy politycznej, składa się oprócz zastępcy rządowego zakładu stadników, z trzech znawców i ewentualnie jednego konowała.

W razie powołania konowała, tenże nie będzie uważany za członka komisyi, a zadaniem jego będzie jedynie wypowiedzieć zdanie swoje o stanie zdrowia przedstawionego ogiera.

Na wypadek opróżnienia miejsca jednego lub kilku członków komisyi licencyjnej w czasie, na który komisya jest ustanowioną, uzupełni ją Namiestnictwo na resztę tego czasu, w sposób wskazany §. 3. ustawy z dnia 8. Grudnia 1381, Dz. ust. kr. Nr. 71.

Członkowie komisyi, którzy sami przedstawiają ogierów do licencyonowania, wstrzymują się co do swoich ogierów od głosowania.

Uchwała zapada większością głosów; przy równości głosów, jest to zdanie uchwałą, za którem przewodniczący oddał swój głos.

W §. 4. ustawy z dnia 2. Maja 1889 Dz. u. k. Nr. 46 zawarte są postanowienia, przy zachowaniu których licencyonowanie przedsięwzięte być może tylko przez dwóch członków komisyi, ewentualnie tylko przez zastępcę rządowego zakładu stadników, jednak ze współudziałem konowała.

§. 5.

Posiadaczom ogierów, które przez komisyę zostały uznane za zdatne do stanowienia, wyda komisya licencyę według formularza A., tym zaś, których ogiery uznano za niezdatne, oznajmi powody odmowy ustnie, a na ich żądanie i pisemnie.

Posiadacz licencyonowanego ogiera, winien w razie sprzedaży tegoż oznajmić natychmiast o tem politycznej władzy powiatowej, która zawiadomi o tem rządowy zakład stadników.

§. 6.

Z rozpraw komisyi do licencyonowania spisuje się protokół, w którym co do każdego przedstawionego ogiera z osobna umieścić należy obok jego dokładnego opisu, także uchwałę komisyi, a w razie gdyby ta ostatnia nie zapadła jednomyślnie, także imienny wynik głosowania.

W razie udzielenia licencyi uwidocznić należy w protokole, na ile lat została wydaną.

§. 7.

Protokół ten podpisany przez wszystkich członków komisyi, przedłoży komisya Namiestnictwu, zaś wykaz udzielonych licencyi prześle właściwej władzy powiatowej politycznej, która go ogłosi w powiecie i utrzymywać będzie w ciągłej ewidencyi.

§. 8.

Posiadacz licencyonowanego ogiera obowiązanym będzie wydać właścicielowi klaczy, tym ogierem stanowionej, zaraz po pierwszym skoku, dowód czyli kartę stanowienia według formularza B., w której mają być uwidocznione i ewentualne dalsze skoki wraz z ich datami.

Ze względu na postanowienia §. 8. ustawy z dnia 16. Kwietnia 1873 L. 77 Dz. u. p. o dostarczaniu koni potrzebnych do wojska stałego i obrony krajowej w razie ich uruchomienia, zaleca się właścicielowi klaczy, by co do ożrebienia się takiej klaczy, stanowionej ogierem licencyonowanym, zażądał potwierdzenia zwierzchności gminnej na karcie stanowienia.

§. 9.

Posiadacz licencyonowanego ogiera winien prowadzić rejestra klaczy, stanowionych tym ogierem w peryodzie, na który uzyskał licencyę, według formularza C. na dwie ręce. Po upływie peryodu licencyjnego jeden egzemplarz tego rejestru przedłożyć należy wraz z kartą licencyjną politycznej władzy powiatowej, drugi zaś egzemplarz zatrzyma posiadacz ogiera do własnego użytku celem umożliwienia ewentualnego sprawdzenia pochodzenia źrebięcia.

Polityczna władza powiatowa prześle przedłożony sobie egzemplarz rejestru wraz z kartą licencyjną komendzie zakładu rządowego stadników.

§. 10.

Polityczna władza krajowa postara się o odpowiedni zapas druków, kart i rejestrów stanowienia i wskaże posiadaczom ogierów, gdzie druków tych nabyć mogą za zwrotem kosztów nakładu.

§. 11.

Polityczna władza powiatowa czuwać będzie nad tem, by licencyonowany ogier w porze stanowienia raz w miesiąc, a nadto jeżeli licencyę otrzymał na lat dwa lub trzy, także corocznie przed nadejściem tej pory był rewidowany przez weterynarza lub konowała, i przekona się w sposób właściwy o rzeczywiście odbytej rewizyi i zanotowaniu wyniku tych oględzin w karcie licencyjnej.

Do tych rewizyi używać wolno i weterynarzy i konowałów wojskowych, jednak tylko za przyzwoleniem i w porozumieniu z właściwemi władzami wojskowemi.

Ponieważ rewizye te nie muszą się odbywać w pewnych dniach każdego miesiąca, przeto mogą być połączone z innemi czynnościami urzędowemi w tej samej miejscowości lub okolicy.

Za sprawowanie tych czynności rewizyjnych otrzymują delegowane do tego przez Starostwo organa ryczałtowe wynagrodzenie pieniężne, o które się Starostwo poprzednio z nimi ułoży.

Odnośna umowa wymaga zatwierdzenia c. k. Namiestnictwa.

§. 12.

Jeżeli rewidujący weterynarz lub konował czasowo tylko wzbroni dalszego stanowienia klaczy rewidowanym ogierem, winien o tem donieść natychmiast politycznej władzy powiatowej celem czuwania nad wykonaniem tego zarządzenia.

To samo stać się ma w razie stałego wzbronienia dalszego stanowienia. Jeżeli w tym ostatnim wypadku skonstatowana choroba ogiera podpada pod postanowienia ustawy z dnia 29. Lutego 1880, L. 35 Dz. u. p. o zaraźliwych chorobach zwierzęcych, zarządzi polityczna władza powiatowa oprócz tego natychmiastowe odebranie licencyi, ogłosi to odebranie w sposób właściwy i zawiadomi o tem równocześnie komisyę licencyjną.

Jeżeli zaś powołana ustawa z dnia 29. Lutego 1880 do zarządzonego stałego wzbronienia stanowienia nie ma zastosowania, rewidujący jednak pomimo to uważa odebranie licencyi za wskazane, w takim wypadku zasięgnąć należy orzeczenie komisyi licencyonowania, zanim ono jednak zapadnie, powstrzymać używanie ogiera do stanowienia.

§. 13.

Polityczne władze powiatowe mają czuwać nad ścisłem wykonaniem postanowień ustawy z dnia 8. Grudnia 1881, Nr. 71 Dz. u. k. i ustawy z dnia 2. Maja 1889 Nr. 46 Dz. u. kr., a mianowicie nad tem, by każdy wypadek jej przekroczenia bezzwłocznie według przepisu ustawy był traktowany.

C. k. Namiestnik
Badeni w. r.

Po zarachowaniu [illegible] dotyczącą [illegible] do tego celu. Starannie [illegible] o które się [illegible] z [illegible].

Bliższe [illegible] wydane zostaną przez c. k. Namiestnictwo.

§ [illegible]

Jeżeli [illegible] lub także [illegible] władzy [illegible] nad wykonaniem tego rozporządzenia.

To samo [illegible] wystąpić. Jeżeli w tym [illegible] podlega [illegible] z dnia 29 lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35 [illegible] władza [illegible].

Jeżeli zaś [illegible] ustawa z dnia 29 lutego 1880 do zarządzonego [illegible], rozstrzygać jednak [illegible] w takim wypadku za[illegible] jednak [illegible] do [illegible].

§ 12.

Nadzór [illegible] nad [illegible] wykonaniem [illegible] i ustawy z dnia 2 maja 1888 [illegible] by każdy [illegible] ustawy był traktowany.

C. k. Namiestnik
Badeni w. r.

Formularz A.

Karta licencyjna.

Podpisana komisya do licencyonowania w

udziela

z

powiatu

na przeciąg 18 licencyi do używania swego na odwrotnej stronie niniejszej karty opisanego ogiera do stanowienia cudzych klaczy, rasy

w stacyi

dnia 18

Komisya do licencyonowania.

(Odwrotna strona formularza A.)

Opis ogiera.

Pochodzenie

wiek

miara

maść

odmiany

Ogier ten był rewidowany:

Dnia	miesiąca	orzeczenie lekarskie	podpis rewidującego

Formularz **B.**

Kraj Rok stanowienia

Powiat polityczny

Karta stanowienia.

Licencyonowany ogier prywatny

Pana

stanowił klacz

Pana

w

mianowicie:

po raz 1szy dnia

" 2gi "

" 3ci "

" 4ty "

dnia 18

posiadacz ogiera

Powyższa klacz miała w miesiącu źrebię

dnia 18

Naczelnik gminy.

Formularz C.

Kraj

Powiat polityczny

Rejestr stanowienia.

za rok co do użycia licencyonowanego ogiera prywatnego

pana

L. p.	Właściciel klaczy				Stanowionej klaczy		Klacz była stanowioną						
	imię i nazwisko	miejsce zamieszkania			maść odmiany i rasa	wiek	dnia	1.	2.	3.	4.	5.	6.
		powiat	miejscowość	Nr. kons.				raz					

Stanowiona klacz						Uwaga
pozostała próżna	zróciła	zginęła i z jakiego powodu	miała źrebię			
			ogiera	klacz	dnia	

Nr. 62.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z d. 2. Października 1889, L. 56587, względem zmiany w 3. okręgu rewizyjnym pogranicznego powiatu tarnopolskiego.

Z powodu przeniesienia siedziby rewizora bydła w 3. okręgu rewizyjnym powiatu tarnopolskiego ze Smykowiec do Bajkowiec, ogłasza się odnośnie do obwieszczenia z 16. Października 1882 L 46813 (Dzien. ust. kr. Nr. 83) nowy wykaz miejscowości, stanowiących rzeczony okręg rewizyjny.

Z c. k. Namiestnictwa

Lwów, dnia 2. Października 1889.

W zastępstwie

Lidl, w. r.

Wykaz

miejscowości w zmienionym 3. okręgu rewizyjnym powiatu pogranicznego tarnopolskiego.

Liczba bieżąca	Powiat	Okręg rewizyjny	Miejscowości.
26	Tarnopol	3	Bajkowce, Smykowce, Słupki, Czerniłów ruski, Czołhańszczyzna, Czerniłów mazowiecki, Romanówka, Rusianówka, Szlachcińce, Łozowa, Kurniki szlacheckie, Stechnikowce.

Nr. 63.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. Października 1889 L. 12412/pr.,

którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Torskie, do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Tłustem i c. k. Sądu obwodowego w Tarnopolu.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 5. Października 1889 L. 16067, dotyczące przydzielenia gminy Torskie do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Tłustem w Galicyi.

Na podstawie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868 Nr. 59 Dz. u. kr., zostaje gmina Torskie, wraz z obszarem dworskim z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Zaleszczykach wyłączoną i do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Tłustem i c. k. Sądu obwodowego w Tarnopolu przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1890.

Schönborn w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 30. Listopada 1889. **Część XIX.**

Nr. 64.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Października 1889 l. 56808, którem wydaje się zakaz sprowadzania, wyrobu i sprzedaży artykułu pirotechnicznego pod nazwą „wąż Faraona“ lub „wąż salonowy“.

Ponieważ wprowadzony do obrotu handlowego artykuł pirotechniczny pod nazwą „wąż Faraona“ lub „wąż salonowy“ według orzeczenia biegłych chemików zawiera w znacznej ilości rodan rtęciowy i po zapaleniu wydziela trujące wyziewy, przeto ze względu na szkodliwość tego artykułu dla zdrowia zakazuje się niniejszem sprowadzać, wyrabiać i sprzedawać ten artykuł w handlach tutejszego okręgu administracyjnego.

Co się podaje do powszechnej wiadomości z tym dodatkiem, że przekroczenia niniejszego rozporządzenia, karane będą według postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857, Dz. p. p. Nr. 198.

Lwów, dnia 28. Października 1889.

Badeni w. r.

Nr. 65.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z d. 9. Czerwca 1889, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 48, o uzupełnieniu obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim jest przedsiębiorstwem tego powiatu i ma być przeprowadzonem w myśl §. 5.

ustawy z dnia 9. Czerwca 1889, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 48 przez Wydział powiatowy Tarnobrzeski przy współudziale Wydziału krajowego i Administracyi Państwa.

§. 2.

Powyższe uzupełnienie obwałowań, które ma być równocześnie prowadzonem nad Wisłą i nad Sanem, obejmuje następne roboty:

I. nad Wisłą:

1. uzupełnienie siedmiu sekcyj wałów nadwiślańskich, mianowicie:

a) od granicy kraju w Popowicach do ujścia Sanu;

b) od ujścia Sanu do ujścia Łęgu;

c) od ujścia Łęgu do ujścia Trześniówki;

d) od ujścia Trześniówki do wzgórza Miechocińskiego;

e) od wzgórza Miechocińskiego do Nagnajowa;

f) od wzgórza Siedleszczańskiego do Krzemienicy;

g) od Krzemienicy do kanału Zadusznicko-Przykopskiego (do granicy powiatu Mieleckiego);

2. korekcya i obwałowanie wsteczne Strachockiej rzeki;

3. korekcya i pogłębienie kanałów: Wielowiejskiego, Zakrzowsko-Sieleckiego, Podłęskiego, Miechocińskiego, Machowskiego, Siedleszczańskiego i Dymitrowskiego;

4. budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia, jak i dla kolmatacyi.

II. nad Sanem:

1. uzupełnienie prawego wału Sanu od Wisły do wału poprzecznego w Jastkowicach, wraz z korekcyą i obwałowaniem wstecznem potoku Jodłówki i Lipy, tudzież młynówki Bukowy wraz z potokami Dębowcem i Łukawicą;

2. uzupełnienie lewego wału Sanu od Wisły do pagórka Sławskiego.

3. budowę szluz i przepustów odwodniających i kolmatacyjnych.

Oprócz tych budowli mają być wykonane korekcye i pogłębienia głównych rowów osuszających i zabezpieczenia wałów w starych łożyskach Wisły i Sanu, o ile przez to nie będzie przekroczoną rubryka wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych.

Za podstawę techniczną uzupełnienia obwałowań Wisły i Sanu służyć ma operat techniczny krajowego biura melioracyjnego z r. 1888, zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa a preliminujący koszta budowy na 680.600 zł. w. a., z uwzględnieniem uwag i zmian poczynionych przez

departament techniczny Ministerstwa spraw wewnętrznych. Zmiany w tym projekcie poczynić może Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą Państwa pod warunkiem, jeżeli takowe nie spowodują podwyższenia powyższej sumy kosztów.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat sześć i trwać ma od roku 1889 do roku 1895.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem melioracyjnym prywatne budowle na wałach nadwiślańskich i sanowych, tudzież na wyszczególnionych w §. 2. potokach i kanałach.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, wymienionych w §. 2., tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu technicznego pokryte będą z funduszu budowy, jaki będzie utworzony z datków kraju, państwa i powiatu po myśli §. 3. ustawy z dnia 9. Czerwca 1889 (Dz. u. kraj. Nr. 48), i nie mogą przekroczyć sumy kosztorysowej 680 600 zł. wa.

§. 5.

Oznaczone w §. 3. ustawy z dnia 9. Czerwca 1889, Dz. u. kraj. Nr. 48 datki krajowe, państwowe i powiatowe, mają być wpłacone do funduszu budowy w ciągu lat sześciu począwszy od r. 1889 do 1894, a mianowicie:

a) datek krajowy w kwocie 272.240 zł. w. a. w sześciu równych ratach rocznych po 45.373 zł. 33$^1/_3$ ct. w. a.;

b) datek z państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 272.240 złr. w. a., z zastrzeżeniem konstytucyjnego zatwierdzenia, również w sześciu ratach rocznych, z których raty przypadające za lata 1889 i 1890 wynosić mają po 10.000 zł. w. a., rata za rok 1891 — 15.000 zł. w. a., ostatnie zaś trzy raty za lata 1892 do 1894 po 79.080 zł. w. a.

c) wreszcie datek powiatu Tarnobrzeskiego w kwocie 136.120 złr. w. a. w sześciu ratach rocznych, których wysokość odpowiadać będzie corocznym ratom zasiłku państwowego, a mianowicie wynosić ma w r. 1889 i 1890 po 5.000 zł. w. a., w r. 1891 7.500 zł. w. a, w latach zaś 1892 do 1894 po 39.540 zł. w. a.

§. 6.

Przypadające za rok 1889 raty datków państwowych, krajowych i powiatowych mają być uiszczone bezzwłocznie po zatwierdzeniu niniej-

szego rozporządzenia przez Ministerstwo rolnictwa. Dalsze raty coroczne zasiłków państwowych i krajowych mają być wypłacone z góry po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy krajowego i państwowego, takież zaś raty datków powiatu Tarnobrzeskiego w dwóch terminach płatności: 1. Maja i 1. Września każdego roku.

§. 7.

Coroczne raty zasiłków państwowych i krajowych, oraz datków powiatu Tarnobrzeskiego mają być składane na 3%wym rachunku bieżącym „funduszu budowy uzupełnienia obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim" w Banku krajowym we Lwowie, którego dyrekcya za pośrednictwem zastępstwa Banku krajowego w Tarnobrzegu wypłacać będzie w miarę potrzeby na każdorazowe wezwanie Wydziału powiatowego odpowiednie miesięczne zaliczki na budowę.

§. 8.

Dla prowadzenia budowy, oraz pełnienia służby techniczno-administracyjnej, ustanowi Wydział powiatowy Tarnobrzeski dwóch kierowników budowy, mianowicie:

a) jednego kierownika budowy dla robót nad Wisłą;

b) jednego zaś kierownika budowy dla robót nad Sanem.

Zarząd budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym prowadzić będzie Wydział powiatowy za pośrednictwem swych podwładnych urzędników, lub też delegatów zamianowanych dla każdej poszczególnej sekcyi wałów.

Dozorców przy robotach przyjmują w miarę potrzeby kierownicy budowy nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział powiatowy i wyznaczają im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. w. a.

W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału powiatowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem powiatowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni.

Roczna płaca kierownika budowy nie może przenosić kwoty 1.200 zł. w. a., miesięczny zaś dodatek budowlany, z którego mają być także pokryte koszta podróży, za czas od 1. Kwietnia po koniec Listopada każdego roku kwoty 100 zł. w. a.

Płace i dodatki budowlane kierowników budowy, tudzież wynagrodzenia płatników i dozorców pokryte będą z funduszu budowy, mianowicie: pobory kierowników budowy i płatników z rubryki kosztów zarządu, wynagrodzenia zaś dozorców z rubryki robót ziemnych. Koszta natomiast administracyi i rachunkowości winien ponieść fundusz powiatowy.

Udzielanie nadzwyczajnych remuneracyj kierownikom budowy zależnem jest od zezwolenia Wydziału krajowego i zatwierdzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie robót, odpowiedzialni są wobec Wydziału powiatowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem powiatowym w sprawach technicznych, przedkładają miesięczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nagłości czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają takowe wobec Wydziału powiatowego.

Kierownicy budowy sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział powiatowy za pośrednictwem swych organów uskutecznia wypłaty, prowadzą dziennik swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy; utrzymują w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące oraz bruliony korespondencyj wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.), a co miesiąc (najdalej w dniu 15. następnego miesiąca) przedkładają za pośrednictwem Wydziału powiatowego sprawozdanie miesięczne o postępie budowy, sporządzone na podstawie dziennika budowy, Wydziałowi krajowemu.

Sprawozdanie to miesięczne będzie następnie przesłane Namiestnictwu.

§. 10.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę melioracyi, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winien odnośny kierownik budowy za pośrednictwem Wydziału powiatowego przedstawić odpowiedni wniosek Wydziałowi krajowemu, który udzieli takowy Namiestnictwu dla wspólnej narady, w razie potrzeby dla zbadania sprawy na miejscu, a następnie ostatecznego zatwierdzenia.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 11.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie Wydziału powiatowego orzeczenie po myśli § 86. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 (Dz. ust. kraj. Nr. 38) co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów budowy, jakie służebności na gruntach przyległych dla ochrony wałów, kanałów i objektów, oraz na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów, lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: wałów ochronnych, rowów materyałowych, przekopów, zeszkarpowania brzegów, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych itp., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć winni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazami powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazwisk właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winien Wydział powiatowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę; w razie zaś niedojścia ugody do skutku ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej przez władzę polityczną, a jeżeli się tem interesowani nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 12.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, będzie spisanym protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń, lub też korekcyi potoków (stare łożyska), należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz funduszu konserwacyjnego (§. 6. specyalnej ustawy).

§. 13.

Wykonanie robót ziemnych przy wałach i kanałach, tudzież przeprowadzenie wykupna gruntów i odszkodowań obejmie powiat Tarnobrzeski (zgodnie z uchwałą Rady powiatowej z dnia 17. Kwietnia 1889) za sumę ryczałtową wykazaną w kosztorysie, która w rubryce robót ziemnych wynosi 410.387 zł. 34 ct. w. a., w rubryce zaś wykupna gruntów i odszkodowań 107.529 zł. 91 ct. w. a. Ewentualne przekroczenia kosztów preliminowanych w tych dwóch rubrykach winien pokryć wyłącznie fundusz powiatowy.

Wykonanie innych kategoryj robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez odnośnego kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W szczególnych wypadkach miejscowymi stosunkami spowodowanych mogą być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa. W takim razie rozpisze Wydział powiatowy licytacyę, która się odbędzie w jego biurze, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami przedłoży do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo: rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach itp.

Kierownicy budowy wspólnie z delegatami Wydziału powiatowego, przeznaczonymi do zarządu budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym winni czuwać nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem ma być Wydział powiatowy zawiadomionym.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może Wydział powiatowy udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§. 14.

Dla uwidocznienia postępu budowy mają być prowadzone dzienniki budowy wraz z poddziennikami dla każdego objektu (szluzy lub przepustu), na podstawie których kierownicy budowy z końcem każdego miesiąca (najdalej do dnia 15. następnego miesiąca) za pośrednictwem Wydziału

powiatowego przedkładają Wydziałowi krajowemu sumaryczne sprawozdanie o każdomiesięcznym postępie budowy, które następnie ma być udzielonem Namiestnictwu.

§. 15.

Do stałej kontroli wykonujących się robót melioracyjnych tak pod względem jakości jak i kosztów przeznacza Wydział krajowy i Namiestnictwo własnych techników, którzy każdego czasu mają prawo przekonywać się na miejscu o postępie, jakości i cenach robót.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału powiatowego są obowiązane udzielić tym technikom wszelkich żądanych wyjaśnień.

Delegowany przez Wydział krajowy do kontroli technicznej robót, inżynier biura melioracyjnego, zajmie się także zaprojektowaniem tych kanałów i rowów osuszających, dla których projekt Wydziału krajowego podaje tylko koszta ryczałtowe nie oparte na szczegółowych planach i obliczeniach.

§. 16.

Z końcem każdorocznego okresu budowy winien Wydział powiatowy prosić o kolaudacyą wykonanych robót, którą bezzwłocznie zarządza Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem za pośrednictwem własnych organów technicznych.

Koszta kolaudacyi zarówno jak i kontroli robót i innych czynności podejmowanych przez techników państwowych i krajowych, pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny przedkłada się Wydziałowi krajowemu, który udziela takowy za pośrednictwem Namiestnictwa do wiadomości Ministerstwa rolnictwa.

§. 17.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultat robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to wraz z operatem wykonawczym (sytuacyą, profilami i obliczeniem wykonanych robót) i dziennikami budowy, materyałów, sprzętów i narzędzi, przedstawi Wydział powiatowy Wydziałowi krajowemu, który za pośrednictwem Namiestnictwa udzieli takowe Ministerstwu rolnictwa.

§. 18.

Zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział powiatowy za pośrednictwem swego biura rachunkowego.

Sposób prowadzenia tych rachunków, oraz użycia funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określi szczegółowa instrukcya rachunkowa, mająca się wydać przez Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem.

Zamknięcie rachunków rocznych wraz z dziennikiem kasowym i jego załącznikami, winien Wydział powiatowy z końcem każdego roku a najdalej do 1. Marca następnego roku przedłożyć Wydziałowi krajowemu.

Zamknięcie to, sprawdzone przez oddział rachunkowy Wydziału krajowego, przesłane będzie Namiestnictwu, które przedłoży je Ministerstwu rolnictwa.

§. 19.

W razie gdyby Wydział powiatowy Tarnobrzeski zaniedbywał lub odmawiał wypełnienia obowiązków wypływających z ustawy z dnia 9. Czerwca 1889 Dz. u. kr. Nr. 48, tudzież z niniejszego rozporządzenia wykonawczego, a w szczególności nie wykonywał ściśle wedle projektu robót objętych po myśli §. 13. w przedsiębiorstwo powiatowe, obejmie Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem prowadzenie budowy i zarząd funduszu budowy stosownie do postanowień §§. 48 i 52 ustawy z dnia 12. Sierpnia 1866 (Dz. u. kr. Nr. 21) o reprezentacyi powiatowej.

Instrukcya

rachunkowo-kasowa dla powiatowego przedsiębiorstwa uzupełnienia obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim.

§. 1.

Na podstawie §. 8. Rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 9. Czerwca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 48) zarząd budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym prowadzić będzie Wydział powiatowy za pośrednictwem podwładnych swych urzędników lub też delegatów, zamianowanych dla każdej poszczególnej sekcyi wałów.

Koszta administracyi i rachunkowości ponosi fundusz powiatowy.

§. 2.

W myśl §. 18. powołanego rozporządzenia prowadzenie wszelkich ksiąg i rachunków budowy uskuteczniać będzie Wydział powiatowy za pośrednictwem biura swego rachunkowego.

§. 3.

Wszelkie pobory i wypłaty uskuteczniane być mają przez kasę Wydziału powiatowego, która fundusze budowy pod osobnem zamknięciem przechowywać będzie.

§. 4.

Za całość i bezpieczeństwo kasy ręczy Prezes Rady powiatowej, względnie tegoż Zastępca z regresem do odnośnych funkcyonaryuszy biurowych.

§. 5.

Wszelkie pieniądze, wpływające na rachunek budowy, złożyć należy niezwłocznie po ich odebraniu do kasy.

§. 6.

Urzędnik pełniący obowiązki kasyera prowadzić będzie dziennik kasowy, w którym każdy dochód i wydatek zapisanym być ma natychmiast po zrealizowaniu, a to pod osobnemi liczbami porządkowemi (artykułami), bieżącemi przez cały rok kalendarzowy, tudzież z oznaczeniem daty zrealizowania i ze zwięzłem a dokładnem określeniem, kto i z jakiego tytułu w kasie złożył lub z tejże otrzymał pieniądze.

Efekta, składane jako depozyta na ubezpieczenie robót lub dostaw kontraktowych (§. 13. powołanego Rozporządzenia), zapisywać należy w tym dzienniku w nominalnej wartości z poszczególnieniem gatunku, seryi, numeru i daty pierwszej zapadłości najbliższego kuponu.

§. 7.

Wszelkie dokumenty, na podstawie których uskuteczniane będą wypłaty, sprawdzone i podpisane być mają przez kierowników budowy (§. 9. Rozporządzenia wykonawczego).

Każdy wydatek (z wyjątkiem list płac robotników i wydatków zbyt drobnych, jak porta itp.) powinien być udokumentowany kwitem osoby, która z kasy podniosła pieniądze.

Wysyłki pieniężne pocztą dokumentowane być mają na razie recepisami pocztowymi aż do czasu nadesłania kwitu, którego zawsze zażądać należy.

§. 8.

Na wszelkie pobory kasowe wydaje pełniący obowiązki kasyera kwity.

Znaczniejsze dochody dokumentowane być mają kontrakwitami, wystawionymi i podpisanymi przez osoby płacące.

Dochody pobierane pocztą, udokumentowane być winne kowertą lub odcinkiem pocztowego przekazu.

§. 9.

Na każdym kwicie, kontrakwicie, rachunku lub innym dowodzie służącym do udokumentowania dochodu lub wydatku, umieścić należy liczbę porządkową (odnośny artykuł dziennika kasowego).

§. 10.

Dziennik kasowy zamyka się z końcem roku kalendarzowego.

W tym celu należy dochody i wydatki zesumować, sumę wydatków wpisać pod sumę dochodów, przez odtrącenie wykazać pozostałość kasową cyframi i literami, oraz zamieścić datę zamknięcia na dzienniku.

Po takiem zamknięciu podpisać ma dziennik Prezes Rady powiatowej lub tegoż Zastępca, dwu członków Rady powiatowej, oraz pełniący obowiązki kasyera i kontrolujący urzędnik biura rachunkowego.

W sposób powyższy zamknięty dziennik, wraz z wszystkimi załącznikami (dokumentami), których liczbę na czele dziennika podać należy, nadesłany być ma wraz z rubrykowem zamknięciem rocznem rachunku budowy (to ostatnie w dwu egzemplarzach zaopatrzonych podpisami j. w.), Wydziałowi krajowemu z końcem każdego roku, najpóźniej do 1. Marca następnego roku.

Zamkięcie to, sprawdzone przez Oddział rachunkowy Wydziału krajowego, przesłane będzie Namiestnictwu, celem podania takowego do wiadomości Ministerstwa rolnictwa (§. 18. Rozporządzenia wykonawczego).

§. 11.

W myśl §. 9. powołanego Rozporządzenia, kierownicy budowy prowadzą dziennik swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i ma-

teryałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, co miesiąc zaś (najdalej w dniu 15. następnego miesiąca), przedkładają za pośrednictwem Wydziału powiatowego sprawozdanie miesięczne o postępie budowy, (sporządzone na podstawie dziennika budowy) Wydziałowi krajowemu.

Równocześnie przesyłane będą Wydziałowi krajowemu miesięczne nieudokumentowane wyciągi (odpisy) z dziennika kasowego za poprzedni miesiąc z wyszczególnieniem wszelkich na rachunek należytości udzielonych zaliczek w myśl zawartych umów i kontraktów.

§. 12.

Biuro rachunkowe Wydziału powiatowego prowadzić będzie na podstawie dziennika kasowego, oraz zapisków kierowników budowy, inwentarze narzędzi, sprzętów i materyałów, w których każdy przybytek i ubytek uwidoczniony być ma z przytoczeniem artykułu dziennika kasowego, do którego zakupno się odnosi, oraz z uzasadnieniem każdego ubytku.

Inwentarze te corocznie, wraz z zamknięciami rachunkowemi (§. 10.) Wydziałowi krajowemu przedkładane być mają.

§. 13.

Ponieważ w myśl §. 7. Rozporządzenia wykonawczego coroczne raty zasiłków krajowych i państwowych, oraz datków powiatu tarnobrzeskiego, przypadające w terminach 1. Maja i 1. Września, składane być mają na 3%-wym rachunku bieżącym na rzecz funduszu budowy w Banku krajowym we Lwowie, za wszelką zwłokę w lokacyi tych kapitałów odpowiedzialnym będzie Prezes Rady powiatowej lub tegoż Zastępca.

§. 14.

Wydziałowi krajowemu, oraz Namiestnictwu, przysługuje prawo zarządzenia niespodziewanego skontra kasy funduszu budowy w sposób, jaki uzna za odpowiedni.

§. 15.

W sprawach niniejszą instrukcyą nieprzewidzianych wydane zostaną osobne zarządzenia.

Nr. 66.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z d. 16. Listopada 1889 r., L. 12587/pr., względem uregulowania przepisów meldunkowych w miastach Krakowie i Podgórzu.

Celem uregulowania sprawy meldunków tak mieszkańców miast Krakowa i Podgórza jak i obcych tamże przebywających, wydaje się na podstawie §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. Lutego 1857 r., Dz. pr. p. Nr. 33, następujące rozporządzenie:

§. 1.

Właściciel, zawiadowca, sekwestrator lub jakikolwiek zarządca domu, obowiązany jest każdego wprowadzającego się do mieszkania lokatora głównego, bez różnicy, czy on sam jest tym lokatorem, czy też wynajął mieszkanie komu innemu za zapłatę lub bezpłatnie, zameldować w c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie, względnie w c. k. Expozyturze policyi w Podgórzu, w przeciągu 12 godzin po wprowadzeniu się lokatora za pomocą kartki meldunkowej i książki meldunkowej, po dokładnem wypełnieniu wszystkich przepisanych rubryk.

Jeżeli kilku lokatorów wspólnie jedno i to samo pomieszkanie najmuje, natenczas każdy z nich osobno zameldowany być powinien.

§. 2.

Wyprowadzenie się głównego lokatora ma być w tymże samym czasie i tym samym sposobem (§. 1.) zameldowane, obok nadmienienia, dokąd lokator przeprowadził się lub dokąd się udał, o ile to meldującemu jest wiadomem.

§. 3.

Ktokolwiek część jaką pomieszkania swego za opłatą lub bezpłatnie, na tygodnie lub miesięcznie innym odnajmuje, kto odnajmuje mieszkanie obcym na noclegi lub kogoś czy z miejscowych czy z obcych, czy z osób spokrewnionych lub powinowatych, guwernerów lub guwernantek, towarzyszów, lektorów, nauczycieli domowych, oficyalistów prywatnych i t. p. do siebie przyjmuje; kto młodzież uczącą się, z wiktem lub bez wiktu bierze na mieszkanie, ma o tem za pomocą przepisanych kartek meldun-

kowych uwiadomić c. k. Dyrekcyę policyi w Krakowie, względnie Expozyturę policyi w Podgórzu w przeciągu 12 godzin po przybyciu wymienionych partyj, a gdyby dotycząca osoba sprowadziła się lub przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8. wieczorem tego samego dnia nastąpić by nie mogło, do godziny 10. rano dnia następnego.

Te kartki meldunkowe mają być dokładnie wypełnione i w dwóch równobrzmiących egzemplarzach, przez właściciela lub zawiadowcę domu także podpisanych, w biurze meldunkowem c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie, względnie Expozytury policyi w Podgórzu składane, z których jeden egzemplarz, urzędowem poświadczeniem zaopatrzony, zwrócony zostanie meldującemu w dowód uskutecznionego zameldowania.

§. 4.

W tym samym czasie, t. j. w przeciągu 12 godzin, mają być za pomocą takich samych kartek meldunkowych wszyscy czeladnicy i inni pomocnicy rzemieślniczy lub terminatorowie męzkiego i żeńskiego rodzaju przez swych chlebodawców i majstrów zameldowani, jak skoro do ich pomieszkania przyjęci zostaną, równie jak i służący wszelkiego rodzaju przez swych słożbodawców lub dających im przytułek, za pomocą umyślnie do tego wygotowanych kartek meldunkowych.

§. 5.

Przełożeni zakładów naukowych, publicznych lub prywatnych, konwiktów, alumnatów, klasztorów, konwentów, instytutów, zakładów kalek i domów przytułku, bez różnicy, czyli zakłady te utrzymują się z funduszów publicznych lub prywatnych, są także obowiązani do meldowania w c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie, względnie w Expozyturze policyi w Podgórzu w tym samym przeciągu czasu, t. j. w 12 godzinach wszystkich mieszkańców i służących w ich domu zostających, równie jak i wszelkich zmian co do ich zamieszkania, za pomocą przepisanych kartek meldunkowych i domowych książek meldunkowych.

Ten sam obowiązek wkłada się i na przełożonych szpitalów.

§. 6.

Właściciele domów zajezdnych, którym służy prawo do przyjmowania u siebie obcych, obowiązani są do utrzymywania dokładnie parafowanej i paginowanej książki dla obcych, którą bez przerwy prowadzić powinni.

Ta księga obcych zawierać ma następujące rubryki:

a) dzień przybycia,
b) imię i nazwisko, charakter lub zatrudnienie,
c) miejsce zwykłego zamieszkania,
d) dokument podróży,
e) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy,
f) dzień i kierunek odjazdu,

} obcego

a na pierwszej stronicy następującą przestrogę:

„Oberzysta lub dający przytułek, obowiązanym jest pod własną odpowiedzialnością o to mieć staranie, aby księga obcych podróżnemu przedłożoną była, który wszystkie jej rubryki zgodnie z prawdą wypełnić, albo onychże wypełnienie zalecić powinien“.

Oberzysta jest obowiązany przedłożyć każdemu obcemu zaraz po jego przybyciu kartkę meldunkową, zawierającą takie same rubryki, jak księga obcych.

Obcy powinien wszystkie rubryki tej kartki dokładnie wypełnić, lub onychże wypełnienie zalecić.

Wzbranianie się wypełnienia tego przepisu ze strony obcego, bezzwłocznie c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie, względnie Expozyturze policyi w Podgórzu doniesionem być powinno.

Właściciel domu zajezdnego winien według kartki meldunkowej zaraz po jej wypełnieniu, wypełnić rubryki księgi obcych.

§. 7.

Meldowanie obcego ma za pomocą księgi obcych i należycie wypełnionej kartki być uskutecznionem, a to zaraz po jego przybyciu, bez względu na czas zamierzonego pobytu, gdyby nawet i przenocować nie zamyślał. Gdyby jednak obcy przybył tak późno, że zameldowanie jego w biurze meldunkowem przed 8. godziną wieczorem nastąpić by nie mogło, w takim razie dnia następnego najdalej do 10. godziny z rana zameldowanym być powinien.

§. 8.

Traktyjernicy i szynkarze, którzy, nie mając uprawnienia do lokowania u siebie obcych, tychże pomimo tego do siebie na nocleg przyjmują, karani będą według obowiązujących przepisów.

§. 9.

Wyprowadzenie się lub odjazd osób, które wedle §§. 3, 4, 5, 6, 7 i 8 meldować należy, ma być w tym samym czasie, jaki do zameldowania ich

przyjazdu lub wprowadzenia się jest oznaczony, w c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie, względnie Expozyturze policyi w Podgórzu zameldowane. Wymeldowanie uskutecznia się za pomocą kartek do wymeldowania przeznaczonych, i potwierdza się do meldowania obowiązanemu albo na kartce meldunkowej, onemuż przy pierwszem meldowaniu zwróconej, którą przedłożyć powinien, albo w domowej książce meldunkowej przy zatrzymaniu kartki wymeldowania.

§. 10.

Włóczęgom lub osobom podejrzanym przytułku dawać nie wolno; gdyby zaś takowych pozbyć się nie można, w takim razie o tem natychmiast przynależnej władzy policyjnej donieść należy.

§. 11.

Przekroczenie tych przepisów karane będzie przez c. k. Sądy według przepisów §. 320 ustawy karnej, a o ile przepisy te nie miałyby zastosowania, przez c. k. Dyrekcyę policyi w Krakowie, według §. 19. rozporządzenia ministeryalnego z 15. Lutego 1857 r., Nr. 33 Dz. pr. p.

§. 12.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem 1. Grudnia 1889 r. i z dniem tym traci moc obowiązującą obwieszczenie krakowskiej c. k. Dyrekcyi policyi z 5. Maja 1865 r., którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miast Krakowa i Podgórza.

Lwów, dnia 16. Listopada 1889.

Badeni, w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889 Wydano i rozesłano dnia 30. Grudnia 1889 Część XX.

Nr. 67.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 21. Listopada 1889, L. 1796/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych, oraz i depozytów sądowych w miejscowościach: Radziechów, Mosty wielkie, Bolechów, Monasterzyska, Gwoździec, Kozowa, Olesko, Mszana dolna, Wiśnicz i Stary Sącz.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 18. Sierpnia 1889, zostały utworzone nowe urzędy podatkowe oraz i sądowe urzędy depozytowe w miejscowościach: Radziechów, Mosty wielkie, Bolechów, Monasterzyska, Gwoździec, Kozowa, Olesko, Mszana dolna, Wiśnicz i Stary Sącz.

Nowe urzędy mają rozpocząć swoją czynność z dniem 1. Grudnia 1889 roku.

Każdy z nowych urzędów podatkowych ma oprócz spraw należących do niego, jako urzędu podatkowego, zawiadywać depozytami sądowymi sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie i spełniać także czynności wspólnych kas sierocych w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. Grudnia 1889:

1. Gminy położone w powiecie sądowym radziechowskim, mianowicie:

Cholejów z miejscowością Mirów, Dmytrów, Józefów, Krzywe, Mirów, Mukanie, Kulików, Niestanice z miejscowościami Terezya, Zalesie, Grabina i Kije, Niwice z miejscowościami Huta stara, Majdan stary, Maziarnia i Pustelniki, Ohladów z miejscowościami Manasterek i Majdan nowy, Opłucko z miejscowością Huta szklanna, Ordów Pawłów, Peratyn z miejscowością Antonin, Pławe, Radziechów miasto z miejscowością Radziechów wieś, Suszno z miejscowościami Tobolów, Zabawa i Heinrichsdorf, Stojanów z miejscowością Romanówka, Stanin z miejscowościami Buszków i Hanunin, Srodopolce, Sieńków z miejscowością Dąbrowa, Niemiłów, Tetewczyce z miejscowością Sabinówka, Wólka suszańska, Wolica baryłowa z miejscowościami Zielona

i Kurczonka, Witków stary z miejscowościami Obrotów i Feliksówka, Witków nowy z okręgu kamioneckiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Radziechowie.

2. Gminy położone w powiecie sądowym Mosty wielkie, mianowicie:

Batiatycze z miejscowościami Gruszka, Lipniki, Tołmacz, Zbaniów i Zdeszów, Bojanice z miejscowościami Niedzwiednia i Wereny, Borowe z miejscowością Łęgowe, Butyny z miejscowościami Kazumin, Kłąpody, Szyszaki i Za rzeką, Dalnicz z miejscowością Herawiec, Derewnia z miejscowością Niedźwiednia, Dworce z miejscowościami Marmasze, Płoskie i Zarzecze, Kulawa z miejscowością Lasowe, Kupiczwola z miejscowością Karczemka, Lubela z miejscowością Zabrid, Mosty wielkie, Przystań, Rekliniec z miejscowością Dąb, Stanisłówka, Strzemień, Wolica z miejscowościami Piaski, Rokietna i Wieczorki, Zubówmosty z miejscowościami Konstetynówka i Rożanka z okręgu żółkiewskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Mostach wielkich.

3. Gminy położone w powiecie sądowym bolechowskim, mianowicie:

Bolechów z miejscowościami Bolechów ruski, Dołżka i Salamonowa górka, Belejów, Brzaza, Bubniszcze, Cisów, Cerkowna, Czołhany z miejscowościami Zarzecze dolne i Zarzecze górne, Huziejów nowy z miejscowością Huziejów stary, Hoszów z miejscowościami Gerynia i Olszyna, Kamionka, Lisowice z miejscowością Bania, Lipa, Łużki, Niniów górny z miejscowościami Niniów dolny i Pechersdorf, Polanica z miejscowością Jammersthal, Podbereż, Roztoczki, Słoboda bolechowska, Stańkowce, Sukiel, Taniawa, Tiapcze, Witwica z miejscowością Wyhodówka, Wołoska wieś z miejscowościami Stara bania i Nowy Babilon, Zaderewacz z miejscowością Wola zaderewacka z okręgu doliniańskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Bolechowie.

4. Gminy położone w powiecie sądowym monasterzyskim, mianowicie:

Baranów, Barysz z miejscowościami na Dmytrówce i Puźniki, Berezówka, Bertniki, Bobrowniki, Czechów, Dubienko, Folwarki, Hrehorów, Huta nowa z miejscowością Hlibowa, Huta stara, Jarhorów, Komarówka, Korościatyn, Kowalówka, Krasiejów, Ladzkie, Lazarówka, Monasterzyska, Niskołyzy, Olesza, Sawałuski, Słobódka górna, Słobódka dolna, Trościańce, Uście zielone z miejscowościami Łuka, Międzygórze i Senków, Weleśniów, Wierzbiotyn, Wyczółki, Zadorów z okręgu buczackiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Monasterzyskach.

5. Gminy położone w powiecie sądowym gwoździeckim, mianowicie:

Balińce z miejscowością Trofanówka, Buczaczki, Chomiakówka, Chwaliboga, Gwoździec, Gwoździec stary z miejscowością Podstaje, Gwoździec mały, Kobylec, Kułaczkowce, Nażurna, Ostapkowce z miejscowością Czechowa, Ostrowiec, Podhajczyki, Pruchniszcze, Rosohacz, Rochynia, Słobódka pol-

na, Soroki, Turka z miejscowością Fatowce, Winogród, Zahajpol z okręgu kołomyjskiego głównego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Gwoździcu.

6. Gminy położone w powiecie sądowym kozowskim, mianowicie:

Budyłów, Chorobrów, Chorościec, Ceniów z miejscowością Olesin, Dmuchawiec, Dubszcze, Glinna, Helenków, Horodyszcze, Kozłów, Kaplince, Krasno, Kozówka, Komarówka, Krzywe z miejscowością Józefówka, Kalne, Kozowa, Medowa z miejscowością Wymysłówka, Płotycza, Płaucza wielka, Płaucza mała, Słobudka, Słoboda, Taurów, Teofipólka, Wybudów, Wiktorówka, Złoczówka z okręgu brzeżańskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Kozowie.

7. Gminy położone w powiecie sądowym oleskim, mianowicie:

Białykamień z miejscowością Gawarczyzna, Bużek, Chwatów, Czeremosznia, Juśkowice, Olesko z miejscowościami Cyków, Sewerynka i Wolnyky, Ożydów z miejscowością Angelówka, Podlesie, Podhorce z miejscowością Hucisko oleskie, Pobocz, Rozważ z miejscowością Sobolówka, Sokołówka, Usznia, Zakomarze, Zahorce z okręgu złoczowskiego głównego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Olesku.

Gminy i obszary dworskie Opaki, Werhobuż i Huta werhobuzka, położone w powiecie sądowym Olesko, mają pozostać nadal w okręgu złoczowskiego głównego urzędu podatkowego, dokąd dotychczas należą, albowiem rzeczone gminy i obszary dworskie zostały według rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. Czerwca 1889, (Dz. u. p. Nr. 103) od 1. Stycznia 1890 począwszy, wyłączone z powiatu sądowego Oleska i wcielone do powiatu miejsko-delegowanego Sądu powiatowego w Złoczowie.

8. Gminy położone w powiecie sądowym Mszana dolna, mianowicie:

Chyżówka, Dobra z miejscowością Zadziele, Glisne, Gruszowiec, Jurków, Kasina wielka, Kasinka mała z miejscowością Łopuszna, Kanina v. Konina, Łętowa, Łastówka, Lubomierz, Mszana dolna, Mszana górna, Niedźwiedź, Olszówka, Podobin, Półrzyczki, Poręba wielka, Przenosza, Raba niżna, Skrzydlna z miejscowością Góra, Słomka, Wilczyce z miejscowością Włostówka, Witów, Wola skrzydlniańska z okręgu limanowskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Mszanie dolnej.

9. Gminy położone w powiecie sądowym wiśnickim, mianowicie:

Bełdno, Boczów z miejscowością Radziejów, Brzezowa, Borówna, Byłomsko, Chronów z miejscowością Łopuszna, Cichawka, Dołuszyce z miejscowością Czerwieniec, Grabie uznańskie, Kamionna z miejscowością Pasierbiec, Kamyk, Kępanów, Kierlikówka, Kobyle, Kobylec, Kopaliny, Królówka, Kurów, Łapanów, Leszczyna, Leksandrowa, Lipnica murowana, Lipnica dolna, Lipnica górna, Łąkta dolna, Łąkta górna, Łomna, Lubomierz, Nieprześna, Nieszkowice wielkie, Olchowa, Pogwizdów, Połom duży, Rajbrot, Rdzawa, Roz-

dziele dolne i górne, Rzegocina, Sobolów z miejscowością Sieradzka, Tarnawa, Trzciana z miejscowością Glinnik i Libichów, Ubrzeż, Wieruszyce, Wiśnicz miasto, Wiśnicz mały, Wiśnicz stary, Wola nieszkowska, Wola wieryszycka, Wolica, Zawada, Zbydniów I. część z miejscowością Podjasień, Zbydniów II. część z miejscowością Dębina, Zonia z okręgu bocheńskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Wiśniczu.

10. Gminy położone w powiecie sądowym Starego Sącza, mianowicie: Barcice v. Barczyce, Biegonice kol. Laufendorf, Brzezna, Brzyna, Chochorowice, Czarny potok, Czerniec, Długołęka z miejscowością Swirkla, Gaboń, Gołkowice, Gostwica, Jazowsko, Juraszowa I. część, Juraszowa II. część z miejscowością Mokrawieś, Kadcza, Kiczna v. Kicznia, Kokuszka, Łącko, (Wiesendorf) z miejscowością Łączki, Łazy brzyńskie, Łomnica, Maszkowice z miejscowością Szczereż, Młodów, Mostki, Moszczenica niżna z miejscowościami Moszczenica wyżna i Morawina, Myślec z miejscowościami Łazy i Popowice, Naszacowice, Obidza, Obłazy, Olszana z miejscowością Wolica, Olszanka, Piwniczna, Podegrodzie, Podrzycze, Przysietnica, Rogi, Roztoka Ryterska, Rytro, Skrudzina I. część, Skrudzina II. część z miejscowością Opalana, Stadło, Stary Sącz, Sucha struga, Swiniarsko z miejscowościami Gaj i Maławieś, Szymanowice z miejscowością Niskowa vel Nieszkowa, Wola kosnowa, Wola kroguleckа, Wyglanowice, Zabrzez z miejscowością Wiertnica, Zagorzyn z miejscowością Wola piskulina, Zarzecze z okręgu nowo-sądeckiego głównego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Starym Sączu.

Co wskutek rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 17. Listopada 1889, l. 40.355 podaje się do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 21. Listopada 1889.

Nr. 68.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 20. Listopada 1889, L. 1736/pr., względem przeniesienia siedziby krynickiego c. k. urzędu podatkowego z Krynicy do Muszyny.

W skutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 4. Listopada 1889, l. 38646, wydanego w porozumieniu z wysokiem c. k. Ministerstwem sprawiedliwości, przenosi się równocześnie z przeniesieniem siedziby Sądu powiatowego z Krynicy do Muszyny od 1. Stycznia 1890 począwszy także siedzibę c. k. urzędu podatkowego z Krynicy do Muszyny.

Gdy z powodu przeniesienia siedziby Sądu powiatowego z Krynicy do Muszyny zostaną wydzielone z dniem 1. Stycznia 1890 gminy i obszary dworskie: Kotów, Łabowa, Łabowiec, Maciejowa, Nowawieś, Roztoka mała, Składziste i Uhryn wyżny i niżny z okręgu krynickiego Sądu powiatowego, a wcielone do miejsko del. Sądu powiatowego w Nowym Sączu,

przeto wyłącza się od 1. Stycznia 1890 także rzeczone gminy i obszary dworskie z okręgu urzędu podatkowego w Krynicy i przydziela się je do okręgu głównego urzędu podatkowego w Nowym Sączu.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

Z Prezydyum c. k. krajowej Dyrekci skarbu

We Lwowie, dnia 20. Listopada 1889.

Nr. 69.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Listopada 1889, L. 14.003|pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem przeniesienia siedziby c. k. Sądu powiatowego z Krynicy do Muszyny.

C. k. Namiestnik
Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20. Listopada 1889, względem przeniesienia siedziby Sądu powiatowego z Krynicy do Muszyny w Galicyi.

Na zasadzie §. 2 ustawy z dnia 11. Czerwca 1868 Nr. 59 D. p. p., przeniesioną zostaje siedziba Sądu powiatowego z Krynicy do Muszyny i Sąd powiatowy w Muszynie rozpocząć ma swoją działalnosć urzędową z dniem 1. Stycznia 1890.

Schönborn w. r.

Nr. 70.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Listopada 1889, L. 14.003/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem przydzielenia gmin i obszarów dworskich: Kotów, Łabowa, Łabowiec, Maciejowa, Nowa wieś, Roztoka mała, Składziste, Uhryn niżny i wyżny do c. k. Sądu powiatowego miej. del. w Nowym Sączu.

C. k. Namiestnik.
Badeni w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20. Listopada 1889, względem przydzielenia gmin z okręgu Sądu powiatowego w Krynicy do okręgu Sądu powiatowego delegowanego miejskiego w Nowym Sączu w Galicyi.

Na zasadzie §. 2. ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, Nr. 59 D. p. p., zostają gminy i obszary dworskie: Kotów, Łabowa, Łabowiec, Maciejowa,

Nowawieś, Roztoka mała, Składziste i Uhryn niżny i wyżny z okręgu Sądu powiatowego w Krynicy wyłączone, i do okręgu Sądu powiatowego delegowanego miejskiego w Nowym Sączu wcielone,

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1890.

Schönborn w. r.

Nr. 71.

Ustawa

z dnia 1. Grudnia 1889 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą na mocy ustawy z dnia 17. Czerwca 1888 (Nr. 99. Dz. u. p.) wydaje się postanowienia o wynagrodzeniu za udzielanie nauki religii w publicznych szkołach ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§. 1.

W publicznych pospolitych szkołach ludowych o czterech lub więcej klasach, tudzież w szkołach wydziałowych, ustanowieni będą osobni nauczyciele religii ze stałą płacą, jeżeli liczba godzin nauki religii we wszystkich klasach, w których mają jej udzielać, wynosi razem przynajmniej ośmnaście godzin tygodniowo a liczba uczniów ich wyznania i obrządku przenosi ośmdziesiąt.

Taki nauczyciel obowiązany jest aż do dwudziestu czterech godzin nauki bez dodatkowego wynagrodzenia, do trzydziestu zaś za dodatkowem wynagrodzeniem od każdej godziny ponad liczbę dwadzieścia cztery.

Exhortę liczy się za dwie godziny.

Nauczyciel religii mianowany będzie dla jednej szkoły, a to dla szkoły ludowej najwyższej kategoryi, w miejscu istniejącej; można jednak nałożyć na niego obowiązek udzielania nauki religii także w innych publicznych szkołach ludowych w tejsamej miejscowości, aż do oznaczonej w ustępie pierwszym i drugim liczby godzin.

§. 2.

Gdzie warunki powyższe zachodzą, tam posadę osobnego nauczyciela religii ustanowi władza szkolna krajowa, po zasięgnięciu zdania władzy szkolnej okręgowej i władzy zwierzchniczej wyznaniowej, a względem nauczycieli religii izraelickiej dotyczącej zwierzchności wyznaniowej, oznaczając przytem, w których szkołach i z jaką ilością godzin nauczyciel taki udzielać ma nauki religii.

§. 3.

Osobnymi nauczycielami religii w myśl §. 1. mogą być tylko takie osoby, które wyznaniowa ich władza zwierzchnicza uzna za uzdolnione do tego. W szczególności zaś mogą być ustanowieni:

a) dla nauki religii katolickiej tylko kanonicznie ordynowani świeccy lub zakonni kapłani;

b) dla nauki religii ewangielickiej albo duchowni, ustanowieni podług obowiązujących dla tego wyznania przepisów, albo osoby, zaopatrzone w świadectwo kwalifikacyi na nauczycieli szkół ludowych, a posiadające kwalifikacyą, przepisaną do udzielania nauki religii;

c) dla nauki religii izraelickiej tylko te osoby, które ukończyły szkołę rabinów i złożyły egzamin na rabina z dobrym postępem, lub też, które mają kwalifikacyą na nauczycieli szkół ludowych, a posiadają kwalifikacyą, przepisaną do udzielania nauki religii.

Posady osobnego nauczyciela religii nie można piastować równocześnie z posadą duszpasterską.

§. 4.

Do nauczyciela religii, stale ustanowionego, stosują się, tak co do poborów, jak co do innych służbowych stosunków, wszystkie przepisy, odnoszące się do nauczycieli tej szkoły, dla której nauczyciel religii jest mianowany, nie uwłaczając prawom, służącym zwierzchniczej władzy wyznaniowej.

§. 5.

O ile nauka religii w wyższych klasach publicznych szkół ludowych pospolitych, począwszy od czwartej, oraz w szkołach wydziałowych nie jest zapewnioną w myśl §. 1. przez ustanowienie osobnego nauczyciela religii, nauka ta powierzoną będzie przez władzę szkolną okręgową, na wniosek właściwej władzy kościelnej, względnie przełożeństwa izraelickiej gminy wyznaniowej, osobom, odpowiadającym warunkom §. 3., tylko z tą różnicą, iż obok udzielania tej nauki mogą zajmować posady duszpasterskie.

§. 6.

Za każdą godzinę w tygodniu nauki, udzielanej w wyższych klasach publicznych pospolitych szkół ludowych, począwszy od czwartej, tudzież w szkołach wydziałowych, należy się tym nauczycielom, w §. 5. wymienionym, wynagrodzenie 20 zł. rocznie, jeżeli władza szkolna stwierdzi, iż nauki udzielali rzeczywiście, a właściwa władza kościelna, a względnie przełożeństwo izraelickiej gminy wyznaniowej, poświadczy, że udzielali jej z dobrym postępem. Jednakże wynagrodzenie to należy się tylko tym nauczycielom, którzy z tytułu obowiązku duszpasterskiego w niższych trzech klasach nauki religii udzielali bezpłatnie.

Wypłata remuneracyi nastąpi z końcem każdego półrocza szkolnego.

§. 7

Stałe pobory i remuneracye, przyznane według powyższych przepisów, mają być pokrywane z funduszów, z których pokrywają się pobory służbowe nauczycieli świeckich, jeżeli nie istnieją osobne fundusze, fundacye lub zobowiązania osób prywatnych albo korporacyj.

§. 8.

Wynagrodzenie kosztów podróży, które ma być przyznane z powodu udzielania nauki religii poza miejscem zamieszkania nauczyciela religii, ma być pokrywane przez strony, wymienione w art. 24. ust. z 2. Lutego 1885, (Dz. u. kr. N. 29.), w stosunku, tamże wskazanym, jeżeli strony te nie dostarczają stosownych podwód. O potrzebie tych świadczeń i o wysokości tych wynagrodzeń orzeka Rada szkolna okręgowa.

§. 9.

Z wejściem w życie tej ustawy gasną zobowiązania publicznych czynników do pokrywania stałych poborów, remuneracyj i wynagrodzeń, niniejszą ustawą objętych, o ile te zobowiązania oparte są na dotychczasowych przepisach.

§. 10.

Osobni nauczyciele religii, zamianowani przed wejściem w życie tej ustawy, nie mogą w skutek tej ustawy doznać obniżenia swych dotychczasowych poborów, ani nabytego prawa do emerytury; miara zaś obowiązku tych nauczycieli do udzielania nauki religii może być zmienioną w myśl §. 1.

§. 11.

Jeżeli nauki religii udziela w myśl §. 5. ustawy z dnia 14. Maja 1869 (Dz. p. p. Nr. 62.) świecki nauczyciel ponad obowiązkowe 30 godzin tygodniowo, należy mu się wynagrodzenie, określone w art. 17. ustawy krajowej z d. 1. Stycznia 1889 (Nr. 16. Dz. u. kr.); za udzielanie zaś nauki religii w obrębie owych 30 godzin obowiązkowych należy mu się połowa tegoż wynagrodzenia.

§. 12.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z początkiem roku słonecznego, następującego po jej ogłoszeniu.

Wykonanie jej poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Gödöllö, 1. Grudnia 1889.

Franciszek Józef w. r.

Gautsch w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1889. Wydano i rozesłano dnia 31. Grudnia 1889. **Część XXI.**

Nr. 72.

Ustawa

z dnia 1. Grudnia 1889 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasta powiatowego Gorlice pobierać opłaty od psów, w obrębie miasta Gorlice utrzymywanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Od każdego psa w obrębie miasta Gorlic i przedmieść jego utrzymywanego ustanawia się opłatę w kwocie dwu zł. w. a., 1. Stycznia i 1. Lipca każdego roku po 1 zł. w. a. uiszczać się mającą.

Art. II.

Wolne są od opłaty:

a) szczenięta niemające więcej nad dni dziesięć;

b) psy, które służą do strzeżenia, o ile przez dzień! są trzymane na uwięzi; z tych psów jeden u każdego właściciela wolny jest od opłaty;

c) psy należące do osób zamiejscowych, t. j. osób, które mają stałe swe zamieszkanie poza obrębem Gorlic, a przytem dłużej nad jeden miesiąc w Gorlicach się nie zatrzymują.

Art. III.

Spis psów odbywa się corocznie. Tak posiadacze domów jak i posiadacze psów, obowiązani są do zgłoszenia psów.

W tym celu zgłosi się w Urzędzie gminnym każdy posiadacz domu, lub jego zarządca o dwie karty zgłoszenia, jednę na psy podlegające opłacie, drugą na psy od niej uwolnione.

Karty te po wypełnieniu przez posiadaczy psów, winny być w terminie dni 8miu przez posiadacza lub zarządcę domu podpisane i Urzędowi gminnemu zwrócone, a to pod karą 2 do 5 zł. w. a.

Art. IV.

W karcie zgłoszenia dla psów uwolnionych od opłaty wyrazić należy przyczynę uwolnienia.

Art. V.

W ciągu dni 14tu po rozpoczęciu półrocza, t. j. po 1. Stycznia i po 1. Lipca, każdy posiadacz psa obowiązanym jest uiścić półroczną opłatę, na którą odbiera pokwitowanie wraz ze znakiem wyrażającym rok i liczbę porządkową spisu psów.

Posiadacze psów uwolnionych od opłaty winni zgłosić się w powyższym terminie o kartę uwolnienia, wyrażającą czas i dom, dla którego służy. Dla psów osób czasowo bawiących w Gorlicach wydawane będą za opłatą 10 ct. w. a. marki odmiennego kształtu.

Art. VI.

Szczenięta, które mają więcej jak dni dziesięć, winny być po upływie tego terminu, najdalej w dni ośm ustnie, lub pisemnie do opłaty zgłoszone.

Również i psy, które po upływie peryodycznego terminu zgłoszenia nabyte zostaną, lub po upływie tego terminu na własność nowego posiadacza przechodzą, winny być najdalej w ciągu dni ośmiu ustnie lub pisemnie na nowo zgłaszane i opłata od nich za bieżące półrocze złożoną o ile już przedtem uiszczoną nie była.

Jeżeli posiadacz psa zgłoszonego, który w ciągu półrocza padł, zaginął, sprzedanym został, lub w inny sposób wyszedł z jego posiadania, chce uwolnić się od obowiązku poniesienia opłaty za następne półrocze, winien w terminie dni 14tu, od rozpoczęcia nowego półrocza rachując, donieść o ubytku psa, dla uwidocznienia w spisie. Zaniechanie tego doniesienia pociąga za sobą obowiązek uiszczenia półrocznej opłaty.

Art. VII.

Uiszczone opłaty zwracanemi nie będą.

Art. VIII.

Kto psa przed opłatą ukrywa, lub cudzej marki używa, ulegnie karze wysokości potrójnej opłaty.

Art. IX.

Marka winna być przymocowaną na obroży psa. Psy nieopatrzone marką będą przez oprawcę chwytane, a po upływie trzech dni gładzone, jeżeli posiadacz się nie zgłosi. Schwytane psy wydawać będzie oprawca zgłaszającemu się posiadaczowi tylko po udowodnieniu uiszczenia opłaty lub kary w §. 8. przepisanej i zapłaceniu oprawcy kwoty 1 zł. w. a. Psy, które służą do strzeżenia a nietrzymane na uwięzi, będą jako wałęsające się chwytane, posiadacze zaś żądający w powyższym terminie ich zwrotu, winni będą wykazać się kartą uwolnienia a nadto ulegną karze 1 zł. w. a.

Art. X.

W razie zagubienia marki można za opłatą 20 ct. w. a. otrzymać nową markę, przedtem atoli udowodnić należy, że opłata uiszczoną została.

Art. XI.

Kary z mocy postanowień §. 3., 8. i 9. orzeka Zwierzchność gminna. Od takich orzeczeń odwoływać się można w terminie dni 14 do politycznej Władzy powiatowej.

Kary te wpływają do kasy miejskiej.

Art. XII.

Sposób pobierania tej opłaty, kontrolowanie i środki zaradzenia nadużyciom, określi bliżej regulamin, wydać się mający przez właściwe organy Reprezentacyi miasta Gorlic.

Art. XIII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z początkiem najbliższego półrocza po jej ogłoszeniu i ma moc obowiązującą przez lat dziesięć, licząc od dnia, w którym weszła w życie.

Art. XIV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 1. Grudnia 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 73.

U s t a w a

z dnia 4. Grudnia 1889 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasta powiatowego Jarosławia pobierać opłatę od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta powiatowego Jarosławia zezwala się pobierać w latach: 1890, 1891, 1892, 1893, 1894 i 1895 celem pokrycia potrzeb gminnych, opłatę po jednym złotym siedmdziesiąt centów w. a. od każdego hektolitra piwa w obręb gminy wprowadzonego, lub w niej wytwarzanego i w niej zużywanego.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy piwo dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub wprowadzają tak na sprzedaż jak na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Jarosławia.

Art. IV.

Ta opłata cięży jedynie na konsumcyi w obrębie gminy, a nie może obciążać ani produkcyi, ani też obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 4. Grudnia 1889.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 74.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Grudnia 1889, l. 88.225, względem zezwolenia gminie miasta Kołaczyc na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 2. Grudnia 1889 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 31. Października 1889 następującej treści:

„Gminie miasta Kołaczyce w powiecie Jasielskim zezwala się pobierać w latach 1890 aż po koniec 1899 roku dodatek gminny do podatku konsumcyjnego od wina w wysokości ośmdziesięciu pięciu (85%) procentów.“

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. Grudnia 1889 do l. 22.562 z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia dodatkowy pobór dodatku tego za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 21. Grudnia 1889.

Badeni w. r.

Nr. 75.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Grudnia 1889, l. 88.225, względem zezwolenia gminie Kossowa na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 2. Grudnia 1889 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 31. Października 1889 następującej treści:

„Gminie miasta powiatowego Kossowa pozwala się pobierać w latach 1891, 1892, 1893, 1894, 1895 i 1896 stu procentowy (100%) dodatek gminny do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.“

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. Grudnia 1889, l. 22.562.

Lwów, dnia 21. Grudnia 1889.

Badeni w. r.

Nr. 76.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z d. 22. Grudnia 1889 l. 2013/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach Dubiecko i Uhnów.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 18. Sierpnia 1889, zostały utworzone nowe urzędy podatkowe oraz i sądowe urzędy depozytowe w miejscowościach Dubiecko i Uhnów.

Nowe urzędy mają rozpocząć swoją czynność z dniem 1. Stycznia 1890 r.

Każdy z nowych urzędów podatkowych ma oprócz spraw należących do niego jako urzędu podatkowego, zawiadywać depozytami sądowymi sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie i spełniać także czynności wspólnych kas sierocych w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. Stycznia 1890:

1. Gminy położone w powiecie sądowym dubieckim mianowicie: Babice, Bachów, Bachórzec, Chyrzyna, Drohobyczka z miejscowością Huta Drohobycka, Dubiecko, Hucisko Nienadowskie, Iskań, Kosztowa, Krzywcza z miejscowością Pasada jaćmierska, Nienadowa, Połchowa z miejscowością Podbukowina i Słonne, Przedmieście Dubieckie z miejscowością Czerwonka, Reczpol, Ruska wieś, Ruszelczyce, Sietnica, Skopów, Sliwnica ad Dubiecko, Średnia, Wola krzywiecka, z okręgu przemyskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Dubiecku.

2. Gminy położone w powiecie sądowym Uhnów a mianowicie: Choronów z miejscowością Bruckenthal, Chlewczany, Dyniska z miejscowością Magdalenka, Domaszów, Karów z miejscowością Nowydwór, Korzenka i Iwanki, Korczmin, Korczów, Krzewica, Machnów z miejscowością Zielona

Machnowska, Nowosiółki przednie, Nowosiółki kardynalskie, Ostobuż, Poddubce z miejscowością Michałówka i Josefinendorf, Rzeczyca z miejscowością Hubinek, Szczepiatyn, Staje, Sałasze, Tarnoszyn, Tehlów, Uhnów, Ulhówek, Wasylów, Woronów, Wierzbica z miejscowością Wola Wierzbicka, Wulka mazowiecka, Zaborze, Żurawce z miejscowością Pietniczki, Pietniczki za rzeką, Jacuchi i Ruda Żurawiecka z okręgu rawskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Uhnowie.

Co wskutek rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. Grudnia 1889 l. 43.933 podaje się do powszechnej wiadomości.

We Lwowie dnia 22. Grudnia 1889.

[illegible] Niemirów i przedmieście [illegible] [illegible]
[illegible] Mikołajów i [illegible] Dorszyce z przyległościami, [illegible], Stare miasto Turczyn, Tuczno, [illegible], [illegible] [illegible] a przyległościami Wola [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] z [illegible] przyległościami [illegible] [illegible] [illegible] powiatu [illegible] do [illegible] urzędu [illegible] w [illegible].

Co niniejszym rozporządzeniem Wys. c. k. Ministerstwa [illegible] z dnia 13 Grudnia 1832 L. [illegible] podaje się do powszechnej wiadomości.

We Lwowie dnia 22. Grudnia 1832.

L. 39.524.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 14. Lipca 1889, L. 39.524, którem ogłasza się regulamin żeglugi na rzece Przemszy, zatwierdzony przez Wys. c. k. Ministerstwo handlu reskryptem z dnia 12. Maja 1889, L. 4539, w porozumieniu z Wys. c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu.

Regulamin żeglugi na rzece Przemszy.

Warunki wykonywania żeglugi.

§. 1.

Uprawnienie do prowadzenia żeglugi.

Austryackie przedsiębiorstwa żeglugi parowej uzyskać winny na przewóz osób i towarów na Przemszy, pozwolenie politycznej Władzy krajowej, przepisane w §§. 2. i 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. Stycznia 1855 Dz. p. p. Nr. 9, względnie w ustępie 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Lipca 1858, Dz. p. p. Nr. 108.

Względem uprawnienia do prowadzenia żeglugi statkami wiosłowymi i żaglowymi na Przemszy, obowiązują austryackich przedsiębiorców odnośne postanowienia ustawy przemysłowej.

§. 2.

Patent dla statku.

Każdy austryacki statek, kursujący na Przemszy, ma być zaopatrzony w przepisany patent dla statku.

Uwolnione od tego są:

a) Statki przeznaczone i nadające się tylko do jednorazowej jazdy z wodą;

b) całkiem małe łódki (czółna), używane jako statki pomocnicze lub też od takowych nie większe;

c) promy;

d) tratwy.

Patenta dla statków wydaje c. k. Starostwo w Chrzanowie. W odnośnych podaniach, które na piśmie do tej władzy wnoszone być mają, należy dokładnie opisać statek, dla którego ma być uzyskany patent, — przy statkach parowych z wymienieniem ich nazwy, dalej należy wykazać właściciela, jego austryackie obywatelstwo, i uprawnienie do prowadzenia żeglugi.

§. 3.

Rewizya statku.

C. k. Starostwo zarządza w skutek podania wniesionego w sposób przepisany, rewizyę statku przez znawców względem pojemności, zdałości, dostatecznego zaopatrzenia i odpowiedniej załogi.

Właściciel statku obowiązany jest dostawić do rewizyi na miejsce przez c. k. Starostwo wyznaczone, statek bez ładugi przy wolnym dostępie do wszystkich części i postarać się o pomoc, potrzebną do przeprowadzenia rewizyi.

Dla statków przeznaczonych do przewozu osób, oznaczyć należy przy rewizyi najwyższą liczbę osób, które równocześnie na statku znajdować się mogą. Ta najwyższa liczba umieszczoną być ma w sposób w oko wpadający na tablicy, przybitej w miejscu dla wszystkich dostępnem.

Przy rewizyi statku parowego ściśle przestrzegane być mają przepisy dla kotłów parowych, dalej oznaczyć należy najwyższe dopuszczalne zanurzenie, linią na 3 cm. szeroką, namalowaną olejną farbą cynobrową, która ma być zawsze czysto i wyraźnie utrzymywana.

Następnie z zewnątrz obydwóch burtów na przodzie, w środku i z tyłu statku należy umieścić skalę zanurzania z podziałką w centimetrach (podziałki na 2 cm.), sięgającą aż do linii największego zanurzenia i to w ten sposób, ażeby na tej skali odczytane być mogło bezpośrednio rzeczywiste zanurzenie parowca.

W celu utrzymania ustanowionej w §. 5. przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. u. kr. Nr. 93 ex 1888, wysokości pokładu po nad wodą przy statkach naładowanych, mają być wszystkie otwarte statki po zewnętrznych bokach na najniższym punkcie burtu w przepisanym odstę-

pie od krawędzi burtu zaopatrzone marką poziomą, 2 m. długą, a 3 cm. szeroką, cynobrową farbą olejną namalowaną, którą markę zawsze czysto i wyraźnie utrzymywać należy.

O wyniku rewizyi ma być spisany protokół, którego nautyczno-techniczna część winna być tak wyczerpująco przedstawiona, ażeby wedle niej, każdy znawca mógł ocenić wynik dochodzenia.

Jeżeli statek uznany został przy rewizyi jako do żeglugi się nadający, wówczas zarządzi c. k. Starostwo wpisanie statku do rejestru statków i umieszczenie na nim liczby rejestru, względnie przy statkach parowych nazwy rejestrowanej w sposób (§ 14.) przepisany, a następnie wyda patent dla statku wedle załączonego należycie wypełnionego wzoru. Wzór A.

Koszta rewizyi statku, tudzież umieszczenie liczby rejestrowej, względnie nazwy rejestrowanej, ponosi właściciel statku.

§. 4.

Uwagi na patencie dla statku; odnowienie lub odebranie patentu.

Jeżeli zajdzie zmiana w stosunkach własności lub nazwy statku, jeżeli statek przestał być używany stale do żeglugi, albo uległ ważnemu przeistoczeniu lub naprawie, winien właściciel donieść o tem c. k. Starostwu w przeciągu czterech tygodni.

W razie przedsięwzięcia ważnych przeistoczeń lub napraw, do czego zalicza się w szczególności wymianę wewnętrznych części drzewnych lub wręgów, przeprowadzić ma c. k. Starostwo na koszt właściciela ponowną rewizyę statku, i wynik tejże zapisać na patencie dla statku. Również zapisać należy w patencie dla statku przejście jego własności na tutejszokrajowca.

Przy zmianie nazwy statku parowego należy nowy patent dla statku wydać.

W razie stanowczego zaprzestania żeglugi, lub przejścia statku na własność obcokrajowca, patent dla statku się odbiera.

§. 5.

Patent żeglarski.

Każdy kierownik austryackiego statku wiosłowego, żaglowego lub parowego, posiadać winien przepisany patent żeglarski.

Uwolnieni od tego są tylko kierownicy statków, wymienionych w §. 2. pod lit. b—c.

§. 6.

Warunki uzyskania patentu, egzamin żeglarski.

Ubiegający się o patent na kierownika statku wiosłowego, żaglowego i parowego na Przemszy, mają wnosić dotyczące podania, w których oznaczony być winien rodzaj statków, dla jakich ma być patent uzyskany, do c. k. Starostwa w Chrzanowie i wykazać:

a) zwykłe miejsce zamieszkania;
b) wiek;
c) okoliczność, iż zasługują na zaufanie;
d) obywatelstwo państwowe, jakoteż
e) co najmniej trzechletnią służbę odpowiednią na statkach i praktyczne w niej wykształcenie.

Wykazanie pod *e*) przepisanego warunku nastąpić ma za pomocą świadectw.

Ubiegający się o patent na kierownika statków parowych, wykazać się mają nadto teoretycznem wykształceniem, odpowiadającem w ogólności ukończonym studyom niższej szkoły realnej, tudzież świadectwem, że przez czas swej trzechletnej służby praktycznej na statkach, co najmniej przez jeden rok służyli na parowcach wód śródziemnych i służby tej w praktyce się wyuczyli.

§. 7.

W razie zupełnego dostarczenia dowodów wymaganych w §. 6 przypuści c. k. Starostwo ubiegającego się do egzaminu.

Egzamin przeprowadzi komisya, złożona z c. k. Starosty, lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, tudzież w wypadkach, w których rozchodzi się o uzyskanie patentu na kierownika statków wiosłowych lub żaglowych, co najmniej z jednego doświadczonego, patentowanego, przez c. k. Starostwo ku temu wyznaczonego kierownika statku; zaś w wypadkach, w których rozchodzi się o udzielenie patentu na kierownika statków parowych, z urzędnika budownictwa państwowego i co najmniej z jednego w kierownictwie statków parowych doświadczonego i patentowanego, a przez c. k. Starostwo do tego wyznaczonego kierownika statku.

Egzamin należy zastosować do rodzaju statków, dla których kierownictwa ma być patent uzyskany, a odnosić on się winien bardziej do praktyki aniżeli do teoryi służby na statku.

Przy egzaminie należy wymagać przedewszystkiem znajomości przepisów policyi rzecznej i plantacyjnej dla Galicyi i Bukowiny z 2. Marca 1842, L. Gub. 9605, Zb. u. prow. str. 24, rocznik Nr. 35, odnośnych po-

stanowień ustawy wodnej z 14. Marca 1875, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 38, przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 93 z r. 1888 i niniejszego regulaminu żeglugi na rzece Przemszy, następnie dokładnej znajomości nurtu Przemszy, a mianowicie miejsc niebezpiecznych, tudzież miejsc przeznaczonych do lądowania.

Po złożeniu egzaminu z dobrym skutkiem, i odebraniu przyrzeczenia na sumienne wypełnianie obowiązków zawodowych, określonych bliżej w formularzu B., ma być przez c. k. Starostwo wydany ubiegającemu się patent żeglarski dla odnośnego rodzaju statków wedle załączonego, należycie wypełnionego wzoru. Wzór B.

W wypadkach na szczególniejsze uwzględnienie zasługujących, może wys. c. k. Ministerstwo handlu zwolnić ubiegającego się od wykazania trzechletniej odpowiedniej praktyki w służbie na statkach i od przepisanego egzaminu.

§. 8.

Uprawnienia wynikające z patentu żeglarskiego.

Patent żeglarski upoważnia żeglarza do kierowania każdym austryackim statkiem na Przemszy, który należy do rodzaju wymienionego w patencie.

§. 9.

Odebranie patentu żeglarskiego; zmiana lub odnowienie opisu osoby na tymże.

Patent żeglarski może być przez c. k. Starostwo odebrany, skoro okaże się brak wymogów, przepisanych jako konieczne warunki do uzyskania patentu.

Odebranie patentu może nastąpić na pewien określony czas, lub na zawsze. Jeżeli umieszczony na patencie żeglarskim opis osoby stanie się z powodu wieku lub z innych względów nieodpowiedniem, ma go c. k. Starostwo zmienić lub odnowić.

§. 10.

Dalsze przepisy o wykonywaniu żeglugi.

Zresztą obowiązują co do przemysłu kierownictwa statków wiosłowych i żaglowych na Przemszy, postanowienia ustawy przemysłowej, zaś co do kierownictwa statków parowych na tej rzece, przepisy rozporządzenia ministeryalnego z 4. Stycznia 1855, Dz. p. p. Nr. 9.

§. 11.

Kierownictwo i obsługa maszyn; próba, peryodyczna rewizya, i obsługa kotłów na statkach parowych.

Przy wykonywaniu żeglugi parowej mają być względem próby i peryodycznej rewizyi kotłów, kierownictwa maszyn i obsługi kotłów przez osoby, które uzdolnienia dowiodły, przestrzegane dotyczące przepisy i rozporządzenia.

§. 12.

Przechowywanie dokumentów na statku.

Podczas jazdy znajdować się zawsze mają na statku: patent dla statku i patent żeglarski, a na parostatkach także i certyfikat próby kotła.

§. 13.

Zakaz nadużywania dokumentów statku.

Użycia patentu dla innego statku, lub patentu żeglarskiego dla innej osoby, jak dla tej dla której je pierwotnie wydano zakazuje się jak najsurowiej.

Rejestr statków i rejestr służby na nich.

§. 14.

Rejestr statków; władza rejestr prowadząca; przedmiot rejestru.

Dla statków zaopatrzonych w patenta prowadzi rejestr wedle załą-
Wzór czonego wzoru c. k. uboczny urząd cłowy w Chełmku, któremu c. k.
C Starostwo w Chrzanowie udziela potrzebnych danych.

W tym rejestrze mają być zapisane wszystkie statki patentowane, a w szczególności statki parowe osobno z bieżącemi liczbami, tudzież z podaniem stosunków własności, a przy parostatkach i nazwy. Zmiany w stosunkach własności, uwagi umieszczone na odnośnych patentach dla statków, jak niemniej odebranie patentu, mają też być tamże w ewidencyi utrzymywane.

Wpis do rejestru ma być odnowiony dla parostatków, które zmienią nazwę.

Każdemu wolno wglądnąć w rejestr statków w godzinach urzędowych władzy, rejestr prowadzącej.

§. 15.

Uwidocznienie na statku liczby rejestru i nazwy zarejestrowanej.

Liczby rejestru, a przy parostatkach także zarejestrowana nazwa, mają być oznaczone w sposób określony §. 31. przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy (Dz. u. kr. Nr. 93 z r. 1888), farbą cynobrową, na zewnętrznych ścianach burtu i zawsze czysto i wyraźnie utrzymywane.

§. 16.

Rejestr służby na statkach.

C. k. Starostwo w Chrzanowie prowadzić ma spisy wydanych patentów żeglarskich, tak zwany rejestr służby na statkach, w których uwidaczniać należy także odbieranie patentów.

§. 17.

Patenta flisackie; rejestr flisaków.

Postanowienia względem patentów żeglarskich i rejestru służby mają być odpowiednio zastosowane do flisaków. Wzór D

Używanie flagi.

§. 18.

Oznaczenie flagi użyć się mającej.

Statki zaopatrzone w austryackie patenta dla statków, a kursujące na Przemszy, jakoteż statki będące własnością austr. obywateli, a uwolnione od obowiązku posiadania patentu dla statków, mają — skoro tego zajdzie potrzeba — wywiesić wyłącznie flagę, przepisaną obwieszczeniem c. k. Ministerstwa handlu z d. 6. Marca 1869, Dz. p. p. Nr. 28, dla morskich okrętów kupieckich.

Obcym statkom wzbrania się używania tej flagi.

Nadzór i wykonywanie przepisów.

§. 19.

Władza nadzorcza i jej organa.

Bezpośredni nadzór i wykonywanie niniejszego regulaminu żeglugi, jakoteż przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. ust. kr. Nr. 93 z roku 1888, porucza się c. k. Starostwu w Chrzanowie, które pod względem technicznym działać ma w porozumieniu z oddziałem technicznym c. k. Starostwa w Krakowie, a w sprawach większej doniosłości w porozumieniu z inspektorem żeglugi.

W tym celu ma c. k. Starostwo używać organów, przeznaczonych do nadzoru rzek (nadzorców rzek, łęgowych i tamiarzy), a w tych czynnościach ma być popierane przez dozorców mostów, żandarmeryę, straż skarbową i naczelników gmin.

§. 20.

Peryodyczne i nadzwyczajne rewizye statków.

Rzeczonemu c. k. Starostwu przysługuje prawo przedsiębrania corocznych, a w razie potrzeby także nadzwyczajnych rewizyi pojedynczych austryackich statków, kursujących na Przemszy lub całych grup tychże w celu sprawdzenia zdałości statków do jazdy, jednak ile możności bez utrudnienia ruchu.

Wynik rewizyi ma być uwidoczniony na patencie dla statku, który uznany został za zdały do jazdy i posiada patent.

Statek przy rewizyi uznany jako do jazdy niezdały, może c. k. Starostwo niezawiśle od kary, nałożyć się mającej na właściciela względnie na kierownika statku, wykluczyć od żeglugi aż do czasu udowodnienia, że znalezione wadliwości usunięto.

Koszta każdej corocznej rewizyi, jak też tej nadzwyczajnej, przy której statek uznany został jako niezdały do jazdy, ponosi właściciel statku (spławu).

§. 21.

Obowiązek właścicieli statków i służby tychże zastosowania się do otrzymanych zarządzeń.

Do zarządzeń władzy nadzorczej i organów do pomocy, względnie do współdziałania jej dodanych, mają się właściciele i kierownicy statków bezwzględnie zastosować.

Przekroczenia i kary.

§. 22.

Postanowienia karne.

Przekroczenia niniejszego regulaminu żeglugi, o ile nie podpadają pod inne ustawowe postanowienia karne, będą karane wedle rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywnami do 100 zł. lub karą aresztu do 14 dni.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§. 23.

Dla statków obecnie na Przemszy już kursujących i ich kierowników, wyznacza się termin sześciomiesięczny, w przeciągu którego należy uczynić zadość postanowieniom o zaopatrzeniu się w patenta dla statków i w patenta żeglarskie, tudzież postarać się o wpisy do rejestru statków względnie do rejestru służby na statkach.

Kierownicy statków, którzy się już w praktyce na statkach uzdolnionymi okazali, mogą być uwolnieni przez c. k. Starostwo w Chrzanowie od egzaminu żeglarskiego, przeto mogą też o ile uczynią zadość innym warunkom, uzyskać patent żeglarski bez złożenia egzaminu.

Na pokładzie każdego statku kursującego na Przemszy, znajdować się ma zawsze jeden egzemplarz niniejszego regulaminu żeglugi, jakoteż przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, Dz. u. kr. Nr. 93 z r. 1888.

§. 24.

Niniejszy regulamin żeglugi wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Załącznik A. (do L. 39.524/1889).

C. k. Starostwo w Chrzanowie.

Patent dla statku.

Statek { wiosłowy *) / żaglowy / parowy } .... z **) ....

) . . . . nazwany, liczbą . . . oznaczony i pod tą liczbą do rejestru dla statków w c. k. ubocznym urzędzie cłowym w Chełmku wpisany o . . . . . . pojemności, w roku . . . . nowozbudowany, z normalną załogą *) . . . . . . osób (włącznie z kierownikiem), był we wszystkich swoich częściach wraz z przynależnościami szczegółowo i starannie zbadany przez znawców do tego powołanych i obowiązanych, i uznany za zupełnie dobry i zdały do żeglugi na Przemszy.

Na podstawie tej rewizyi technicznej udziela się właścicielowi rzeczonego statku pozwolenie do używania go do żeglugi na Przemszy, jak długo statek ten znajdować się będzie w powyż opisanym dobrym stanie.

W dowód czego wydano niniejszy patent dla statku przy wyciśnięciu urzędowej piecięci.

W Chrzanowie dnia . . . .

(L. S.) C. k. Starosta:
(Podpis).

Dodatek dla parowców:

Pozwolenie do prowadzenia żeglugi parowej na Przemszy wydano *) . . . . reskryptem c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia . . . . 18 . . L. . . . .

---

*) nazwisko właściciela.
**) miejsce jego zamieszkania.
***) nazwa statku lub stwierdzenie, że nieposiada nazwy.
****) liczba osób.

Liczba porządkowa	Uwagi urzędu

Załącznik B. (do L. 39.524/1889).

C. k. Starostwo w Chrzanowie.

Patent żeglarski.

Okaziciel niniejszego N. N. . . . . z . . . . wykazał wiadomości i uzdolnienie do wykonywania żeglugi na Przemszy

statkiem { wiosłowym / żaglowym / parowym }

w ten sposób, iż mu w dniu dzisiejszym udzielono bez przeszkody pozwolenia do prowadzenia każdego na Przemszy kursującego austryackiego

statku { wiosłowego / żaglowego / parowego. }

Po poprzedniem odebraniu przyrzeczenia, iż prowadzić będzie statek, jego kierownictwu powierzyć się mający, z całą sumiennością i oględnością, że strzedz go będzie wedle wszystkich sił, o ile to będzie możliwem, od szkód, nieszczęścia i niebezpieczeństwa, na jakie wraz z towarami i osobami narażony być może, tudzież iż ściśle przestrzegać będzie w swoich kursach regulaminu żeglugi i przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, wydano mu niniejszy patent żeglarski przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

W Chrzanowie dnia ....

Opis osoby właściciela patentu:

Wiek: . . . .
Wzrost . . . .
Oczy . . . .
Uszy . . . .
Nos . . . .
Usta . . . .
Włosy . . . .
Szczególne znamiona ....

Własnoręczny podpis
właściciela patentu: (L. S.) C. k. Starosta:
(Podpis).

....

Załącznik C. (do L. 39.524/1889).

C. k. Starostwo w Chrzanowie.

Patent flisacki.

Gdy okaziciel niniejszego N. N. . . . . z . . . . wykazał się potrzebnemi wiadomościami i uzdolnieniem, przeto udziela mu się w dniu dzisiejszym bez przeszkód pozwolenia do prowadzenia każdego Przemszą spuszczanego austryackiego spławu.

Po poprzedniem odebraniu przyrzeczenia, iż spławy jego kierownictwu poruczone prowadzić będzie z całą sumiennością i oględnością, tudzież iż wedle wszystkich sił, o ile to będzie możliwem strzedz będzie takowe od szkód, nieszczęścia i niebezpieczeństwa, niemniej iż ściśle przestrzegać będzie w swoich kursach regulaminu żeglugi i przepisów o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy, wydano mu niniejszy patent flisacki, przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

W Chrzanowie dnia . . . .

Opis osoby właściciela patentu:
Wiek . . . .
Wzrost . . . .
Oczy . . . .
Uszy . . . .
Nos . . . .
Usta . . . .
Włosy . . . .
Szczególne znamiona ....

Własnoręczny podpis
właściciela patentu:

....

(L. S.) C. k. Starosta:
(Podpis.)

Załącznik D. (do L. 39.524/1889.)

C. k. uboczny urząd cłowy I. kl. w Chełmku.

R e j e s t r

austryackich statków na Przemszy.

A. Statki parowe.

Liczba porządkowa	Dzień zarejestrowania	Rodzaj statku (śrubowy, kołowy i t. d.)	Nazwa statku	Pojemność	Normalny stan załogi	Czas i miejsce zbudowania	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela.	Uwagi

B. Inne statki.

Liczba porządkowa	Dzień zarejestrowania	Rodzaj statku	Nazwa statku lub uwaga, iż statek nie posiada nazwy	Pojemność	Normalny stan załogi	Czas i miejsce zbudowania	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela	Uwagi

Ч. 39.524.

Обвѣщенье

ц. к. Намѣстництва зъ дна 14. Липця 1889 Ч. 39.524, котрымъ оголошуе ся реґуляминъ плавбы на рѣцѣ Пшемши, затверджений черезъ ц. к. Министерство гандлю рескриптомъ зъ 12. Мая 1889 Ч. 4539 въ порозумѣнію зъ выс. ц. к Министерствомъ справъ внутрѣшныхъ и скарбу.

Реґуляминъ плавбы на рѣцѣ Пшемши.

Условія выконыванія плавбы.

§. 1.

Управненье къ заниманюся плавбою.

Австрійскій предприниматели пароходства повинні ужискати на перевôзъ осôбъ и товарôвъ на рѣцѣ Пшемши позволенье политичной власти краевой, приказане въ 2 и 3 министеріяльного розпорядженя зъ 4. Сѣчня 1855 В. з. д. Ч. 9, взглядно въ уступѣ 2. министер. розпорядженя зъ 12. Липця 1858 В. з. д. Ч. 108.

Взглядомъ управненя до выконуваня плавбы суднами весловыми и вѣтрильными на рѣцѣ Пшемши обовязуютъ австрійскихъ предпринимателѣвъ дотычущій постановы закона промыслового.

§. 2.

Патентъ для судна.

Кожде австрійске судно, курсуюче по рѣцѣ Пшемши, мае бути заосмотрене въ приписаный патентъ для судна.

Отъ того сȣть вольнй:

а) Сȣдна призначенй и придатнй лише до однократнои ѣзды зъ водою.

б) Зовсѣмъ малй дарабы (човна), уживанй яко помочнй сȣдна або не вольшй отъ такихъ.

в) Промы.

г) Тратвы.

Патентъ для сȣдна выдае ц. к. Старостство въ Хшановѣ.

Въ дотычȣщихъ просьбахъ, котрй на письмѣ до тои власти маютъ бȣти подаванй, належитъ докладно описати сȣдно, для котрого мае бȣти ужисканымъ патентъ, при пароходахъ зъ выраженьемъ ихъ назвы, потомъ належитъ выказати властителя, его австрійске обывательство и управненье къ заниманюся плавбою.

§. 3.

Ревизія сȣдна.

Ц. к. Старостство зарядже въ наслѣдствѣ просьбы въ приказаный способъ поданои, ревизію сȣдна через знатоковъ що до вмѣстимости, здобности и достаточного заосмотреня и отповѣднои овсады.

Властитель сȣдна мае приставити до ревизіи на означене через ц. к. Старостство мѣсце сȣдно безъ наворȣ зъ вольнымъ приступомъ до всѣхъ частей, и постаратися о помочь потрѣбнȣ до переведеня ревизіи.

Для сȣденъ, призначеныхъ до перевозȣ особъ, означити належитъ при ревизіи найвысше число особъ, котрй разомъ на сȣднѣ находити ся можȣтъ. Тое найвысше число мае бȣти умѣщене въ способъ въ око впадаючій на таблици, прибитой въ мѣсци для всѣхъ доступномъ.

При ревизіи парохода точно перестерѣганй бȣти маютъ приписы для котловъ паровыхъ, а дальше означити належитъ найбольше допȣщаеме занȣренье, линіевъ на 3 цм. широкою, намалѣваною олѣйновъ красковъ циноброновъ, котра мае бȣти завсѣгды чисто и выразно утрымȣвана.

Опосля зовнѣ обохъ краѣвъ на передѣ, въ серединѣ и ззадȣ сȣдна належитъ умѣстити скалю занȣреня зъ подѣлкою въ центиметрахъ (подѣлы на 2 цм.), сягаючȣ ажъ до линіи найбольшого занȣреня, а се въ той способъ, щобы на той скалѣ отчитати можь впростъ дѣйстне занȣренье парохода.

Въ цѣли утрыманя установленои въ § 5 приписовъ о рѣчной полиціи для р. Пшемши В. з. кр. Ч. 93 зъ 1888 р. высокости покладȣ понадъ водовъ при сȣднахъ наладованыхъ, маютъ бȣти всѣ открытй сȣдна по обохъ зовнѣшныхъ бокахъ на найнисшомъ пȣнктѣ бортȣ въ приписаномъ отстȣпѣ отъ края бортȣ заосмотренй маркою водоровною 2 м. довгою а 3 цм. широкою, циноброновъ красковъ олѣйновъ намалѣваною, котрȣ маркȣ завсѣгды чисто и выразнȣ утрымȣвати належитъ.

О предпринатôй ревизïи мае бути списаным протоколъ, въ котрôмъ навтично-технична часть повинна бути такъ основно представлена, щобы пôсла ней кождый знатокъ мôгъ оцѣнити выслѣдокъ доходженя.

Если судно узнанымъ зôстало при ревизïи яко до плавбы придатне, тогды прикаже ц. к. Старостство вписати судно до реестру суденъ и умѣстити на нѣмъ число реестру, а при пароходахъ назву реестровану въ спосôбъ (§. 14) приписаный, а потôмъ выдасть для судна патентъ ведля приложеного належито выповненого взорця. Прилог. A.

Кошта ревизïи судна и умѣщеня числа реестрового, взглядно назвы реестрованои, поноситъ властитель судна.

§. 4.

Примѣтки на патентѣ для судна; ôтновленье або ôдобранье патента.

Наколи зайде змѣна въ ôтносинахъ власности або назвы судна, если перестане ся уживати судна навсѣгды до плавбы, або оно пôдпадае важнôй передѣлцѣ або направѣ, мае властитель донести о тôмъ ц. к. Старостству въ протягу четырехъ тыждней.

Въ случаю предпринатя важнои передѣлки або направы, до чего числитъ ся именно замѣна внутрѣшныхъ частей дрѣвяныхъ, мае перевести ц. к. Старостство на коштъ властителя поновну ревизïю судна и ей выслѣдокъ записати на патентѣ для судна.

Такъ само записати належитъ въ патентѣ для судна переходъ его власности на тутешного краяна.

При змѣнѣ назвы парохода належитъ новый патентъ для судна выдати.

Въ разѣ перестаня навсегда плавбы або переходу судна на власнôсть чужинця, патентъ для судна ôтбирае ся.

§. 5.

Патентъ плавбы.

Кождый керманикъ австрïйского судна веслового, вѣтрильного або парохода посѣдати повиненъ приписаный патентъ до плавбы.

Вольнй ôтъ того суть лише керманики суденъ высказаныхъ въ §. 2 пôдъ в, в.

§. 6.

Оусловіѧ оужисканѧ патенту; испытъ плавничій.

Оубѣгаючійсѧ о патентъ на керника судна веслового, вѣтрильного и парохода на рѣцѣ Пшемши маютъ внести дотычущій поданѧ, въ котрыхъ мае бути означенымъ родъ суденъ, длѧ якихъ хоче сѧ оужискати патентъ, до ц. к. Старостваа въ Хшановѣ и высказати:

а) звычайне мѣсце замешканѧ;
в) вѣкъ;
в) що заслугуютъ на довѣріе;
г) державне обывательство, а также
д) що найменше трехлѣтну службу ôтповѣдну на суднахъ, и практичну въ нен вправу

Доказъ пôдъ д) приписаного оусловѧ мае наступити черезъ свѣдоцтва.

Оубѣгаючій сѧ о патентъ на керника пароходôвъ выказати сѧ маютъ зверхъ того теоритечнымъ образованьемъ, ôтповѣдаючимъ въ особенности оукôнченымъ студіамъ нисшои школы реальнои, а такожъ свѣдоцтвомъ, що черезъ часъ своей трехлѣтнои службы практичнои на суднахъ найменше черезъ одинъ рôкъ служили на пароходахъ вôдъ середземныхъ и сей службы въ практицѣ вывчились.

§. 7.

Въ разѣ доставленѧ всѣхъ доказôвъ требованыхъ §. 6 допуститъ ц. к. Староство оубѣгаючого сѧ до испыту.

Испытъ переведе комисіѧ зложена: зъ ц. к. Старосты або его заступника яко предсѣдателѧ, а въ случаяхъ, въ котрыхъ иде о оужисканье патенту на керника суденъ весловыхъ або вѣтрильныхъ що найменше: зъ одного досвѣдченого патентованого черезъ ц. к. Староство къ тому призначеного керника судна; но въ случаяхъ, въ котрыхъ иде о оудѣленье патенту на керника пароходôвъ: зъ оурядника урядовництва державного и найменше зъ одного въ кермованю пароходôвъ досвѣдченого и патентованого, а черезъ ц. к. Староство до того призначеного керника судна.

Испытъ належитъ застосувати до рода суденъ, длѧ котрыхъ кермованѧ мае бути оужисканымъ патентъ, а ôтносити сѧ ôнъ мае бôльше до практики, анѣжь до теоріи службы на суднѣ.

При испытѣ належитъ вымагати передовсѣмъ вѣдомôсть приписôвъ полиціи рѣчнои и плантаційнои длѧ Галиціи и Буковины зъ днѧ 2. Марцѧ 1842 Ч. губер. 9605 Зд. оуст. пров. стр. 24 рôчника Ч. 35, дотычущихъ постановъ оуставы воднои зъ днѧ 14. Марцѧ 1875 В. зак. и розп. кр. Ч. 38, приписôвъ о рѣчнôй полиціи длѧ р. Пшемши В. зак. и розп. кр. Ч. 93 зъ

1888 р. и сего регуламину для рѣки Пшемши, опосля докладного знаня быстримы р. Пшемши, а именно мѣсцъ небезпечныхъ и мѣсцъ призначеныхъ до приставаня.

По зложеню зъ добрымъ успѣхомъ испытѣ и отобраню обѣту на совѣстне выповнюванье обовязковъ службовыхъ, означеныхъ точнѣйше во взорци Б) мае бути черезъ ц. к. Старосто выданымъ убѣгателеви патентъ плавбы для дотычущого рода суденъ посля приложеного належито выписаного взорця. Прилог. Б.

Въ случаяхъ заслугуючихъ на особливе увзгляднене, може Высоке ц. к. Министерство гандлю увольнити убѣгаючого ся отъ доказаня трехлѣтнои отповѣдной практики въ службѣ на суднахъ и отъ приписаного испыту.

§. 8.

Права выплываючй зъ патенту плавбы.

Патентъ плавбы дае плавникови право до кермованя каждымъ австрі-оскимъ судномъ на рѣцѣ Пшемши, котре належитъ до рода высказаногй въ патентѣ.

§. 9.

Одобранье патенту плавбы, змѣна або отновленье опису особы на томже.

Патентъ плавбы може бути черезъ ц. к. Старосто одобранимъ, скоро окаже ся бракъ условій, приписаныхъ яко потрѣбни условія до ужисканя патенту.

Одобранье патенту може наступиты на певный означеный часъ, або на завсѣгды.

Если умѣщеный на патентѣ вплавбы описъ особы стане ся задля вѣку або зъ инишихъ взглядовъ неотповѣднымъ, мае его ц. к. Старосто змѣнити обо отновити.

§. 10.

Дальшй приписы о выконуваню плавбы.

Впрочѣмъ обовязуютъ що до промыслу плавбы суднами весловыми и вѣтрильными на рѣцѣ Пшемши, постановы закона промыслового, а що до плавбы пароходами по рѣцѣ Пшемши, приписы розпорядженя минист. зъ 4. Сѣчня 1855 В. з. д. Ч. 9.

§. 11.

Кьерованье и обслȣга машинъ, трѣба, перïодична ревизïѧ и обслȣга котлôвъ на пароходахъ.

При выконȣваню плавбы пароходами маютъ бȣти взглѧдомъ трѣби и ревизïи перюдичнои котлôвъ, кьерованѧ машинами и обслȣги котлôвъ черезъ особы доказавшïи свое оуздôбненье, перестерѣганï дотычȣщï приписы и розпорѧдженѧ.

§. 12.

Перехованье докȣментôвъ на сȣднѣ.

Пôдчасъ ѣзды маютъ находитъ сѧ завсѣгды на сȣднѣ патенти длѧ сȣдна и патентъ плавбы, а на пароходахъ также и посвѣдка о трѣбованю котла.

§. 13.

Заказъ надъоуживанѧ докȣментôвъ сȣдна.

Оужитѧ патентȣ длѧ иншого сȣдна або патентȣ плавбы длѧ иншои особы, нѣжь длѧ тои, длѧ котрои его первѣстно выдано, заказȣе сѧ якъ найсȣровше.

Реестръ сȣденъ и реестръ слȣжачихъ на нихъ.

§. 14.

Реестръ сȣденъ, власть ведȣча реестръ; предметъ реестрȣ.

Длѧ сȣденъ, заосмотреныхъ въ патенты, веде реестръ пôслѧ приложеного
Прилог. взорцѧ ц. к. оубочный оурѧдъ цловый въ Хелмкȣ, котромȣ ц. к. Хшанôвске
В. Староство оудѣлѧе потрѣбныхъ датъ.

Въ тôмъ реестрѣ маютъ бȣти записанï всѣ сȣдна патентованï — а именно сȣдна пароходнï окремо — зъ бѣжȣчими числами, и зъ высказаньемъ ôтносинъ власности, а при пароходахъ и назвы. Змѣны въ ôтносинахъ власности, примѣтки оумѣщенï на дотычȣщыхъ патентахъ длѧ сȣденъ, тожь и ôдобранье патентȣ маютъ также тамже бȣти оунагляднені.

Вписъ до реестрȣ мае бȣти ôтновленымъ длѧ пароходôвъ, котрï змѣнѧть назвȣ.

Кождомȣ вôльно перегланȣти реестръ сȣденъ въ годинахъ оурѧдовыхъ власти ведȣчои реестръ.

§. 15.

Оунагладненье на сȣднѣ числа реестрȣ и назвы зареестрованои.

Числа реестрȣ, а при пароходахъ и назва зареестрована, маютъ бȣти означенй, въ способъ оустановленый §. 31 приписôвъ о рѣчнôй полицїи для р. Пшемши (В. зак. и розп. кр. Ч. 93 зъ 1888 р.), краскою цинобрововъ на зôвнѣшныхъ стѣнахъ бортȣ и завсѣгды чисто и выразно оутрымȣванй.

§. 16.

Реестръ слȣжбы на сȣднахъ.

Ц. к. Хшанôвске Староство мае вести поспись выданыхъ патентôвъ плавбы, такъзваный реестръ слȣжбы на сȣднахъ, въ котрыхъ оунагладнити належитъ также ôтобранье патентовъ.

§. 17.

Патенты сплавникôвъ реестръ сплавникôвъ. Прилог. Г.

Постановы взглядомъ патентôвъ плавбы и реестрȣ слȣжбы маютъ бȣти ôтповѣдно примѣненй до сплавникôвъ.

Оуживанье хорȣгви корабельнои.

§. 18.

Означенье оужити ся маючои горȣгви корабельнои.

Сȣдна заосмотренй въ австрїйски патенты плавбы, а кȣрсȣючй по рѣцѣ Пшемши, тожь и сȣдна приналежачй до австрїйскихъ обывателѣвъ, а оувôльненй ôтъ обовязкȣ посѣданя патентȣ для сȣденъ, маютъ, скоро зайде того потреба, вывѣсити выключно хорȣгвȣ корабелскȣ приказанȣ обвѣщеньемъ ц. к. Министерства гандлю зъ 6. Марця 1869 В. з. д. Ч. 28. для морскихъ кораблей кȣпецкихъ.

Чȣжимъ сȣднамъ заборонюе ся оуживати сей хорȣгви корабельни.

Надзоръ и выконанье приписовъ.

§. 19.

Надзирательна власть и ей органы.

Безпосередный надзоръ и выконуванье сего регуламину плавбы, тожь и приписовъ о речной полиціи для р. Пшемши В. зак. и розп. кр. Ч. 93 зъ 1888 р. препоручае ся ц. к. Староству въ Хшановѣ, котре подъ взглядомъ техничнымъ дѣлати мае въ порозуменю зъ техничнымъ отдѣломъ ц. к. Старостива въ Краковѣ, а въ справахъ большои ваги, въ порозуменю зъ инспекторомъ плавбы.

Въ той цѣли мае ц. к. Староство ужививати органовъ, призначеныхъ до надзору надъ рѣками (надзирателѣвъ рѣкъ, луговыхъ и гатѣвниковъ), а въ тыхъ чинностяхъ маютъ го спомагати надзирателѣ мостовъ, жандармерія, стражь скарбова и начальники громадъ.

§ 20.

Періодичні и надзвычайні ревизіи суденъ.

Згаданому ц. к. Старостову прислужае право предпринимати що року, а въ разѣ потребы, надзвычайні ревизіи поодинокихъ австрійскихъ суденъ, курсуючихъ по рѣцѣ Пшемши, або цѣлыхъ ихъ громадъ въ цѣли справдженя здоности суденъ до ѣзды, однако о сколько можь безъ впиняня плавбы.

Выслѣдокъ ревизіи мае бути унагляденымъ на патентѣ для судна, котрый узнанымъ зоставъ за здоный до ѣзды и посѣдае патентъ.

Судно при ревизіи узнане яко нездобне може ц. к. Староство независимо отъ кари, наложити ся маючои на властителя, взглядно на керминика судна, выключити отъ плавбы ажъ до часу доказаня, що найдені хибы усунено.

Кошта кождои щорочнои ревизіи, якъ и надзвычайнои, при котрой судно зостало за нездобне узнанымъ до ѣзды, поноситъ властитель судна (сплаву).

§. 21.

Обовязокъ властителѣвъ суденъ и слyжбы тыхже застосуваня ся до полученыхъ приказовъ.

До приказовъ надзорчои власти и органовъ до помочи, взглядно сповдѣланя ей доданыхъ, маютъ ся властителѣ и керминики суденъ безвзглядно застосувати.

Перестѹплена и кары.

§. 22.

Карнѣ постановы.

Перестѹплена сего реґѹламинѹ плавбы, о сколько не пôдпадають пôдъ инши законнѣ постановы, бѹдѹть каранѣ пôсла министерїяльного розпорядженя зъ 30. Вересня 1857 В. з. д, Ч. 198 грошевыми карами до 100 злр, або карокъ арештѹ до 14 дней.

Переходнѣ и наконечнѣ постановы.

§. 23.

Для сѹденъ нынѣ по рѣцѣ Пшемши ѹже кѹрсѹючихъ и ихъ керминикôвъ, вызначае ся речинець шѣстьмѣсячный, въ протягѹ котрого належить застосѹватысь до постановы о заосмотрѣню ся въ патенты для сѹдна и патенты плавбы, а также постаратись о вписъ до реестрѹ сѹденъ, взглядно до реестрѹ слѹжбы на сѹднахъ.

Керманики сѹденъ, котрѣ ѹже въ практицѣ на сѹднахъ доказали свое ѹздôбненье, можѹть бѹти ѹвôльненѣ черезъ ц. к. Староство въ Хшановѣ ôтъ испытѹ въ плавбѣ, а затымъ можѹть, о сколько вдоволять дрѹгимъ ѹсловїямъ, ѹзыскати патентъ плавбы безъ здаваня испытѹ.

На покладѣ кождого сѹдна, кѹрсѹючого по рѣцѣ Пшемши, находити ся мае завсѣгды одинъ примѣрникъ сего реґѹламинѹ плавбы, тожь и приписôвъ о рѣчнôй полицїи для р. Пшемши. В. з. кр. Ч. 93 зъ 1888 р.

§. 24.

Сей реґѹламинъ плавбы входить въ житье зъ днемъ оголошеня.

Ц. к. Намѣстникъ

Бадени в. р.

Прилога A.

Ц. к. Старство въ Хшановѣ.

Патентъ для судна.

Судно { весловe *) вѣтрильне .... зъ **) .... пароходъ

) . . . . . . назване, числомъ . . . означене и пôдъ семъ числомъ до реєстру для суденъ въ ц. к. суwочнôмъ сурядѣ въ Хелмку вписане, ... вмѣстимости, въ роцѣ . . . . новозбудоване, зъ нормальновъ осадовъ *) . . . . осôбъ (включно зъ керманикомъ) було во всѣхъ своѣхъ частахъ вразъ зъ принадлежностами подрôбно и старанно збаданымъ черезъ знатокôвъ до того покликаныхъ и обовязаныхъ, и узнанымъ за зовсѣмъ добре и здôбне до плавбы по рѣцѣ Пшемши.

На пôдставѣ тои техничнои ревизіи удѣляє ся властителеви згаданого судна позволенія до уживаня его до плавби на рѣцѣ Пшемши, якъ довго се судно находитись буде въ повысше описанôмъ добрôмъ станѣ.

Въ доказъ того выдано сей патентъ для судна зъ приложеньемъ урядовои печати.

Въ Хшановѣ дня . . . .

М. П. Ц. к. Староста (Пôдписъ).

Додатокъ для пароходôвъ:

Позволенье до выконуваня плавбы паровои по рѣцѣ Пшемши выдано * . . . . рескриптомъ ц. к. Намѣстництва вô Львовѣ зъ дня . . . . 18 . . Ч.

---

*) назвиско властителя.
**) мѣсце его замешканя.
***) назва судна, або стверджене що не мае назвы.
****) число осôбъ.

Число порѧдкове	Примѣтки оурѧдȣ

Прилога Б.

Ц. к. Старостко въ Хшановѣ.

Патентъ плавбы.

Оказатель сего Н. Н. .... зъ ....
оказавъ вѣдомости и оуздôвненье до выконыванѧ плавбы по рѣцѣ Пшемшы
сѫдномъ { весловымъ / вѣтрильнымъ / пароходомъ }
такъ, що емꙋ сего днѧ оудѣлено безъ перешкоды позволенѧ до веденѧ кождого
по рѣцѣ Пшемши кꙋрсꙋючого австрїйского сꙋдна { весловогo / вѣтрильного / парохода.

По попереднôмъ ôтвораню овѣта, що вести бꙋде сꙋдно его кермованю порꙋчити сѧ маюче зо всею совѣстїю и обачностїю, и що стерегчи его бꙋде пôслѧ всѣхъ своѣхъ силъ, о скôлько се бꙋде возможнымъ, ôтъ шкоды, нещасть и небезпеченства, на якй вразъ зъ товарами и особами може бꙋти наражене, а також, що бꙋде точно перестерѣгати въ своѣхъ кꙋрсахъ регꙋляминꙋ плавбы и приписôвъ о рѣчнôй полицїи длѧ р. Пшемши, выдано емꙋ сей патентъ плавбы зъ приложеньемъ печати оурѧдовои.

Въ Хшановѣ днѧ..

Описъ особы властителѧ патентꙋ:
Вѣкъ:
Зрôстъ:
Очи:
Оуши:
Нôсъ:
Оуста:
Волосы:
Особливй знаки:

....

Власнорꙋчный подписъ властителѧ патентꙋ:

....

Ц. к. Староста:

М. П. (Пôдписъ).

Прилога Е.

Ц. к. Староство въ Хшановѣ.

Патентъ сплавника.

Понеже оказатель сего Н. Н. . . . . зъ . . . . выказавъ сѧ потребными вѣдомостѧми и оуздôбненьемъ, протое оудѣлено емȣ сего днѧ безъ перешкоды позволенѧ до веденѧ кождыхъ на рѣцѣ Пшемши спȣщаемыхъ австрїйскихъ сплавôвъ.

По попередиôмъ ôтобранью обѣта, що сплавы, его кермованю порȣченû, вести бȣде зо всею сокѣстїю и обочностїю, тожъ, що пôслѧ всѣхъ своѣхъ силъ, о скôлько се бȣде возможно, стерегчи бȣде ихъ ôтъ шкоды, нещастѧ и небезпеченьства, а дальше, що бȣде точно перестерѣгати въ своѣхъ кȣрсахъ регȣлѧминȣ плавбы и приписôвъ о рѣчнôй полицїи длѧ р. Пшемши, выдано емȣ сей патентъ сплавника зъ приложеньемъ печати оурѧдовои.

Въ Хшановѣ днѧ ....

Описъ особы властителѧ патентȣ:
Вѣкъ:
Зрôстъ:
Очи:
Оуши:
Нôсъ:
Оуста:
Волосы:
Особливû знаки:
Власнорȣчный пôдписъ властителѧ патентȣ.

М. П. Ц. к. Староста:
(Пôдписъ.)

Прилога Г.

Ц. к. оубочний оуряд цловый въ Хелмкѹ.

Реестръ

австрїйскихъ сѹденъ на рѣцѣ Пшемши.

А. Пароходы.

Число порядкове	День зарестрована	Родъ сѹдна (шрѹбовый, колесный)	Назва сѹдна	Мѣстимость	Нормальный станъ осады	Часъ и мѣсце звѹдована	Имя, назвиско и мѣсце замешканя властителя	Примѣтка

Б. Иншй сꙋдна.

Число порадкове	День зарестрована	Рôдъ сꙋдна	Назва сꙋдна або оувага що сꙋдно не мае назвы	Мѣстимôсть	Нормальный станъ осады.	Часъ и мѣсце збꙋдована	Има, назвиско и мѣсце замешкана властитела	Примѣтка